

OUVERTURE

ACTE I

Intro

13.04.12 – 14.06.12

INAUGURACIÓ: 13 ABRIL

19:00 h

Live!

Presentació de projectes en viu

20:30 h

Festa d'inauguració

Lúa Coderch / Juan Crespo / Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Leland Palmer / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard / David Proto / Bárbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Genereco,
Anna Margo, Mar Montobbio / Aurelio Castro Varela /
Joanna Empain, Ricard Escudero, Simonetta Gorga / Enric Farrés
i Quim Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

Equip tutorial: José Antonio Delgado, Fito Conesa, Judit Vidiella /
Cultural Nodes (Quico Peinado + Rachel Fendler) /
Andrea Rodríguez, Veronica Valentini

Sala d'Art Jove – Calàbria, 147 / 08015 Barcelona

Ouverture
nom féminin singulier

1. Action d'ouvrir.
2. Espace vide qui permet de communiquer avec l'extérieur (porte, fenêtre, etc.).
3. Commencement, début, inauguration.
4. Prélude d'une œuvre musicale.
5. (droit) Début d'une action.
6. Phase d'un match de rugby, qui consiste à ouvrir le jeu après une mêlée.
7. Période où l'on peut entrer, dans un lieu public.
8. (jeux) Aux cartes, moment où l'on mise, où l'on dépose des cartes, etc.
9. Écartement.
10. Voie d'accès
11. Qualité d'esprit d'une personne qui communique facilement, tolérance, proposition.
12. Ouvertures : avances, propositions.
13. (informatique) Rendre visible un fichier, lancer un programme.

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS

OUVERTURE. Cinc actes, dos interludis i altres moviments és un espai d'anàlisi i exposició ininterromput i en desenvolupament continu dels projectes seleccionats. Cadascuna de les parts és una obertura a nous espais i territoris, físics i conceptuals, que permeten experimentar amb i en diversos contextos: públics, privats, institucionals, comunicatius, d'aprenentatge...

OUVERTURE. Cinc actes, dos interludis i altres moviments se serveix d'una doble significació d'*ouverture*, en tant que inici i en tant que acció d'obrir, per posar l'accent en la dimensió processual de l'acte creatiu i proposar un calendari anual a tall de partitura expositiva.

Obertura d'un temps expositiu expandit que potencia la visibilització de la investigació i la producció dels projectes. Cada acte d'OUVERTURE és una ocasió per a la reinterpretació, entesa no com a inici infinit, sinó com un estat de *no-clausura*.

Obertura, també, en tant que acció d'obrir, com a invitació al diàleg i a la reflexió, a *entrar*, en el sentit físic i mental del terme, a través d'enfocaments que potencien l'anàlisi i la investigació.

OUVERTURE remet al terme d'origen francès que defineix la introducció instrumental a una òpera. Amb el temps, *ouverture* comença a ser utilitzat per referir-se a obres instrumentals autònomes, que presagien gèneres musicals nous, fins al punt de convertir-se en una peça de concert individual, sense referència a la posada en escena i en general sobre la base d'un tema literari.

§ § §

OUVERTURE

FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements is a space for the uninterrupted analysis and exhibition of projects in continuous development. Each of its parts opens toward new physical and conceptual spaces and territories that allow for experimenting with and in various contexts: public, private, institutional, communicative, educational...

OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements is based on two different meanings of the French word *ouverture*: on the one hand in the sense of a beginning or the act of opening, which highlights the processual dimension of the creative act. It also establishes an annual calendar that can act as a kind of musical score for the exhibition.

It is the opening of an expanded exhibition length that lends more visibility to aspects of research and the production of the projects. Each act of OUVERTURE is an occasion for reinterpretation, not in the sense of an infinite beginning, but as a state of *un-ending*.

It also takes on the sense of an *overture*: an invitation to dialogue and reflection. It is an invitation to *enter*, both in the physical and mental sense of the word, using approaches that encourage analysis and investigation.

OUVERTURE refers to the French term that denotes the instrumental introduction to an opera. Over time, *ouverture* has come to be used in reference to other free-standing instrumental works, that foretell new musical genres, and has finally become an individual concert piece, free from references to theatrical staging and generally based on a literary theme.

§ § §

La partitura es desenvolupa al llarg de l'any 2012 i consta de:

Una exposició en cinc actes: una exposició que es manté en transformació permanent i progressivament presenta, al llarg de l'any, els 18 projectes escollits en la convocatòria Art Jove 2012.

Dos interludis, fruit de la col·laboració amb altres organitzacions: una exposició de projectes en vídeo en el marc del festival Screen from Barcelona i un projecte educatiu amb l'escola Llotja.

Un dispositiu d'edició i comunicació experimental, que prendrà com a base publicacions en format de *libretto*, una pàgina web i campanyes de vídeo virals, entre d'altres.

Una programació d'espais d'aprenentatge organitzada al voltant d'una sèrie de activitats i tallers públics amb intèrprets convidats. I el projecte anual TDCAM (Taller de Difusió, Comunicació i Mediació).

§ § §

OUVERTURE. Cinc actes, dos interludis i altres moviments modifica la manera tradicional de concebre el temps de visibilitat d'una exposició mantenint, a partir del 13 d'abril i sense cap mena d'interrupció, la sala d'exposicions activa i oberta al públic durant les cinc variacions del dispositiu d'exposició (actes I, II, III, IV i V), en els quals es presenten els projectes triats en la convocatòria Art Jove 2012. Durant aquest temps tindran lloc també, fora de la sala d'exposició, accions deslocalitzades, extensions d'alguns dels projectes de la convocatòria que, a fi d'experimentar altres contexts i formats d'exhibició, es presentaran fora de la Sala d'Art Jove.

OUVERTURE. Cinc actes, dos interludis i altres moviments transcendeix el marc de l'exposició i planteja un conglomerat d'activitats que tenen com a objectiu establir un procés de treball obert i orgànic que s'insereixi en el context artístic de la ciutat i de l'emergència. D'una banda, proposem una sèrie d'activitats públiques d'aprenentatge (tallers, xerrades, etcètera) que perseguen desenvolupar noves competències i incorporar diversos coneixements sobre la pràctica professional i la producció cultural, amb l'objectiu d'articular, de forma conjunta, un discurs crític. Amb caràcter anual, i com a segona línia de treball, es desenvolupa TDCAM (Taller de Difusió, Comunicació i Mediació), que amb els participants de la convocatòria pretén posar en marxa un laboratori d'investigació d'estratègies que ampliïn els espais i temps exppositius, així com els contextos de recepció i les formes de produir enunciació.

§ § §

The score will be developed throughout 2012 and will consist of:

An exhibition in five acts: an exhibition that undergoes continuous transformations and that progressively presents 18 projects chosen from the 2012 Art Jove call for projects, throughout the year.

Two interludes, resulting from collaborations with other organizations: an exhibition of video projects in the framework of Screen from Barcelona festival and an educational program undertaken with the Llotja school.

An experimental edition and communication platform that will use *libretto*-style publications, a website, and viral video campaigns, among other things as its foundation.

Programming for learning spaces organized around a series of public activities and workshops with guest artists. And an annual TDCAM (Diffusion, Communication and Mediation Workshop).

§ § §

OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements changes the traditional way of understanding the length of an exhibition by keeping the exhibition space active and open to the public, beginning on April 13th, without interruption, throughout the five variations that the exhibition framework will undergo (acts I, II, III, IV and V) to present the projects selected during the 2012 Art Jove call for submissions. At the same time, outside the exhibition space, off-site activities will also take place; they will include extensions of some of the projects to be presented outside the Sala d'Art Jove for the purpose of experimenting with other contexts and exhibition formats.

OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements transcends the habitual exhibition framework by proposing a group of activities with the goal of establishing an open and organic working process in keeping with the artistic context of the city and the context of emergent art. On the one hand, we propose a series of public learning activities (workshops, lectures, etc.) with the idea of developing new skills and incorporating new knowledge concerning professional practice and cultural production. Our aim is to be able to assemble a critical discourse in a collaborative manner. In addition, we will hold the TDCAM (Diffusion, Communication and Mediation Workshop) annually; its goal is the creation of a research laboratory where all participants selected in the call for projects can investigate strategies for expanding exhibition spaces and periods, as well as studying the reception contexts and ways of creating enunciation.

§ § §

OUVERTURE Cinc actes, dos interludis i altres moviments, consta de tres claus conceptuais en les quals s'engloben els diversos projectes de la convocatòria Art Jove 2012 i que s'articulen simultàniament i de forma diàfana en cadascun dels moments d'interpretació pública de la temporada:

I

POLÍTIQUES DOCUMENTALS I ESTRATÈGIES DE LEGITIMACIÓ

Es tracta de projectes que proposen repensar els mecanismes de legitimació del discurs institucional (acadèmia, producció cultural...), la relació de poder en les pràctiques de representació, visibilitat i invisibilitat que aquestes institucions mitjançen i les estratègies de producció i representació del coneixement que operen com a ficcions-convencions culturals, per exemple en les pràctiques documentals.

II

EL PODER D'ENUNCIACIÓ, STORYTELLING: EXPLORANT NARRATIVES DE LA QUOTIDIANITAT

Projectes que centren el seu interès en les estratègies d'autorització mitjançant la producció de discurs i representació, repensant el poder de les pràctiques d'autoenunciació i subversió de l'autoritat (per exemple, per mitjà de pràctiques narratives, orals, autobiogràfiques i performàtiques, entre d'altres). En aquesta clau conceptual, l'emfasi es posa en les micropolítiques identitàries com a formes de produir coneixement descentrat, que pertorbi les narratives hegemòniques.

III

REPENSAR EL VALOR DE L'ART

Són projectes que centren el debat crític en el paper social de l'art en les denominades societats creatives i en les fàbriques del coneixement i la cultura com a motors econòmics i polítics. Des d'aquesta òptica, són projectes que presenten la necessitat de repensar els mecanismes de producció material i simbòlica del coneixement i la representació artística, les condicions de precarietat en la producció artística, així com investigar sobre els nous processos de legitimació del que considerem artístic, entre d'altres.

OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements consists of three conceptual keys that encompass the various projects from the 2012 Art Jove call for projects; they are connected simultaneously and transparently during all the instances of public interpretation throughout the season. The keys are as follows:

I

DOCUMENTATION POLITICS AND LEGITIMATION STRATEGIES

These are projects that propose rethinking the mechanisms for legitimizing institutional discourse (academia, cultural production...), power relationships in representational practices, the visibility and invisibility that these institutions mediate and the production strategies and knowledge representation strategies that operate as cultural fictions-conventions, for example during documentation processes.

II

THE POWER OF FORMULATION, STORYTELLING: EXPLORING EVERYDAY NARRATIVES

These projects focus on authorization strategies that use the production of discourse and representation; they rethink the power of practices like self-formulation and the subversion of authority (for example, through oral, autobiographical, performative narrative practices...). In this conceptual aspect, the emphasis is placed on identitary micropolitics as a way of producing decentralized knowledge that can disrupt hegemonic narratives.

III

RETHINKING THE VALUE OF ART

These are projects that center a critical debate on the social role of art in so-called creative societies and on the role of producers of knowledge and of culture as political and economic motors. From this standpoint, the projects represent the need for rethinking the mechanisms for artistic representation and for the material and symbolic production of knowledge and the mechanisms. They also question the precarious conditions of artistic production and highlight the need for investigating new legitimization processes for what is considered artistic, among other things.

OUVERTURE

ACTE I

Intro

OUVERTURE Acte I – Intro és la preestrena dels projectes seleccionats en les convocatòries de creació, edició, investigació i educació de 2012 de la Sala d'Art Jove. És el punt de partida i la primera *obertura* d'aquesta exploració on, a tall d'apunt, presentem els projectes de la convocatòria en un punt intermedi entre la idea de partida i el treball finalitzat.

Hem apostat en aquest primer acte d'OUVERTURE. Cinc actes, dos interludis i altres moviments per un concepte expositiu de reflexió i diàleg que explicita el procés de producció i investigació de les obres i per una programació d'activitats que segueixen aquesta línia d'intercanvi. Ouverture Acte I – Intro ens dóna les claus d'interpretació del projecte anual que introduceix i alhora estableix un temps per reflexionar sobre les diverses produccions que s'estan duent a terme en el marc de la convocatòria Art Jove 2012 en temps real.

OUVERTURE

ACT I

Intro

OUVERTURE Act I – Intro is a preview of projects selected during the 2012 Sala d'Art Jove call for projects, encompassing creative projects, research projects, educational projects and editing projects. It is the jumping off point and the *opening* for this exploration, in which we are presenting projects from the call for submissions while they are at an intermediate stage, between the initial idea and the finalized project.

In this first act of OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements we have opted for an exhibition concept based on reflection and dialogue combined with a program of activities that follows this idea of exchange; this makes the investigation and production processes for each piece explicit. Ouverture Act I – Intro gives us the keys for interpreting the annual project for which it is the introduction; it also provides us a moment to reflect on the different productions being created in the framework of the 2012 Art Jove call for projects, as they are taking place.

PROJECTES EN PROCÉS

ONGOING PROJECTS

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Leland Palmer /
Mercedes Mangrané / Anna Moreno /
Quim Packard / David Proto /
Barbara Sánchez / Adrianna Wallis /
Alba Aguirre, Marta Bonhora,
Belen Genereco, Anna Margo,
Mar Montobbio / Aurelio Castro
Varela / Joanna Empain,
Ricard Escudero, Simonetta Gorga /
Enric Farrés & Quim Packard /
Ignasi Prat / Petia Cervera

1

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Juan Crespo

Estudios históricos.

Sin título

[Historical Studies.

Untitled]

ACCIÓ DESLOCALITZADA,
MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA
(VEGEU CALENDARI ONLINE)

OFF-SITE ACTIVITY,
MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA
(SEE THE CALENDAR ONLINE)

Con *Estudios históricos* es posa en dubte l'estrucció cronològica i lineal que de la informació històrica es fa a la institució. A partir de conceptes com anacronisme i asincronia, es deconstrueix el format de visita guiada basant-se en la negació i qüestionament d'alguns dels materials exposats.

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Jordi Ferreiro

El pregonero

[The Town Crier]

PERFORMANCE

El dia de la inauguració, cada trenta minuts un pregoner narra al públic el projecte de l'artista per a la Sala d'Art Jove, *El traje nuevo del emperador*.

On opening day, every thirty minutes a speaker informs the public about the artist's project for the Sala d'Art Jove, *El traje nuevo del emperador* [The Emperor's New Clothes].

2

3

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Enric Farrés i

Quim Packard

Taula d'exercicis

d'escalfament previs
destinats a assistents

d'artista professionals

[A Chart of Warm-up Exercises Designed for Professional Artists' Assistants]

PERFORMANCE

De forma senzilla i didàctica se'n apropa a conceptes anatòmics relacionats amb el gest artístic que permeten conèixer millor la dinàmica corporal. Es construeix així una postura basada en les capacitats funcionals de l'individu, tot evitant posicions anòmals corrents en el col·lectiu de l'assistència artística. L'obra contribueix a la formació artística i tracta aspectes que tenen a veure amb el cos i la salut, tan importants com poc coneixuts en aquest àmbit.

In a simple and didactic way, the project brings us into contact with anatomical concepts related to artistic gesture that allow for a better understanding of body dynamics. It fashions a posture that is based on the functional capacities of the individual, avoiding anomalous positions that are common in the collective of artists' assistants. The project contributes to artistic formation and deals with little-known yet important aspects of this area having to do with health and the body.

Ignasi Prat Altimira *El mundo de los vencedores* [The winners' world]

Extracte i ampliació del projecte de recuperació estètica de les residències dels màxims responsables de la repressió franquista, centrat en l'habitatge de Ramón Serrano Suñer.

Extract and enlargement of the project for the aesthetic recovery of the residences of the people most responsible for the Francoist repression, focused on the residence of Ramón Serrano Suñer.

4

Mercedes Mangrané *Piedras* [Stones]

Avanç del procés de treball i d'investigació de l'assaig audiovisual *Piedras*, una aproximació als processos de transformació de la pedra a la zona de l'Empordà.

Summary of the research and working process for the audiovisual essay *Piedras*, an approximation of the transformation of the stones in the Empordà area.

5

6

Alba Aguirre Marta Bonhora Belen Generoco Anna Margo Mar Montobbio “/”

Vídeo promocional i primera fase del projecte “/”: un bombardeig de preguntes dirigides als participants de la Sala d'Art Jove que inviten a debatre sobre punts d'acord i desacord entre la pràctica artística i l'educativa.

Promotional video and first phase of the project “/”: a bombardment of questions directed at the Sala d'Art Jove participants that solicit a debate about the points of harmony and disjunction between artistic practice and education.

Paula Giménez *Sin título* [Untitled]

Fragment del film que està actualment en fase de producció, al voltant de la residència d'estiu dels avis de l'artista.

A fragment of a film that is currently in the production stages about a summer house belonging to the artist's grandparents.

7

8

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Eloi Dalmau

Recitales para interfono
[Intercom Recitals]

ACCIÓ DESLOCALITZADA
(VEGEU CALENDARI ONLINE)

OFF-SITE ACTIVITY
(SEE THE CALENDAR ONLINE)

L'artista ens invita a participar en *Recitales para interfono*, un minifestival en què els intèrfans de diferents edificis de Barcelona serviran com a amplificadors de concerts i recitals. La programació i els diferents itineraris de l'esdeveniment es poden consultar *online* i a la Sala d'Art Jove.

The artist invites us to participate in *Recitales para interfono*, a mini-festival where the intercoms in different buildings in Barcelona will be used as a resource for concerts and poetry readings. The programming and the different itineraries for the event can be consulted online and at the Sala d'Art Jove.

9

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

David Proto

Memetro

VIDEOSTREAMING
VIDEO STREAMING

Videostreaming que ens mostra en directe un dels controls de revisors del metro de Barcelona i que explica també el dia a dia dels afectats per la síndrome Memetro i les conseqüències que pot comportar.

The video live stream gives us a direct connection to one of the ticket controllers on Barcelona's metro trains, who explains the day-to-day life of people affected by the Memetro syndrome and the consequences that the syndrome can have.

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Adrianna Wallis

Rare et magnifique

DOCUMENTACIÓ DEL PROCÉS DE TREBALL
DOCUMENTATION OF THE WORKING PROCESS

Convocatòria d'una acció deslocalitzada a La Sala Vinçon de Barcelona: l'artista convertirà en lingots una sèrie d'objectes de segona mà comprats a Internet sota el criteri de cerca “rare et magnifique”.

Call for participants in an off-site activity at the Sala Vinçon in Barcelona: the artist will transform a series of second-hand objects that were bought on the internet using the search criteria “rare et magnifique.”

11

PROJECTE D'EDUCACIÓ
EDUCATIONAL PROJECT

Joanna Empain
Ricard Escudero
Simonetta Gorga
Slide. Encuentros,
desencuentros y desfases...
[Slide. Meetings,
Disconnects, and
Phase Lags...]

Les trobades creuades entre col·lectius de l'art i de l'educació es construeixen com a objecte expositiu. La matèria d'aquest objecte són les experiències dialògiques, que s'exposen al públic en forma de posters i càpsules audiovisuals.

The meetings between art collectives and educational ones become an object to be exhibited. The exhibition materials are the dialogical experiences, which are exhibited to the public in the form of posters and audiovisual capsules.

10

12

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Quim Packard

*La Coral Oficial
de l'Última Institució
canta "Hey Ho"*

[The Última Institució's
Official Choir sings
"Hey Ho"]

REPRESENTACIÓ MUSICAL
MUSICAL PERFORMANCE

L'escriptor Rudyard Kipling opinava que simplement cantant “Oh, que bonic” des de l’ombra d’un arbre no es pot fer créixer un jardí. El plaer i el lleure gairebé sempre s’han considerat oposats a la noció de treball. El jardí sovint s’utilitza com una metàfora del teixit social i col·lectiu. La representació col·lectiva suposadament consensuada pot ser una estratègia d’exclusió i una eina de poder. L’Última Institució es presenta públicament per primera vegada a través de la seva coral, que cantarà la cançó tradicional anglesa “Hey Ho”.

Rudyard Kipling was of the opinion that gardens are not made by singing “Oh, how beautiful!” and sitting in the shade. Pleasure and leisure have nearly always been held in opposition to the notion of work. The garden is often used as a metaphor for social and collective tissue. Supposedly consensual collective representations can be used as a strategy for exclusion and a tool of power. Última Institució will appear for the first time in public, represented by its choir singing the traditional English song “Hey Ho.”

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Lúa Coderch

*The Girl With no Door
on her Mouth*

Aquest treball és un intent de configurar una veu a través de l’organització i la distribució de materials diversos en densitats i jerarquies que no podrem pensar com a aleatòries o immotivades. El que és rellevant no són els esdeveniments de la significació, que son potencialment infinitis, sinó la realitat material que els sustenta.

This piece is an attempt at configuring a voice through the organization and distribution of different materials into densities and hierarchies that cannot be considered random or without motivation. The signifying events are not relevant; they are potentially infinite. The material reality that supports them is what is relevant.

PROJECTE D’INVESTIGACIÓ
RESEARCH PROJECT

Leland Palmer:

*Laura Benítez
Alicia Escobio
Lola Lasurt*

*Primer intent:
No lo tengo
[First attempt:
I don't have it]*

EN COL·LABORACIÓ AMB DAVID SANTAEULÀRIA
IN COLLABORATION WITH DAVID SANTAEULÀRIA

En aquesta primera fase del projecte es presenta una reflexió a l’entorn de les dinàmiques de censura en el suposat context democràtic actual, fixant-se en el panorama cultural contemporani més immediat.

This first phase of the project presents a reflection on the dynamics of censorship in the current supposedly democratic context, within the most immediate contemporary cultural panorama.

13

14

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Bárbara Sánchez Bibliografía [Bibliography]

ACCIÓ DESLOCALITZADA
(VEGEU CALENDARI ONLINE)
OFF-SITE ACTIVITY
(SEE THE CALENDAR ONLINE)

Marcadors de llibres recullen les reflexions de les entrevistes realitzades per l'artista a persones de l'àmbit acadèmic i relacionades amb la construcció de la bibliografia recomanada a Belles Arts. Se'n remet a una biblioteca on tindrà lloc una acció deslocalitzada.

Bookmarks gather the reflections from interviews carried out by the artist with people from the academic world and related to the compilation of the recommended bibliography for Fine Arts studies. It refers us to a library where an off-site activity will take place.

15

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Anna Moreno *Select the Right Location*

F: Deberíamos estar inactivos. A esta altura, la actividad ya no es posible... no tiene sentido. (Pausa.) Todo ha quedado sucio. ¿Se puede limpiar todo?

G: Ya no merece la pena...

F: Hicimos todo civilizadamente.

G: Siempre pagamos todas las entradas...

F, después de una pausa: No lo recuerdo como algo ordenado eso ahora. Limpio. Nos recuerdo empujando, pisoteando... intentando colarnos.

G: Es lo que había que hacer. Eso es lo que había que hacer. (Pausa.) No podemos medir el antes por al ahora.

F: Tal vez. Sí. Tal vez.

JULIO WALLOVITS, *Las listas*

16

PROJECTE DE CREACIÓ
CREATIVE PROJECT

Bárbara Sánchez Bibliografía [Bibliography]

ACCIÓ DESLOCALITZADA
(VEGEU CALENDARI ONLINE)
OFF-SITE ACTIVITY
(SEE THE CALENDAR ONLINE)

Marcadors de llibres recullen les reflexions de les entrevistes realitzades per l'artista a persones de l'àmbit acadèmic i relacionades amb la construcció de la bibliografia recomanada a Belles Arts. Se'n remet a una biblioteca on tindrà lloc una acció deslocalitzada.

Bookmarks gather the reflections from interviews carried out by the artist with people from the academic world and related to the compilation of the recommended bibliography for Fine Arts studies. It refers us to a library where an off-site activity will take place.

17

PROJECTE CONVIDAT
GUEST PROJECT

Petia Cervera *Sublevació d'abril* [April Uprising]

L'artista Petia Cervera, seleccionada pel jurat de la present convocatòria de la Sala d'Art Jove, no ha pogut complir amb els tràmits legals per formalitzar la seva participació en la programació per causes alienes a la seva voluntat. L'equip tutorial, havent consultat prèviament l'equip de gestió de la Sala d'Art Jove, ha resolt incloure Petia Cervera com a artista convidada en el projecte, que assumeix personalment la producció del seu projecte.

The artist Petia Cervera, selected by the jury during the current Sala d'Art Jove call for projects, could not fulfill the legal requirements in order to formalize her participation in the programming, due to reasons beyond her control. The team of tutors, after consulting with the management team at the Sala d'Art Jove, has decided to include Petia Cervera in the project as a guest artist. She is personally responsible for the production of her project.

18

17

PROJECTE D'INVESTIGACIÓ
RESEARCH PROJECT

Aurelio Castro *Proyecciones urbanas. El 15-M y el trabajo de la ficción* [Urban Projections. 15-M and Working with Fiction]

ACCIÓ DESLOCALITZADA
(VEGEU CALENDARI ONLINE)
OFF-SITE ACTIVITY
(SEE THE CALENDAR ONLINE)

El projecte, desenvolupat a l'entorn de l'Assemblea del Poble-sec, obre un procés de formació audiovisual en el qual s'assagen diferents formes de documentar i relatar el barri. S'introduceix, a través de la projecció, la ficció com a eina modificadora de les relacions entre subjectivitat i espai urbà.

The project, developed in the context of the Poble-sec assembly, opens up an audiovisual learning process by trying out different ways of documenting and talking about the neighborhood. The projection introduces fiction as a tool for modifying the relationships between subjectivity and urban space.

PROGRAMA D'ACTIVITATS

OUVERTURE ACTE I INTRO

13.04.12

19:00 h

Live!

Presentació del projecte anual
de la Sala d'Art Jove, OUVERTURE

Jordi Ferreiro, *El pregonero*, performance.

Juan Crespo, presentació de projecte.

Enric Farrés i Quim Packard, *Taula d'exercis d'escalfament previs destinats a assistents d'artistes professionals*, performance.

Ignasi Prat Altimira, presentació de projecte.

Mercedes Mangrané, presentació de projecte, extractes de la peça en curs.

Paula Giménez, presentació de projecte, extractes de la peça en curs.

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Genereco, Anna Margo, Mar Montobbio, presentació de projecte.

Eloi Dalmau, presentació de projecte.

Adrianna Walls, presentació de projecte.

David Proto, connexió en directe a través de videotransmission-mòbil amb un control de revisors del metro de Barcelona.

Joanna Empain, Ricard Escudero, Simonetta Gorga, presentació de projecte.

Quim Packard, *La Coral Oficial de l'Última Institució canta "Hey Ho"*, representació musical.

Petia Cervera (artista convidada), presentació de vídeo.

20:30 h

Festa d'inauguració

20.04.12

17:00 h

TDCAM (Taller de Difusió, Comunicació i Mediació)

El taller és una línia de treball anual plantejada com un laboratori d'investigació sobre estratègies d'ampliació de l'espai i el temps expositius, dels contextos de recepció i de les formes de produir enunciació. El seu objectiu és incentivar l'aprenentatge i l'aplicació d'elements de comunicació i de difusió, però també de mediació en altres contextos.

La producció en el marc del taller constitueix també el material de reconstrucció del procés de treball anual. El seu desenvolupament depèn directament de la implicació dels artistes i projectes de la present convocatòria.

Taller a càrrec de José Antonio Delgado i Fito Conesa.

És necessari inscriure's-hi prèviament a: artjove.bsf@gencat.cat

19:00 h

Sessió de treball amb el jurat de la convocatòria Art Jove 2012

Sessió de treball entre els membres del jurat de la convocatòria Art Jove i l'equip tutorial, a fi d'intercanviar impressions a l'entorn de la programació que l'equip de tutors està desenvolupant. A més a més, es tractarà sobre els formats de les convocatòries públiques de producció i s'explicitaran els criteris de selecció de projectes que va emprar el jurat en el cas d'Art Jove 2012.

La sessió és oberta al públic per mitjà d'inscripció prèvia. És l'inici d'un programa de reflexió sobre les línies d'investigació-acció que emergeixen en el camp de la producció artística, que es desenvoluparà al llarg del cicle *Ouverture*.

Hi participaran l'equip tutorial de 2012 i els membres del jurat de la convocatòria Art Jove 2012: Daniel G. Andújar, Dora García, Frederic Montornés, Javier Rodrigo Montero i Oriol Fontdevila.

És necessari inscriure's-hi prèviament a: artjove.bsf@gencat.cat.

PROGRAM OF ACTIVITIES

OUVERTURE ACT I INTRO

13.04.12

7 pm

Live!

Presentation of the annual Sala d'Art Jove project, OUVERTURE

Jordi Ferreiro, *El pregonero*, performance.

Juan Crespo, project presentation.

Enric Farrés and Quim Packard,
Taula d'exercicis d'escalfament previs destinats a assistents d'artistes professionals,
performance.

Ignasi Prat Altimira, project presentation.

Mercedes Mangrané, project presentation,
extracts from the piece in progress.

Paula Giménez, project presentation,
extracts from the piece in progress.

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Genereco, Anna Margo, Mar Montobbio,
project presentation.

Eloi Dalmau, project presentation.

Adrianna Walls, project presentation.

David Proto, direct connection to a live stream of a cell phone video filming ticket controllers on Barcelona's metro trains.

Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga, project presentation.

Quim Packard, *La Coral Oficial de l'Última Institució canta "Hey Ho"*
musical performance.

Petia Cervera (guest artist), video presentation.

8:30 pm

Inauguration Party

20.04.12

5 pm

TDCAM (Diffusion,
Communication and
Mediation Workshop)

The workshop is an annual working platform designed as a laboratory for the investigation of strategies for expanding exhibition spaces and periods, as well as for studying reception contexts and ways of creating formulations. Its aim is to promote learning and the application of aspects of communication and diffusion, as well as mediation, in other contexts.

The material produced during the workshop is also used for the annual reconstruction of the working process. Its development depends directly on artists' involvement and on work from the current call for projects.

The workshop is directed by José Antonio Delgado and Fito Conesa.

To register visit: artjove.bsf@gencat.cat.

7 pm

Working session with the jury from the 2012 Art Jove call for projects

Working session between the members of the Art Jove panel of jurors and the team of tutors, to exchange opinions about the programming being developed by the tutors. The formats for public calls for projects will also be discussed and the selection criteria used by the jury in the specific case of Art Jove 2012 will also be revealed.

The session is open to the public following a registration process. It is the beginning of a program designed to reflect on the areas of investigation-activities emerging in the field of artistic production, which will be developed throughout the *Ouverture* cycle.

Participants will include the 2012 tutorial team and members of the jury for the 2012 Art Jove call for projects: Daniel G. Andújar, Dora García, Frederic Montornés, Javier Rodrigo Montero and Oriol Fontdevila.

To register visit: artjove.bsf@gencat.cat.

L'equip tutorial seleccionat en l'edició 2012 de Sala d'Art Jove està format per tres grups de treball. La configuració anual del calendari d'exposició i activitats ha sorgit del treball conjunt dels tres equips.

I

Judit Vidiella (Reus, 1976). Llicenciada i doctora en Belles Arts. Professora associada a la Universitat de Barcelona, màster de Formació del Professorat. La seva pràctica gira al voltant de les pedagogies culturals, les pràctiques feministes i els estudis de performance. José Antonio Delgado (Sevilla, 1975). Gestor cultural i educatiu i performer. Llicenciat en Belles Arts (Sevilla), actualment està cursant un MBA a la Universitat de Barcelona. Transita per projectes educatius i culturals amb les pràctiques artístiques com a model d'acció transversal. Fito Conesa (Cartagena, 1980). Llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona, ha realitzat diverses incursions en el comissariat i el seu treball com a artista visual l'ha dut a col·laborar actualment amb l'AECID a Santo Domingo (República Dominicana) en un projecte de reflexió arquitectònica i urbanística.

II

Cultural Nodes és un col·lectiu format per Quico Peinado i Rachel Fendler. La seva pràctica gira al voltant dels processos de treball, les propostes col·laboratives, la formació i el debat en el camp de la cultura visual i l'art contemporani, entre d'altres. Potencien sinergies amb altres grups i col·lectius afins, que comparteixen el seu interès en les dinàmiques de la producció i l'exposició.

III

Andrea Rodríguez (Gijón, 1979). Arquitecta per la Universitat de Navarra i comissària d'exposicions. Veronica Valentini (Milà, 1979). Crítica d'art i comissària d'exposicions. Des de 2011 i després de passar per l'École du Magasin de Grenoble (França), Andrea Rodríguez i Veronica Valentini treballen plegades en diverses iniciatives curatorials focalitzades en el concepte de transmissió en l'art contemporani.

The team of tutors chosen for the 2012 edition of the Sala d'Art Jove includes three working groups. The annual calendar for exhibitions and activities was created by the three groups working together.

I

Judit Vidiella (Reus, 1976). B.A. and PhD in Fine Arts. Associate Professor at the University of Barcelona, Master's degree in Teacher Training. Her practice is centered on cultural pedagogy, feminist practices and performance studies. José Antonio Delgado (Seville, 1975). Cultural and educational manager and performer. B.A. in Fine Arts (Seville), he is currently working toward an MBA at the University of Barcelona. He participates in educational and cultural projects using artistic practice as a model for transversal action. Fito Conesa (Cartagena, 1980). B.A. in Fine Arts from the University of Barcelona, he has carried out various forays into curating and his work as a visual artist has brought him into a current collaboration with the AECID in Santo Domingo (Dominican Republic), in a project involving research in architecture and urban studies.

II

Cultural Nodes is a collective formed by Quico Peinado and Rachel Fendler. Their practice centers around working processes, collaborative proposals, training and debate in the field of visual culture and contemporary art, among other things. They promote synergy with other similar groups and collectives that share their interest in the dynamics of production and exhibition.

III

Andrea Rodríguez (Gijón, 1979). Architect from the University of Navarra and curator. Veronica Valentini (Milan, 1979). Art critic and curator. Beginning in 2011 and after a period at the École du Magasin in Grenoble (France), Andrea Rodríguez and Veronica Valentini have been working together on different curatorial initiative focused on the concept of transmission in contemporary art.

Crèdits

EXPOSICIÓ EXHIBITION

Lúa Codereh
Juan Crespo
Eloi Dalmau
Jordi Ferreiro
Paula Giménez
Mercedes Mangrané
Anna Moreno
Quim Packard
David Proto
Barbara Sánchez
Adrianna Wallis
Alba Aguirre
Marta Bonhora
Belen Genereco
Anna Margo
Mar Montobbio
Laura Benítez
Alicia Escobio
Lola Lasurt
Aurelio Castro Varela
Joanna Empain
Ricard Escudero
Simonetta Gorga
Enric Farrés &
Quim Packard
Ignasi Prat
Petia Cervera

EQUIP TUTORIAL
TEAM OF TUTORS
José Antonio Delgado
Fito Conesa
Judit Vidiella
Cultural Nodes
(Quico Peinado +
Rachel Fendler)
Andrea Rodríguez
Veronica Valentini

COORDINACIÓ D'EDUCACIÓ
I DE FORMACIÓ
*COORDINATION OF
EDUCATION AND TRAINING*
Quico Peinado
Rachel Fendler
Judit Vidiella

COORDINACIÓ DE DIFUSIÓ
PRODUCTION SUPPORT
Fito Conesa
José Antonio Delgado

MUNTATGE
ASSEMBLY
Oriol Roset

SOPORT DE PRODUCCIÓ
PRODUCTION SUPPORT
Can Xalant
Hangar
MACBA

PUBLICACIÓ PUBLICATION

COORDINACIÓ EDITORIAL
EDITORIAL COORDINATION
Andrea Rodríguez
Veronica Valentini

DISSENY
DESIGN
Bis
www.bisdixit.com

TRADUCCIÓ I CORRECCIÓ
TRANSLATION AND EDITING
la correccional
(serveis textuais)
www.lacorreccional.net

DIPÒSIT LEGAL
LEGAL DEPOSIT
GI - 695 - 2012

TIRATGE
EDITION
4 500

Credits

SALA D'ART JOVE

Aquesta publicació està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 Espanya de Creative Commons. Per veure una còpia d'aquesta llicència podeu visitar <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca> o bé enviar una carta a Creative Commons, 171, Second Street, Suit 300, San Francisco, California, 94105, EUA.

This publication is under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Spain License. To see a copy of the license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/deed.en> or send a letter to Creative Commons, 171, Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

COORDINACIÓ
COORDINATION
Oriol Fontdevila
Txuma Sánchez
Marta Vilardell

Sala d'Art Jove
Generalitat de Catalunya
Calàbria, 147
08015 Barcelona
Tel. 93 483 83 61

METRO
Línia 1 (Rocafort)
Línia 5 (Entença)

BICING
111 (Calàbria, 135)
262 (Rocafort, 103)

www.saladartjove.cat
www.gencat.cat/joventut/salartjove
artjove.bsf@gencat.cat

HORARI
De dilluns a divendres,
de 10 a 20 h. Dissabtes i
diumenges tancat

OPENING HOURS
Monday through Friday,
from 10 am to 8 pm. Closed
Saturdays and Sundays

ORGANITZA
ORGANIZED BY
 Generalitat de Catalunya
Agència Catalana
de la Juventut

COL·LABORA
IN COLLABORATION WITH

Co NCA
*Círcol Nacional
de la Cultura i les Arts*

GAN XALANT
*GRUP D'ESTUDIS
I RECERCA EN
CULTURA
I TEATRE*

HANGAR.
ORG

TERRITORI
DE PROTOTIPI
I EXPERIMENTACIÓ

MACBA
*MUSEU
D'ART CONTEMPORÀNI
DE BARCELONA*

MACBA
MUSEU
D'ART CONTEMPORÀNI
DE BARCELONA

Master Europeu
ProArt
*UNIVERSITAT
CATALANA
DE LES ARTS*

MORITZ
*UNIVERSITAT
CATALANA
DE LES ARTS*

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Intro

13.04.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margo, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Interludi I

Escenaris videogràfics

Videographic Settings

22.05.12

En col·laboració amb el festival
Screen from Barcelona.

In collaboration with the Screen
from Barcelona festival.

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Paula Giménez /
Mercedes Mangrané / Anna Moreno /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margo, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Acte II

15.06.12

Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Quim Packard /
David Proto / Mercedes Mangrané /
Paula Gimenez

OUVERTURE Acte III

21.09.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Jordi Ferreiro / Eloi Dalmau /
Adrianna Wallis

OUVERTURE Interludi II

En col·laboració amb l'escola Llotja.

A partir de novembre.

In collaboration with the Llotja school
Beginning in November.

OUVERTURE Acte IV

26.11.12

Anna Moreno / Quim Packard /
Paula Giménez

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belen
Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio /
Enric Farres, Quim Packard / Ignasi Prat /
Bárbara Sánchez / Leland Palmer /
Petia Cervera

OUVERTURE

INTERLUDI I

Escenaris videogràfics

En col·laboració amb Screen from Barcelona

22.05.12 — 14.06.12

INAUGURACIÓ: 22 MAIG, 19:30

Lúa Coderch i Hijos de Martín / Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané / Anna Moreno /
David Proto / Barbara Sánchez / Joanna Empain / Ricard
Escudero / Simonetta Gorga / Enric Farrés i Quim Packard /
Belén Genereco, Anna Margó, Marta Bonhora, Alba Aguirre,
Mar Montobbio / Petia Cervera

Equip tutorial: José Antonio Delgado, Fito Conesa, Judit Vidiella /
Cultural Nodes (Quico Peinado + Rachel Fendler) /
Andrea Rodríguez, Veronica Valentini

Sala d'Art Jove — Calàbria, 147 / 08015 Barcelona

039

Interludi

(Del llatí. *interludēre*,
jugar a estones):
intermezzo, entreacte,
intermedi, interval.

Interlude

(from Latin *interludēre*,
to play intermittently):
intermezzo, intermission,
interval.

OUVERTURE INTERLUDI I Escenaris videogràfics

En col·laboració amb Screen from Barcelona

OUVERTURE Interludi I. Escenaris videogràfics presenta una selecció de treballs audiovisuals produïts pels artistes escollits en la convocatòria de la Sala d'Art Jove 2012. Es tracta d'un conjunt de peces que mostren indicis de la pràctica artística dels participants. La presentació fa visibles les decisions i les tensions presents en la producció de les obres o bé mostra peces anteriors d'aquests mateixos artistes que donen pistes de la seva trajectòria.

OUVERTURE INTERLUDE I Video Scenes

In collaboration with Screen from Barcelona

OUVERTURE Interlude I. Video Scenes presents a selection of audiovisual work produced by the artists selected for the Sala d'Art Jove in 2012. These pieces give some idea of the participants' artistic work and this presentation reveals the decisions taken and tensions present when producing the pieces, or shows previous pieces by the artists that hint at their development.

Aquest segon any de col·laboració entre la Sala i el festival Screen from Barcelona l'exposició comprèn: projectes de vídeo en fase de postproducció (Giménez, Mangrané), tràilers de projectes en procés (Proto, Sánchez, Prat, Cervera), documentació visual de treballs col·laboratius (Dalmau, Farrés & Packard, Escudero) i projectes finalitzats, generats anteriorment pels artistes de la convocatòria (Aguirre, Bonhora, Genereco, Margó & Montobbio, Coderch, Crespo, Moreno, Empain, Gorga).

§ § §

OUVERTURE. Cinc actes, dos interludis i altres moviments és un programa que converteix la Sala en un espai d'anàlisi i exposició ininterromputs dels projectes. Una de les accepcions del mot *interludi* és la de *composició breu que s'executa com a intermedi entre dos actes d'una òpera o d'una altra representació teatral*. Si seguim aquesta definició, OUVERTURE Interludi I. Escenaris videogràfics s'inscriu en la programació anual com a frontissa entre OUVERTURE Acte I. Intro i el que serà OUVERTURE Acte II, que constituirà la primera aproximació a la conclusió d'alguns dels projectes seleccionats en la convocatòria de la Sala d'Art Jove 2012.

La col·laboració amb Screen from Barcelona se situa, d'aquesta manera, com un *interludi*, en tant que ubicació intermèdia entre la Sala i altres institucions. Amb motiu d'aquest festival internacional de videoart, els artistes fan servir aquest escenari de visibilitat per reflexionar a l'entorn de la producció videogràfica.

This is the second year of the partnership between the Sala and Screen from Barcelona, and the exhibition includes: video projects at the postproduction stage (Giménez, Mangrané), trailers of projects in progress (Proto, Sánchez, Prat, Cervera), visual documentation of joint work (Dalmau, Farrés & Packard, Escudero) and previous finished projects by the artists selected for the Sala d'Art Jove in 2012 (Aguirre, Bonhora, Genereco, Margó & Montobbio, Coderch, Crespo, Moreno, Empain, Gorga).

§ § §

OUVERTURE. Five acts, two interludes and other movements is a programme that turns the Sala into a space for continuous analysis and exhibition of projects. One of the definitions of the term *interlude* is a short composition designed to serve as an intermission between two acts of an opera or other stage performance. Following this definition, OUVERTURE Interlude I. Video Scenes forms part of the annual programme as a link between OUVERTURE Act I. Intro and the upcoming OUVERTURE Act II, which will take us towards the conclusion of some of the projects selected for the Sala d'Art Jove in 2012.

The partnership with Screen from Barcelona is also a kind of *interlude*, given its position between the Sala and other institutions. To mark this international video art festival, the artists make use of this platform to explore aspects of video production.

VÍDEOS

VIDEOS

Lúa Coderch i Hijos de Martín /
Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Paula Giménez / Mercedes
Mangrané / Anna Moreno /
David Proto / Barbara Sánchez /
Joanna Empain / Ricard Escudero /
Simonetta Gorga / Enric Farrés i
Quim Packard / Belén Genereco,
Anna Margó, Marta Bonhora,
Alba Aguirre, Mar Montobbio /
Petia Cervera

**Lua Coderch i
Hijos de Martín
(Marina Martínez
Oriol i Eduard
Martínez Piracés)**
Or, life in the woods
[ɔr, lajf ïn ðə wudz]
2012

PROJECCIÓ I ÀUDIO
SCREENING AND AUDIO
4 MIN 30 S

El procés de col·laboració comença amb la idea de donar un suport físic i articular com a imatge un fals paisatge sonor, *Or, life in the woods*, on, tot i que amb aparença de sons naturals enregistrats al bosc o al camp, tots els sons que s'hi escolten són fragments d'una sola veu humana. A partir d'aquí es va conformant un imaginari que parteix vagament de la idea de desaparició i de la de dissolució de fons i figura com a nocions clarament diferenciades. Un procés que mostrem aquí en un estadi intermedi, previ a la seva finalització. De la mateixa manera, el procés de treball respon a una noció més laxa de processos autorals superposats. Com en la idea recurrent d'origen deleuzià que un gos ensuant i aixecant les potes per orinar i marcar un lloc és un model de producció estètica, treballem junts però no exactament com un equip, sinó de la mateixa manera com el treball d'un gos se superposa al d'un altre gos en el procés de delimitació d'un territori.

This partnership stemmed from the idea of bringing a fake soundscape to life as a physical image. Although this soundscape, *Or, life in the woods*, appears to feature natural sounds recorded in a wood or in the countryside, all the sounds are in fact clips of a single human voice. The resulting imaginary world is based loosely on the idea of disappearance and a fading background and is home to starkly contrasting notions. The process we show here is an intermediate stage before completion. In the same fashion, the work process obeys a looser notion of superposed authoring processes. As with the recurring Deleuzean idea that aesthetic production is much like a dog sniffing around, cocking its leg and pissing to mark out its territory, we work together but not exactly as a team, in rather a similar way that a dog's output is superimposed on top of another dog's.

Juan Crespo
Gold Coast
2012

VÍDEO • VIDEO
12 MIN 15 S

Una reinterpretació a partir de l'anacronisme i la ficcionalització parcial del procés de descolonització de l'Imperi Britànic a l'Africa. Al mateix temps, i des de l'humor, es genera una crítica a l'occidentalisme com a sistema inevitable d'aproximació als fets. Hi apareix un núvol de conceptes històrics desordenats que comporten la ruptura amb el mètode històric cronològic. L'elecció de l'Imperi Britànic es deu al fet que és (amb el permís dels Estats Units) l'imperi més gran del segle XX. Ghana va ser el primer país que va aconseguir la independència respecte a la sobirania britànica, el 1957; abans d'aquesta data era conegut com a Gold Coast a causa de la presència considerable en aquest territori de mines d'or.

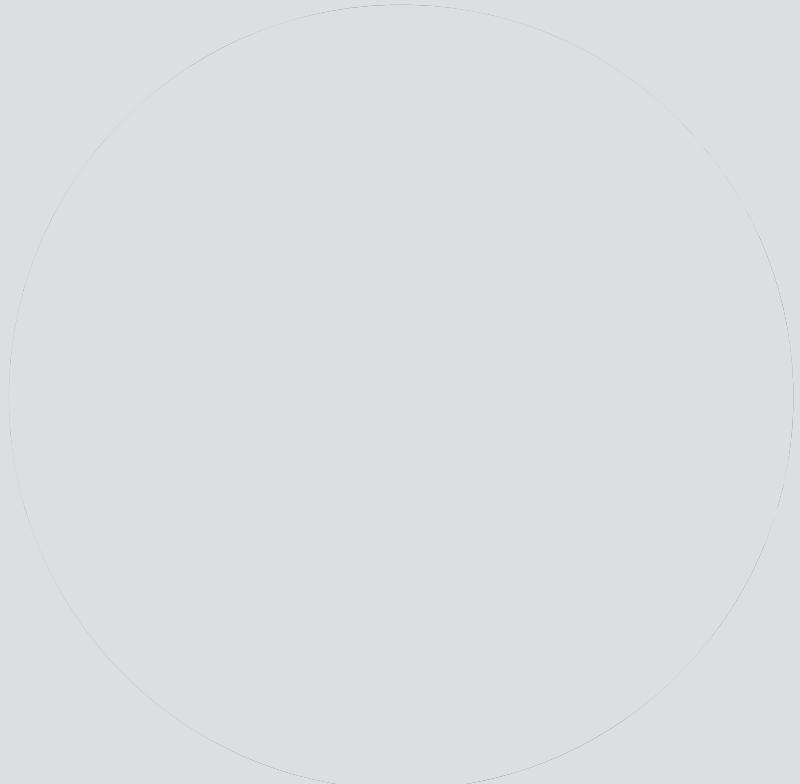
An anachronistic reinterpretation based on a partial fictionalisation of the process of decolonisation of the British Empire in Africa. At the same time, it takes a humorous but sharply critical look at the Western world as the only system for considering events. It creates a storm of random historical concepts that break with a chronological historical method. The British Empire was chosen as the largest empire of the twentieth century (pace the United States). Ghana was the first country to win its independence from British rule, in 1957; previously it was known as Gold Coast, due to its many gold mines.

Eloi Dalmau*Recitales para interfono*

[Intercom Recitals]

2012

VÍDEO • VIDEO

Tràiler-resum de la documentació videogràfica i sonora del minifestival *Recitales para interfono*, realitzat a Barcelona durant el mes d'abril. En el vídeo es poden veure les situacions que es van produir durant els recitals.

Vídeos

A trailer summarising the video and sound recordings from the *Recitales para interfono* mini-festival held in Barcelona in April. The video shows the different situations created during the recitals.

050

Paula Giménez*Sin título*

(obra en proceso)

[Untitled]

(work in progress)

2012

VÍDEO • VIDEO

Paula Giménez presenta un fragment d'una peça videogràfica que està en procés de postproducció i que va ser filmada a la residència d'estiu de la família de l'artista. Després d'observar l'evolució de l'espai i de les persones que viuen a la casa, l'autora aplega aquestes petites accions, que es repeteixen des de fa anys, i atrapa, d'alguna manera, el pas del temps. A través de la càmera l'espai recobreu un nou sentit.

051

A clip from a video work currently in postproduction, shot at the artist's family's summer house. After observing how the space and the people in the house evolve, the author gathers together these tiny actions repeated year after year and somehow captures the passing of time. Seen through the camera lens, the space takes on a fresh meaning.

Videos

Mercedes Magrané

Piedras
(obra en proceso)
[Stones]
(work in progress)
2012
vídeo • video

La narració se situa a la zona de l'Empordà, el lloc d'estiu de l'artista durant la infància. Preneix la pedra com a pretext formal en el qual buscar tipologies per a una reflexió sobre: la construcció (la gravera), l'experiència mental i estètica amb relació al paisatge (el Suiseki, l'art japonès de contemplar la pedra) i la decadència de l'antic esplendor (les ruïnes). En un joc de contrastos rítmics, la introspecció contemplativa combina la presència incisiva de la càmera, experimentant noves narratives amb les quals acostar el que és lúdic i reflexiu a l'espectador. Un treball que persegueix qüestionar la mirada apresa sobre el paisatge i replantejar l'oci i el turisme de natura des d'un fons autobiogràfic.

This tale is set in the Empordà region of Catalonia, where the artist spent her childhood summers. She takes stone as the formal pretext for seeking out typologies to explore the following: construction (gravel pit), the mental and aesthetic experience with regard to the landscape (Suiseki, the Japanese art of stone appreciation) and the decadence of ancient splendour (ruins). Through an interplay of rhythmic contrasts, contemplative introspection manages to combine the incisive presence of the camera with new narratives to bring the viewer closer to a playful, deliberative side. A piece that aims to question accepted perspectives of the landscape and rethink leisure and tourism in nature against an autobiographical background.

Vídeos

052

Anna Moreno

The Art of Money Getting (The Barnum Effect series)
2011

vídeo • video
9 MIN 28 S

The Barnum Effect és un projecte basat en el llibre *The Art Of Money-Gettin* (1880), de Phineas Taylor Barnum, en el qual l'autor revela 20 consells o "regles d'or per fer diners". El projecte consisteix en una sèrie de treballs, cadascun relacionat amb un dels capítols del llibre, que tradueix els preceptes de Barnum a l'art. Convertint-los d'un context a l'altre, aconsegueix que els receptors prenguin aquests consells com una cosa personal. Aquesta conferència, la peça introductòria de la sèrie, està basada en el pròleg del llibre de Barnum que, d'una manera moralista, estableix les bases que qualsevol hauria de seguir per tenir èxit en els negocis. El discurs està concebut amb l'intèrpret acompanyat d'un cor grec (un grup d'actors homogeni, no individualitzat, que a les obres de la Grècia clàssica comenta l'acció dramàtica amb una veu col·lectiva per ajudar el públic a seguir l'acció de l'obra i que alhora mostra com un públic ideal podria reaccionar davant del drama).

053

The Barnum Effect is a project based on Phineas Taylor Barnum's book *The Art of Money Getting* (1880), in which the author reveals twenty top tips or "Golden Rules for making money". The project consists of a series of works, each related to one of the chapters of the book, which translate Barnum's statements into art. Shifting them from one context to another, it makes viewers take this advice as something personal. The introductory piece to the series is based on the introduction to Barnum's book, where, in a very moralistic tone, he sets out the ground one should follow to succeed in business. The speech has the performer accompanied by a Greek chorus (a homogenous, non-individualised group of performers in the plays of classical Greece, commenting with a collective voice on the dramatic action) to help the audience follow the performance and show how an ideal audience might react to the drama.

Videos

David Proto

Trastorno Memetro
[Memetro Disorder]

2012

VÍDEO • VIDEO
1 MIN

Memetro és una associació cultural sense ànim de lucre formada, en la seva majoria, per persones afectades pel trastorn de la memòria conegut com a Memetro. Aquest tipus de trastorn fa que l'individu sigui incapàc de recordar que, segons la normativa vigent, el títol de transport s'ha de validar. Pot ser causat per l'activació d'un mecanisme de defensa de la persona que es produeix després d'un fet traumàtic, gairebé sempre relacionat amb la notícia de l'increment abusiu de les taxes, el mal funcionament del servei o bé qualsevol malestar relacionat amb la dificultat de mobilitat de les persones. Ara com ara, el Memetro no està reconegut pels organismes oficials competents, fet que en dificulta la normalització i acceptació en el teixit social. A causa d'aquest trastorn, molts usuaris viatgen sense bitlet o sense haver-lo validat. La missió principal de l'entitat és la de donar suport a la població que pateix de Memetro. Per aquesta raó, l'associació utilitzarà les quotes dels associats per formar una caixa de resistència que serveixi per sufragar col·lectivament les possibles sancions imposades als associats.

Memetro is a nonprofit cultural association made up mainly of people affected by the memory-loss disorder known as Memetro, whereby sufferers are incapable of remembering that they are legally obliged to stamp their travelcard when travelling on the metro. This disorder may well be due to activation of sufferers' defence mechanism, which kicks in after a traumatic event almost always linked to news of an exorbitant rise in fares, poor service or any other inconvenience related to people's mobility. Memetro is not yet recognised by the competent official organisations, which makes it hard for sufferers to be socially accepted. As a result of this disorder, many passengers travel without a valid travelcard. The association's chief mission is to offer support to Memetro sufferers and uses members' dues to build up a war chest to help pay for any fines members might incur.

Bárbara Sánchez

Acciones en el bosque #3: Leerle al bosque el final de Fahrenheit 451 [Actions in the Wood #3. Reading the End of Fahrenheit 451 to the Wood]
2012

VÍDEO • VIDEO
12 MIN

Leerle al bosque el final de Fahrenheit 451 és la tercera acció del projecte *Acciones en el bosque*, que tracta d'establir un diàleg amb el bosc a través de petites accions d'acció local, personals i gairebé ridícules en què l'objectiu final és fer les paus amb l'entorn, ja que hem arribat a un punt en què molta gent es veu expulsada de les ciutats. La distòpia com a realitat. Durant els 12 minuts de l'acció número 3, Bárbara Sánchez es passeja pel bosc llegint el final de l'obra de Ray Bradbury, en què Montag, el protagonista, descobreix els homes-llibre, que se n'han anat a viure al bosc i han fet d'aquest indret la seva nova llar, al mateix temps que s'han après de memòria les obres universals de la literatura.

Leerle al bosque el final de Fahrenheit 451 is the third action in the *Acciones en el bosque* project, which aims to strike up a dialogue with the wood in the form of small, personal, local actions verging on the ridiculous. The final goal is to make peace with the environment, given that we have reaching a point when many people are being forced to leave the city. Dystopia as reality. During the 12 minutes of Action #3, Bárbara walks through the wood reading the end of Ray Bradbury's novel in which Guy Montag, the main character, discovers the book people, who have gone to live in the woods and made it their new home while they learn the universal works of literature by heart.

Joanna Empain

La Marea

[The Tide]

2010

VÍDEO • VIDEO

4 MIN 48 S

El vídeo *La marea* narra un temps futur, teixit pas a pas sense un guió previ i en què les trobades amb alguns autors i obres, enllaçats amb les "maneres de fer" i les feines quotidianes en van guiar la construcció. Gilles Deleuze i Félix Guattari, Rosi Braidotti, Fernand Deligny, Lhasa de Sela... Barcelona-Montreal, desplaçaments, desviaments, llar, llars... Aquest procés, semblant al moviment d'una marea, que va i ve arrossegant uns elements i deixant-ne uns altres a la platja, ha donat lloc a un relat compost de diverses fases que apareixen i desapareixen, s'encreuen i tornen a aparèixer: territorialització, desterritorialització i reterritorialització; traçar(-se), ecos i ressonàncies, retorn a una mateixa.

Vídeos

056

Ricard Escudero

Anversos

[Obverses]

2012

VÍDEO • VIDEO

7 MIN 07 S

Step by step and following no set screenplay, the video *La marea* tells of a transformation brought about by meetings with authors and works interlinked to everyday life and chores. Gilles Deleuze and Félix Guattari, Rosi Braidotti, Fernand Deligny, Lhasa de Sela... Barcelona-Montreal, journeys, diversions, home, homes... Like a tide that drags things in and out to sea and washes them up on the beach, this process led to a story made up of different phases that appear and disappear, interweave only to disappear again: territorialisation, de-territorialisation and re-territorialisation, sketches, echoes and repercussions, the return to oneself.

Aquesta obra és un videoassaig sobre les estratègies visuals de representació explorades mitjançant alguns recursos de muntatge. *Anversos* enfoca les duplicitats de les trobades i inaugura un catàleg de mirades i parpellejos que enfoquen cap als actes inconscients desplegats en les dimensions de la parla. Un catàleg de mirades, mans, rictus facials i posats d'espera, acompanyades amb un àudio que situa l'espectador en un context: les pràctiques dialògiques dins de SLIDE.

This video essay explores visual representation strategies through several editing resources. *Anversos* looks at the dualities of meetings and opens up a catalogue of looks and blinks that explore the unconscious acts deployed in the dimensions of speech. A catalogue of looks, hands, grimaces and waiting poses accompanied by a soundtrack that puts viewers in context: forms of dialogue in SLIDE.

Videos

057

Simone Gorga

El espacio intermedio
[The Intermediate Space]
2012

VÍDEO • VIDEO
10 MIN 08 S

El espacio intermedio neix d'un treball d'investigació i per tant només és una part d'un projecte més ampli. S'articula al voltant de diversos eixos conceptuals com ara la figuració del subjecte 'radicant' (Bourriaud, 2009) i el seu transitar entre diverses fronteres espai-temporals. En aquest errar s'experimenten noves maneres de comprensió i d'acció en un territori familiar i a la vegada estrany. Com es perceben aquests territoris-frontera? Com recuperar el que és antic des del que és nou? Per respondre aquestes preguntes s'explorarà conceptualment i metodològicament el fenomen de la diferència i de la repetició (Deleuze, 2001) partint de la suposició que "el que la repetició repeteix no és la manera en què el passat realment va ser, sinó la inherent virtualitat del passat, traïda per la seva reactualització" (Žižek, 2007).

El espacio intermedio stems from a piece of research work and is therefore only one aspect of a wider project. It is shaped around several conceptual themes such as the form of the "radicant" subject (Bourriaud, 2009) and its movement between different borders of space and time. This journey reveals different forms of understanding and action in familiar yet strange territories. How are these territories-borders perceived? How can the old be recovered from the new? To answer these questions, the author takes a conceptual and methodological foray into the phenomenon of difference and repetition (Deleuze, 2001), based on the assumption that "what repetition repeats is not the way the past effectively was, but the virtuality inherent to the past and betrayed by its past actualisation" (Žižek, 2007).

Quim Packard i

Enric Farrés

*Provés d'accés al
Grau d'Assistent
d'Artista Professional*
[Entrance Exam for
the MA in Professional
Artist's Assistant]
2012

BETACAM. MÚSICA ORIGINAL:
"BASTA YA", DE PIPERRAK.
CASTELLÀ, SUBTÍTOLS EN ANGLÈS
BETACAM. ORIGINAL MUSIC:
"BASTA YA" BY PIPERRAK.
IN SPANISH WITH ENGLISH SUBTITLES
3 MIN 15 S

Una de les funcions de l'art ha estat construir imatges, models ideals del món. Els entorns sintètics anhelent reproduir les pautes de comportament del món real. Aquesta dansa en forma de videoclip presenta les paradoxes animiques d'un grup d'aspirants al Grau d'Assistent d'Artista Professional inscrits en la seva ciberrealitat. Mitjançant un tall net, els trios s'integren en un espai pulcre que grava entre el laboratori i la caixa blanca de l'art cap a l'espai virtual, encara per definir. Agràfics: Telma Llos, Eulàlia Rovira, Gerard Ortí i Hangar.

One of the functions of art has been to create images, ideal models of the world. Synthetic environments long to reproduce forms of behaviour from the real world. This dance in the form of a video clip presents the mental paradoxes of a group of applicants for the MA in Professional Artist's Assistant within their cyber-reality. Clean cut, the trios fit into a tidy space somewhere between the lab and an art white box that is heading towards a virtual space yet to be defined. Acknowledgements: Telma Llos, Eulàlia Rovira, Gerard Ortí and Hangar.

**Alba Aguirre,
Marta Bonhora,
Belén Genereco,
Anna Margó i
Mar Montobbio**

*26/26. El fuera de campo
en el montaje expositivo
de la obra Ejercicio 0*

[26/26. Off-camera
perspectives in
mounting an exhibition
of the work Exercise 0]
2011

VÍDEO • VIDEO
1 MIN 3 S

Presentació de l'últim capítol d'un
projecte d'investigació titulat *Ejercicio 0* que consisteix en 26 exercicis gràfics
que mostren la pràctica artística
desenvolupada pel grup durant el 2011
des d'un punt de vista liminar o fronterer.
L'objectiu és oferir diversos enfocaments
d'un treball sobre art des d'una
aproximació holística.

The presentation of the final chapters of a
research project entitled *Ejercicio 0*, which
comprises 26 graphical exercises showing
the group's artistic work throughout
2011 from a peripheral or borderline
perspective. The aim is to offer different
focuses on art work from a holistic
approach.

Petia Cervera

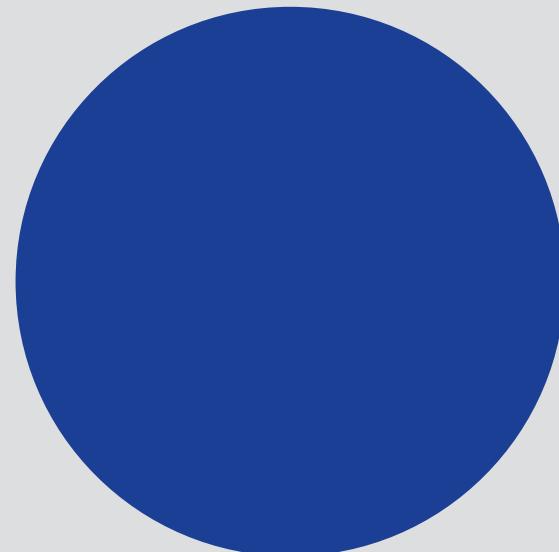
Krupova

Sublevación de abril II

[April Uprising II]

2012

VÍDEO • VIDEO
33 MIN

En els darrers quatre anys, Petia s'ha dedicat a investigar esdeveniments bèl·lics similars a la Revolta d'Abril de 1876. El seu interès per aquest fet neix de la tradició oral que la seva família ha anat perpetuant per recordar-li d'on prové. L'obra que presentem és part d'aquest gran projecte i consisteix en una projecció de vídeo que fa una ànalisi (realitzada per un enginyer anònim) del predomini de color i, en ordre cronològic, de totes les imatges de revoltes (tant pintures com fotografies o vídeos) que pertanyen al seu arxiu. El resultat final és una seqüència intensa de colors, de 33 minuts de durada, que inunda la sala on es projecta.

Petia has spent the last four years of her life researching insurrections such as the 1876 April Uprising. Her interest in this event stems from the oral tradition passed down by her family to remind her of where she comes from. The piece presented here forms part of this major project and consists of a video screening that analyses the degrees of colour (carried out by an anonymous engineer) in chronological order of all the images of uprisings (both paintings and photos and videos) in her archive. The final result is an intense 33-minute sequence that floods the room with colour.

PROGRAMA D'ACTIVITATS

OUVERTURE Interludi I

01.06.12

FICCIONS SITUADES*

*Cal inscriure-s'hi prèviament a: artjove.bsf@gencat.cat

17:00 h Projecció de les peces videogràfiques

Col·lectius convidats: Cine sin Autor (Madrid), Postcul (Barcelona) i Taller de Ficció (Barcelona).

Visionat de les peces de vídeo dels col·lectius convidats a la taula rodona.

18:30 h Taula rodona

Col·lectius convidats: Alterades (Barcelona), Cine sin Autor (Madrid), Postcul (Barcelona) i Taller de Ficció (Barcelona). Modera: Aurelio Castro (projecte d'educació de la Sala d'Art Jove 2012).

La sessió té com a objectiu compartir els processos de treball de quatre col·lectius l'activitat investigadora, educativa o política dels quals ha usat i produït textos audiovisuals d'una manera reflexiva. En conseqüència, aquesta trobada pretén posar en comú projectes afins pel que fa al paper que tenen els sons i les imatges en moviment en les seves 'maneres de fer' i en la seva política de la (re)presentació. L'activitat sorgeix com una oportunitat de connectar la iniciativa del projecte de formació d'Aurelio Castro –sobre ficció, projecció i espai urbà– amb diverses institucions i agents involucrats en l'ensenyament, la investigació i la difusió al voltant del vídeo.

Alterades presenta una recerca que dóna visibilitat a trajectòries d'èxit escolar o social de les dones immigrades al seu pas per les institucions educatives, però alhora fa problemàtica la noció d'èxit en narrant les seves expectatives i desitjos, els

moments i canvis, les identitats i relacions, els aprenentatges assolits i les perspectives de futur, com els condicionaments socials i econòmics que experimenten. La recerca s'anomena *Altres narratives visuals de l'escola primària i secundària a través de relats de vida de noies immigrades dels països del sud d'Àsia*. Entitat finançadora: ARAFI, AGAUR. 2009 ARF1 00044.

Cine sin Autor (CsA) és, per damunt de tot, un tipus de realització sociocinematogràfica que crea documents filmcs i pel·lícules amb persones i col·lectius que no soLEN relacionar-se amb la producció audiovisual. La seva clau de volta és la pràctica de la sense-autoria, que implica que l'equip de realització d'un projecte de CsA no aplica una relació de propietat sobre el capital filmic per a benefici propi, sinó que col·lectivitza progressivament tot el procés de producció i distribució cinematogràfics. Actualment, CsA desenvolupa la seva tasca en els barris d'Almenara i Valdeacederas, del districte madrileny de Tetuán; a la localitat d'Humanes, també a Madrid, i al barri Bourrassol de Tolosa de Llenguadoc.
<http://cinesinautor.es/>

Postcul és un taller de producció audiovisual crítica que ha utilitzat categories teòriques del pensament postcolonial per abordar el tema de les transformacions del barri del Raval, a Barcelona. Aquest espai comú el configuren un grup de persones que provenen de diverses experiències d'organització política i producció cultural. Les peces *Ombres xineses* i *Som un barri digne*, realitzades el 2012 com a part final de la investigació militant que van desenvolupar durant un any i mig –a través de debats públics, articles, entrevistes, imatges, sons, etcètera–, responden a dos enfocaments: l'habitatge i el treball.
<http://www.postcul.net/>

El **Taller de Ficció del Poble-sec** investiga, partint de la projecció audiovisual, quin passatge pertoca establir entre el treball de la ficció (que, segons Rancière, consisteix a 'establir relacions noves entre les paraules i les formes visibles, la paraula i l'escriptura, un aquí i un allà, un aleshores i un ara') i el barri on se situa. Per això, en relació amb diversos espais del Poble-sec que "localitzen" alguna mena de desacord polític, emprisons i imatges per repensar-los i introduir-hi un sentit comú i –a la vegada– polèmic. Ara s'està estudiant la plaça Navas, en construcció des de fa més d'un lustre.
<http://tallerdeficcio.wordpress.com>

PROGRAMME OF ACTIVITIES

OUVERTURE Interlude I

01.06.12

SITED FICTIONS*

*Please sign up beforehand: artjove.bsf@gencat.cat

5 pm Screening of the video pieces

Guest collectives: Cine sin Autor (Madrid), Postcul (Barcelona) and Taller de Ficción (Barcelona).

Screening of the video pieces by the collectives taking part in the roundtable

6.30 pm Roundtable

Guest collectives: Alterades (Barcelona), Cine sin Autor (Madrid), Postcul (Barcelona), Taller de Ficción (Barcelona). Moderator: Aurelio Castro (2012 Sala d'Art Jove educational project)

This session aims to share the work processes of four collectives whose research, educational or political work has used and produced deliberative audiovisual texts. The activity aims to compare and contrast projects where sounds and moving images play a similar role in the "way of doing things" and in their policies of (re)presentation. It offers an opportunity to link Aurelio Castro's educational project on fiction, screening and urban space to different institutions and agents involved in video-related teaching, research and promotion.

Alterades presents a piece of research work that shows successful immigrant women at school or in society after attending educational institutions. It also explores the notion of success by looking at their expectations and desires, moments and changes, identities and relationships, their acquired knowledge and future prospects, as well as the

social and economic factors that shape and constrain them. The research is called *Altres narratives visuals de l'escola primària i secundària a través de relats de vida de noies immigrades dels països del sud d'Àsia* [Other visual narratives from primary and secondary school through the life stories of immigrant girls from South Asian countries]. Financial support: ARAFI, AGAUR. 2009 ARF1 00044.

Cine sin Autor (CsA) is first and foremost a social and filmmaking association that creates documentaries and films with people and groups who don't usually have contact with the world of audiovisual production. The key lies in the practice of non-authorship, whereby the team carrying out a CsA project don't assert ownership of the film assets for their own benefit, but gradually collectivise the whole film production and distribution process. CsA currently carries out its work in the Almenara and Valdeacederas neighbourhoods, the Tetuán district in Madrid; Humanes in Madrid; and the Bourrassol neighbourhood in Toulouse.

<http://www.cinesinautor.es/>

Postcul is a critical audiovisual production workshop that has used theoretical categories of postcolonial thought to explore the changes taking place in the Raval neighbourhood in Barcelona. This shared space is made up of a group of people with very different backgrounds in political organisation and cultural production. The pieces *Sombras xinas* [Shadow Play] and *Som un barri digne* [We're a Decent Neighbourhood] focus on housing and employment and were created in 2012 as the final part of the militant research they carried out over a year and a half by means of public debates, articles, interviews, images, sounds, etc. <http://www.postcul.net/>

The **Taller de Ficción del Poble-sec** uses audiovisual screenings to research what landscape fits between fictional work (which Rancière describes as 'creating new relationships between words and visible forms, words and writing, a here and there, a then and now') in the neighbourhood where it takes place. It explores different spaces in Poble-sec that are the site of one kind of political disagreement or another and uses sounds and images to rethink them and also introduce a common, controversial meaning. The workshop is currently studying laza Navas, under construction for over five years.
<http://tallerdeficcio.wordpress.com>

OUVERTURE

BLOC

saladartjove.wordpress.com

El bloc d'OUVERTURE és un espai de reflexió que sorgeix de les primeres impressions del procés de treball que estem duent a terme l'equip tutorial i els artistes de la convocatòria Art Jove. A més a més, busquem que sigui alimentat per la resposta dels diversos agents que incideixen en la programació i del públic sobre les coses que ja han passat a la sala i les que passaran al llarg de l'any. Es tracta d'un fòrum que parteix de l'autoavaluació del procés un cop engegat per obrir-se al debat.

Us convidem a prendre-hi part!

OUVERTURE

BLOC

saladartjove.wordpress.com

The OUVERTURE blog is a space for thought set up following the first impressions of the work process being carried out by the team of tutors and artists in the Art Jove contest. We would like the different agents taking part in the programme and the audience to leave their comments on the things taking place in the Sala throughout the year. This forum is based on a self-assessment of the process under way and is now keen to open up debate on the blog.

Come and share your thoughts!

Crèdits

EXPOSICIÓ EXHIBITION

Lúa Coderch
Juan Crespo
Eloi Dalmau
Paula Giménez
Mercedes Mangrané
Anna Moreno
David Proto
Bárbara Sánchez
Joanna Empain
Ricard Escudero
Simonetta Gorga
Enric Farrés i Quim Packard
Belén Genereco
Anna Margó
Marta Bonhora
Alba Aguirre
Mar Montobbio
Petia Cervera

EQUIP TUTORIAL
TEAM OF TUTORS
José Antonio Delgado
Fito Conesa
Judit Vidiella
Cultural Nodes
(Quico Peinado +
Rachel Fendler)
Andrea Rodríguez
Veronica Valentini
COORDINACIÓ D'EDUCACIÓ
I DE FORMACIÓ
COORDINATION OF EDUCATION
AND TRAINING
Quico Peinado
Rachel Fendler
Judit Vidiella
COORDINACIÓ DE DIFUSIÓ
PRODUCTION SUPPORT
Fito Conesa
José Antonio Delgado
MUNTATGE
ASSEMBLY
Oriol Roset
SUPORT DE PRODUCCIÓ
PRODUCTION SUPPORT
Can Xalant
Hangar
MACBA

PUBLICACIÓ PUBLICATION

COORDINACIÓ EDITORIAL
EDITORIAL COORDINATION
Andrea Rodríguez
Veronica Valentini
DISSENY
DESIGN
Bis
www.bisdixit.com
TRADUCCIÓ I CORRECCIÓ
TRANSLATION AND EDITING
la correccional
(serveis textuais)
www.lacorreccional.net
DIPÒSIT LEGAL
LEGAL DEPOSIT
GI-901-2012
TIRATGE
EDITION
4 500

Credits

SALA D'ART JOVE

Aquesta publicació està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 Espanya de Creative Commons. Per veure una còpia d'aquesta llicència podeu visitar <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca> o bé enviar una carta a Creative Commons, 171, Second Street, Suit 300, San Francisco, Califòrnia, 94105, EUA.

This publication is under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Spain License. To see a copy of the license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/deed.en> or send a letter to Creative Commons, 171, Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

COORDINACIÓ
COORDINATION
Oriol Fontdevila
Txuma Sánchez
Marta Vilardell

SALA D'ART JOVE
Generalitat de Catalunya
Calàbria, 147
08015 Barcelona
Tel. 93 483 83 61

METRO
Línia 1 (Rocafort)
Línia 5 (Entença)

BICING
111 (Calàbria, 135)
262 (Rocafort, 103)

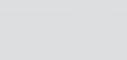
www.saladartjove.cat
www.gencat.cat/joventut/salartjove
artjove.bsf@gencat.cat

HORARI
De dilluns a divendres,
de 10 a 20 h. Dissabtes i
diumenges tancat

OPENING HOURS
Monday through Friday,
from 10 am to 8 pm. Closed
Saturdays and Sundays

ORGANITZA
ORGANIZED BY

COL·LABORA
IN COLLABORATION WITH

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS

FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Intro

13.04.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Genereco,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Interludi I

Escenaris videogràfics

Videographic Settings

22.05.12

En col·laboració amb el festival
Screen from Barcelona.
In collaboration with the Screen
from Barcelona festival.
Lúa Coderch i Hijos de Martín /
Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / David Proto /
Barbara Sánchez / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Genereco,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés i
Quim Packard / Petia Cervera

OUVERTURE Acte II

21.06.12

Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Quim Packard /
David Proto / Mercedes Mangrané /
Paula Gimenez

OUVERTURE Acte III

21.09.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Jordi Ferreiro / Eloi Dalmau /
Adrianna Wallis

OUVERTURE Interludi II

En col·laboració amb l'escola Llotja.

A partir de novembre.

In collaboration with the Llotja school

Beginning in November.

OUVERTURE Acte IV

21.10.12

Anna Moreno / Quim Packard /
Paula Giménez

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belen
Genereco, Anna Margó, Mar Montobbio /
Enric Farres, Quim Packard / Ignasi Prat /
Bárbara Sánchez / Leland Palmer /
Petia Cervera

OUVERTURE

ACTE II

21.06.12 — 20.09.12

INAUGURACIÓ: 21 JUNY, 19:30 h

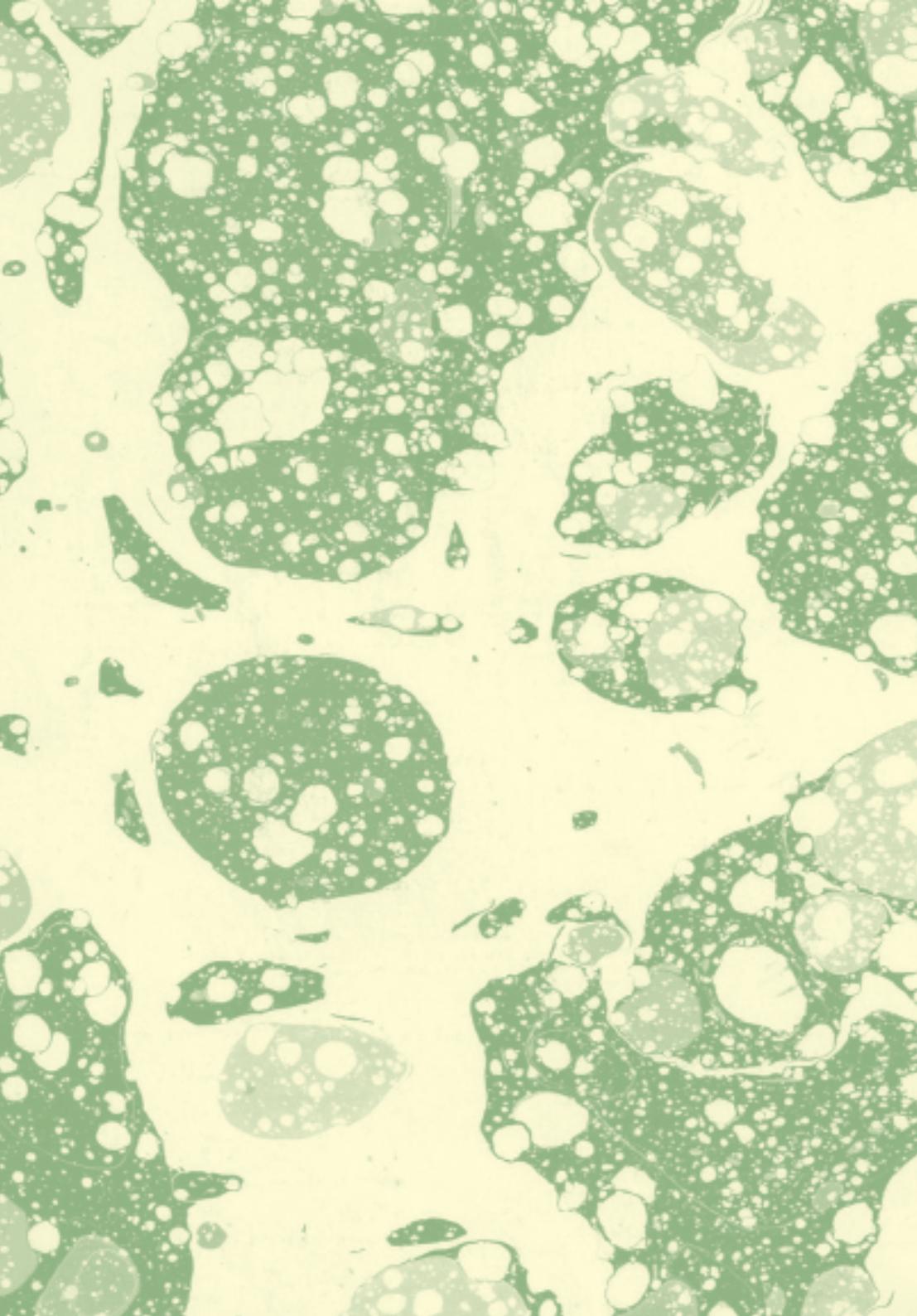
**Mercedes Mangrané
Quim Packard
Xarxa Memetro (David Proto)**

Equip tutorial:

José Antonio Delgado, Fito Conesa, Judit Vidiella /
Cultural Nodes (Quico Peinado + Rachel Fendler) /
Andrea Rodríguez, Veronica Valentini

Sala d'Art Jove — Calàbria, 147 / 08015 Barcelona

071

ARXIU ARCHIVE

Consulta a la sala l'arxiu video,
audio i imprès d'OUVERTURE

—
In the Sala you may consult the video,
audio and print archive for OUVERTURE

BLOC BLOG

Segueix-nos al bloc: saladartjove.wordpress.com
i contribueix amb els teus comentaris sobre el
projecte en l'espai de reflexió

—
Follow us on our blog: saladartjove.wordpress.com
and join the conversation by leaving your
comments in our Space for Reflection

OUVERTURE ACTE II

En aquest segon acte d'OUVERTURE presentem tres projectes de creació —Quim Packard, David Proto i Mercedes Mangrané—, un espai-dispositiu sonor que dóna comptes del seguiment de la resta de projectes en la seva fase de desenvolupament actual i un arxiu que recull les activitats realitzades a la sala fins al moment.

Atès el format processual d'OUVERTURE, hem respectat els temps d'execució i producció dels projectes, els quals han determinat l'organització del calendari. Per tant, cada ocasió d'OUVERTURE és una oportunitat per generar diverses línies de treball que articulin els projectes entre si.

En aquesta ocasió, els tres projectes exploren, d'una manera o d'una altra, polítiques de veracitat i posen en tensió realitat i ficció com a estratègies que permeten qüestionar el paper de les institucions polítiques, econòmiques i culturals (Quim Packard i David Proto) o les pràctiques documentals (Mercedes Mangrané).

Piedras, de Mercedes Mangrané; *L'Última Institució*, de Quim Packard; i *Memetro*, de David Proto; indaguen en l'exploració del territori entès des de diversos marcs. Mangrané ho fa des de les cartografies genealògiques i topogràfiques de l'Empordà, repensant les formes d'oci en una regió sobreexplotada turísticament; Packard, des d'estratègies comunicatives que incideixen en l'espai i qüestionen el paper de les institucions com a formes d'interacció social; i Proto, des d'una acció de desobediència civil als serveis de transport públic emparada amb un trastorn.

Aquest *libretto* no té la finalitat de revelar totes les possibles relacions dialògiques que es poden donar entre els diversos projectes, però si assenyalar-ne algunes, com ara l'ús de narratives basades en el relat (*storytelling*) per repensar les dicotomies públic/privat, personal/polític, real/ficció, present a *Piedras* i en futurs projectes que s'exposaran a la sala, com ara *Verano* (Paula Giménez), *Recitales para interfono* (Eloi Dalmau) i *The girl with no door on her mouth* (Lúa Coderch), i la documentalitat com a estratègia de legitimació i existència d'una realitat, a *L'Última Institució* i *Piedras* i també en projectes en fase de desenvolupament com *Proyecciones urbanas, el 15-M y el trabajo de la ficción* (Aurelio Castro), *Grau d'assistant d'artista professional* (Quim Packard i Enric Farrés) i *Sublevació d'abril* (Petia Cervera). Trobem, d'altra banda, l'ús de la paròdia i els actes d'enunciació performatius com a actes d'autoritat i credibilitat que legitimen una institució o un trastorn, a *L'Última Institució* i *Memetro*, i la reflexió al voltant de la pèrdua i el rescat de la memòria des de posicions molt diferents amb *Memetro* o projectes com *El mundo de los vencedores* (Ignasi Prat) i *Verano* (Paula Giménez), entre d'altres.

A continuació obrim aquest espai d'edició que presenta els artistes i els projectes que han produït.

OUVERTURE ACT II

In this second act of OUVERTURE we present three creative projects —by Quim Packard, David Proto and Mercedes Mangrané—, a space-sound device that reveals the results of monitoring the current state of other projects, and an archive containing activities carried out at the Sala to date.

Given the process-based nature of OUVERTURE, we have paid careful attention to the time needed to carry out and produce the projects, which has shaped the overall timetable. Every step in OUVERTURE is an opportunity to create different lines of work to forge ties between the projects.

On this occasion, in one way or another these three projects all address the politics of truth and set up a tension between reality and fiction as strategies for questioning the role of political, economic and cultural institutions (Quim Packard and David Proto) or documentary practices (Mercedes Mangrané).

Piedras [Stones], by Mercedes Mangrané; *L'Última Institució* [The Last Institution], by Quim Packard; and *Memetro*, by David Proto; set out to explore territories viewed within different frameworks. Mangrané does so by looking at genealogical and topographical maps of the Empordà region of Catalonia and rethinking forms of leisure in a region heavily affected by tourism; Packard deploys communication strategies that shape space and question the role of institutions as forms of social interaction; and Proto equates acts of civil disobedience on public transport systems with a memory-loss disorder.

This libretto doesn't aim to reveal all the possible relationships and dialogues that can be interwoven between the different projects, only to point out a few, such as the use of storytelling to rethink the public/private, personal/political, real/fiction dichotomies found in *Piedras* as well as in future projects to be shown at the Sala, such as *Verano* [Summer] (Paula Giménez), *Recitales para interfono* [Intercom Readings] (Eloi Dalmau) and *The girl with no door on her mouth* (Lúa Coderch), and the use of the documentary format as a strategy for legitimising the existence of a reality, as in *L'Última Institució* and *Piedras* and also in projects in progress such as *Proyecciones urbanas, el 15-M y el trabajo de la ficción* [Urban Projections, the 15-M Movement and Working with Fiction] (Aurelio Castro), *Grau d'assistant d'artista professional* [MA in Professional Artist's Assistant] (Quim Packard and Enric Farrés) and *Sublevació d'abril* [April Uprising] (Petia Cervera). We also find the use of parody and acts of performative utterances as expressions of authority and credibility that legitimise an institution or disorder, as in *L'Última Institució* and *Memetro*, along with reflection on the loss and recovery of memory from very different positions, in *Memetro* and projects like *El mundo de los vencedores* [The Winners' World] (Ignasi Prat) and *Verano* (Paula Giménez), amongst others.

Below we open up this space by presenting the artists and their projects.

PROJECTES EN EXPOSICIÓ

PROJECTS ON SHOW

Mercedes Mangrané

Piedras, 2012. 20'

Fotograma de vídeo

La pedra és l'inici, el pretext d'una recerca que persegueix qüestionar la mirada apresa sobre el paisatge i replantejar l'oci i el turisme de natura des d'un fons autobiogràfic.

Partint de les diverses tipologies de pedra de la zona de l'Empordà, el vídeo *Piedras* planteja un seguit de microrelats que tracen ponts al voltant de temes com ara la construcció (la gravera), l'experiència mental i estètica respecte al paisatge (el suiseki, l'art japonès de contemplar la pedra) i la decadència que emana de la visió de les ruïnes (Empúries).

En una unió d'atemporalitats, anacronismes i microuniversos, l'entrevista apareix com a gènere discontinu en una narració de matisos contemplatius en què la mirada busca un repòs en la línia de l'horitzó d'un paisatge que evoca estampes japoneses.

Entre les diverses veus de la narració es presenta una col·leccionista de suisekis, que planteja qüestions sobre la sublimació de l'objecte, tot buscant el moment precís en què el que és ordinari sembla esdevenir extraordinari i el que és banal queda transfigurat.

Com a teló de fons, la narrativa emana un halo d'homenatge. En el record de la figura del pintor José Beruezo, al llarg del relat es fa present un rescat emocional. A través del suiseki i dels paisatges que buscaven les seves aquarel·les s'evoca una figura borrosa en el record familiar.

El passeig i la deriva, la preocupació pel record d'una zona des de l'autobiografia, la cadència d'un ritme pausat conviu al costat d'aquest "estar de pas" propi de la visita "turística" en què la incidència de la mirada sobre el paisatge de vegades és fugaç i de vegades, introspectiva.

Piedras també existeix en un format de paper, que neix com una petita publicació de caràcter purament visual i potser de deliri documental. Funciona com el *backstage* del vídeo, si bé la podem considerar com una peça autònoma.

Tot relatant un seguit de connexions metafòriques al voltant de la contemplació i els usos de la pedra, es parteix del material obtingut principalment a les localitzacions on va tenir lloc la gravació del vídeo. Realitzada l'edició i el disseny únicament amb un escàner, el caràcter de collage delata un joc de reordenació de fotogrames impresos de les mateixes gravacions i de pel·lícules alienes (traçant ponts poètics entre fotogrames de films com ara *29 palms* de Bruno Dumont o *Badlands* de Terrence Malick), així com haikus i fragments de llibres com *l'Elogi de l'ombra*, de Tanizaki.

El caràcter documental s'hibrida amb el de la ficció, en què les anotacions visuals incorporen salts narratius i jocs amb la llum i el buit propis de l'escàner, tot proposant jocs formals que transcendeixin (o recreïn) la il·lusió) de repensar el format lineal de lectura.

Fotograma de vídeo

Mercedes Mangrané (Barcelona, 1988) és llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i actualment cursa el Màster en Teoria i Pràctica del Documental Creatiu de la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha participat en exposicions col·lectives a Londres, Tenerife, Edimburg, Oxford, Tarragona, Münster, Brussel·les i Barcelona i ha assistit a seminaris i tallers amb artistes com ara Hito Steyerl, Rabih Mouré, Jean Claude Rousseau i Ben Russell.

Mercedes Mangrané

Piedras, 2012. 20'

Video still

Stone is the start, the pretext for research that aims to question accepted ways of seeing the landscape and to rethink leisure and tourism in nature against an autobiographical backdrop.

Based on the different kinds of stone found in the Empordà region, the video for *Piedras* [Stones] presents a series of short stories that forge ties between subjects such as construction (the gravel pit), the mental and aesthetic experience of the landscape (suiseki, the Japanese art of stone appreciation) and the air of decadence surrounding ancient ruins (Empúries).

By bringing together timelessness, anachronisms and micro-universes, the interview appears as a broken genre in a narrative of contemplative nuances in which viewers seek to rest their gaze on the line of the horizon in a landscape that evokes Japanese prints.

The different narrative voices include a collector of suisekis who raises questions on the sublimation of the object whilst seeking the precise moment when the ordinary seems to become extraordinary and the banal is transfigured.

As a backdrop, the narrative emanates a halo in homage. Throughout the story there is an emotional recovery in the form of the figure of painter José Beruezo. The suiseki and the landscapes in search of watercolours evoke a blurry figure in the family memory.

Passing and drifting, concern for the memory of an area from an autobiographical standpoint and the cadence of a slow rhythm live alongside this notion of "passing through" found in a "tourist" visit where glimpses of the landscapes are sometimes fleeting and sometimes introspective.

Piedras also exists in paper format as a small publication designed to be purely visual, with possibly some documentary daydreaming. It works like a backstage to the video, although it can also be seen as a self-standing piece.

It weaves a series of metaphorical connections around the contemplation and use of stone based on material obtained mainly from the locations where the video was shot. It was edited and designed using just a scanner and its collage feel recalls a play of rearranged printed stills from the video recordings and other films (forging poetic ties with shots from films such as Bruno Dumont's *Twenty-nine Palms* or Terrence Malick's *Badlands*), as well as haikus and excerpts from books such as Tanizaki's *In Praise of Shadows*.

Its documentary nature is hybridised with a fictional side, where visual asides include narrative leaps and plays of light and voids created by the scanner, as it plays formal games that transcend (or recreate the illusion of rethinking) the linear format for reading it.

Mercedes Mangrané (Barcelona, 1988) graduated in fine art from the University of Barcelona and is currently studying for a master's in theory and practice of creative documentary at the Autonomous University of Barcelona. She has taken part in group exhibitions in London, Tenerife, Edinburgh, Oxford, Tarragona, Münster, Brussels and Barcelona and attended seminars and workshops with artists such as Hito Steyerl, Rabih Mouré, Jean Claude Rousseau and Ben Russell.

Quim Packard

La col·lecció d'obres d'art preferides del director de l'Última Institució, 2012.

Instal·lació

L'Última Institució és un projecte amb una identitat, missió i durada borrosos que qüestiona el sistema institucional establert des de l'interior. El projecte proposa un debat sobre els suposats límits de la responsabilitat moral i política d'una institució pública; qüestionar les dicotomies egocèntric/altruista, públic/privat, coherent/incoherent i personal/col·lectiu; investigar sobre altres models possibles d'institucions i entitats públiques, associacions i empreses, i indagar sobre els models d'interacció social. La major part de la seva identitat es construeix com una campanya d'intriga, amb petites accions que anticipen una campanya de llarga durada per a un producte o una promoció. A més a més, probablement sempre romandrà en aquest estat: en construcció permanent.

La col·lecció d'obres d'art preferides del director de l'Última Institució ens mostra la col·lecció personal del seu director. Un seguit de peces i un discurs obren una reflexió al voltant de la construcció contemporània de coneixement (aleatòria, conscienciosa, pactada, imperialista...).

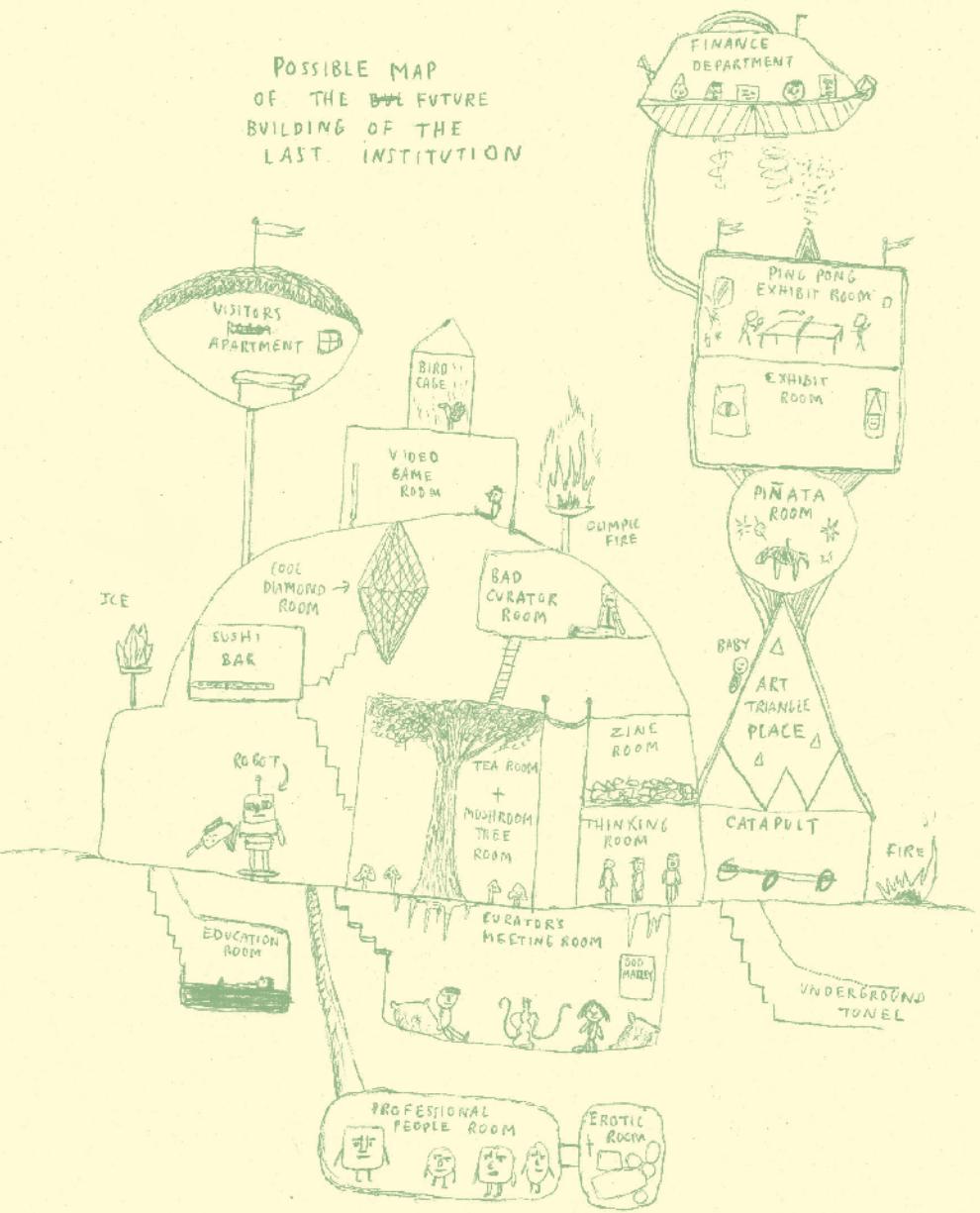
Hal Foster assenyala a *Art-Architecture Complex* que les incursions recíproques entre art i arquitectura dels darrers cinquanta anys tendeixen a confondre'ns. A través del que ell anomena "estil global", de Renzo Piano o Norman Foster, s'han legitimat valors institucionals en edificis d'una gran càrrega icònica; el resultat és una espectacularització que anestesia el visitant en detriment de la seva experiència

sensible. No hem d'entendre *L'Última institució* com una crítica envers les institucions per no dir la veritat o no ser prou transparents, sinó com una crítica envers la manera que fan servir aquests conceptes per induir el poder i la legitimitat.

Aquesta instal·lació qüestiona aquest concepte. Tot dislocant la configuració espacial amb un gest diàfan i neutre, la instal·lació apareix i esdevé imperceptible gairebé al mateix temps, traient-se el mèrit en termes arquitectònics i posant l'accent en les obres que acull. *L'Última Institució* subverteix les estratègies institucionals i intenta crear una identitat híbrida entre una actitud "punkish" individualista i un cos sólid i coherent.

Quim Packard (Reus, 1985) va estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona i a l'ENSAD de París. El 2010 va ser comissari del projecte *Benvingut al nostre museu, si us plau passeu i oloreu les flors* (<http://quimpackard.wordpress.com/other-projects/>) a La Capella, Barcelona. Ha estat artista resident als centres de creació i producció artística L'Estruch de Sabadell (<http://www.lestruch.cat>, 2010) i Hangar de Barcelona (2012). El 2011 va formar part de l'escola i l'exposició temporal de Latitudes, a l'Espai Cultural Caja Madrid (Barcelona). Està interessat en el caràcter social de l'art i en la seva capacitat de generar debat i diversió.

POSSIBLE MAP
OF THE B&L FUTURE
BUILDING OF THE
LAST INSTITUTION

Quim Packard, Possible Map of The Last Institution, 2012. Bolígraf sobre paper, 29,7x21 cm

Quim Packard, Possible Map of The Last Institution, 2012. Pen on paper, 29,7x21 cm

- En un futur proper s'ha demanat a algú de parlar sobre el seu *ara i aquí...*

Tinc pòsters a les parets que diuen coses com ara "L'art ja no existeix", "Anomena les coses per com són no pel context d'on són", "Per fi les institucions han mort", "Casa meva és una galeria".

En els darrers anys el context de l'art ha canviat. Totes les institucions culturals han desaparegut i la idea d'art també ha desaparegut gairebé del tot. La gent parla només sobre forma i idees i no del grup cultural al qual pertanyen.

Vam organitzar un esdeveniment sobre la cultura de la fantasia dels vuitanta: hi havia un debat, un vídeo, dibujos, un llibre il·lustrat, un ball i menjar. No parlem de l'art o el món de la música, sinó només sobre quines són les idees o emocions que s'estan movent al voltant.

La professió d'artista ja no existeix.

La gent fa coses i la gent paga per experimentar o endur-se a casa el que els ofereixen. Tant pot ser organitzant esdeveniments, cantant una cançó o parlant sobre Baudelaire i el grup Justice, i això passa pertot. No com en els vells temps.

La gent s'estima més grups petits en què es pot donar el debat que grans esdeveniments massius. La gent prefereix compartir coses amb poques persones interessades en el que fan abans que centenars de persones visitant-los com a conseqüència de la ubicació correcta o la bona publicitat.

Hi ha una oferta àmplia de coses funcionant i sempre són obertes a nous visitants i la gent tria què li interessa realment. Aquests debats es bifurquen en altres debats en bars i cases, estenen-se i evolucionant, i aquest flux expandit i flexible els fa més espontanis. Tot sovint la curiositat és el motor que hi ha rere la producció. L'emoció i la irracionalitat s'accepten a causa del petit format.

La gent ja no demana la veritat, però sí pensaments i comunicació. Igual que l'antic Youtube, ningú no demana vídeos ben pensats o històricament ben posicionats, sinó que els volen per generar pensament, dubte, diversió o plaer. Plaer per a la ment o plaer per als sentits. A diferència d'abans. La gent no només vol anar al gran museu d'art i veure què està passant. Vol trobar debats interessants i plataformes per totes bandes; la gent creu fermament en el fet de crear les seves pròpies plataformes i context. Ningú no espera per veure si hi encaixa. Tenen interessos, connecten i troben altres persones interessades, i si ningú no hi està interessat, busquen maneres de trobar gent interessada. A tot arreu la gent està compartint formes de comunicació.

La gent connecta amb línies d'investigació (arquitectura, arts visuals, il·lustració...) i no amb un context històric preestablert. Això és el que fa un context i no el seu bagatge històric; línies de pensament que poden estar relacionades amb la forma, el llenguatge, la ciència, la política, la física, la religió, la màgia, el futbol, l'agricultura, les estratègies de comunicació, l'economia, etc. Gairebé tothom produceix el que fem servir per descriure la cultura, però ara l'entenem com a formes de comunicació; qualsevol pot trobar que és útil i divertit compartir-la.

La jerarquia dels productors de cultura i els consumidors de cultura ha desaparegut, igual que Internet, però d'una manera física. La gent està constantment ensenyant i aprenent perquè ho troben satisfactori i útil. Així com Internet és capaç de promoure el canvi, fer vendre, fer amics, aprendre, etc., ara el món físic funciona igual però millor.

L'intercanvi d'idees és la millor manera de resoldre problemes. Per tant, l'intercanvi millorat pot crear un lloc on fer-ho seria més senzill, a banda del plaer de compartir trobant-se al mateix temps amb algú altre virtualment i físicament. És ben bé com Internet, però sense una pantalla d'enginyeria entre tu i els teus companys.

Sé que esteu provant d'arribar a aquest punt; el món de les arts visuals hi està arribant. Però trobar l'equilibri entre ser més plural, híbrid, flexible i específic encara està en curs.

Els primers passos cap a aquest futur fantàstic són: aprendre com compartir, perdre la por de compartir, entendre els nostres límits com a públic i entendre per què compartir i rebre és útil.

L'altre món de l'art,
Quim Packard

Una reiteració xiuxuejada:

Estimada persona del futur, viscs en el present. No estic sol. Som una parella. Encara millor, en som fins i tot més. Però això no és pas tan important.

Quan vam visitar *La col·lecció d'obres preferides del director de l'Última Institució*, ens va costar una mica trobar-la. I no som pas el que es coneix com a públic genèric, se suposa que som part de *l'altre món de l'art*. No estàvem sols en absolut i compartíem amb els altres la por d'estar perduts a l'espai, una mena de consternació pel fet que no vam veure cap senyal d'una obra d'art, una escultura o una pintura.

Va ser una sensació ben bé com la de *no sentir-se a casa*.

Un home jove somreia i parlava en anglès amb entusiasme sobre somnis, plaer, cervesa, populisme, conservadorisme o alguna cosa semblant, com a manaments o declaracions d'aquesta institució... i es va oblidar de l'últim: el desè. Potser.

Estàvem involucrats en una dansa commovedora i encara que no sabíem exactament quina era la seva intenció, ens va convèncer de seguir-lo a un racó inesperat de l'habitació. A la terra del director.

A casa seva.

- In a near future, someone has been asked to talk about their *here and now...*

I have posters on my walls saying things like: "Art no longer exists", "Call things by what they are, not what context they are from", "Institutions are dead at last", "My house is a gallery".

The art context has changed in recent years. All cultural institutions have disappeared and the idea of art has also almost completely disappeared. People only talk about form and ideas and not the cultural group they belong to.

We organised an event on the fantasy culture of the eighties: there was a debate, a video, drawings, an illustrated book, a dance and food. We don't talk about the art or music world, only about the ideas or emotions being thrown around.

The art profession no longer exists.

People do things and other people pay to experience or take home whatever they offer. It can be organising events, singing a song or talking about Baudelaire and the band Justice, and that happens all over the place. Not like in the old days.

People prefer small groups, where debate can occur, than big mass events. People prefer to share things with few people interested in what they do, than hundreds of people visiting because of the right location or the good publicity.

There is a wider range of things going on, it is always open to new visitors, and people choose what really interests them. These debates branch off as other debates into bars and houses, expanding and evolving, and this flexible expanded flux makes it more spontaneous. Curiosity is often the engine behind production. The emotional and the irrational are accepted because of the small format.

Per △▽

People no longer demand truth, but thoughts and communication. Just like the old YouTube, nobody demands well thought-out or historically well-positioned videos; they want them to generate thought, doubt, entertainment or pleasure. Pleasure for the mind or pleasure for the senses. Unlike the old days.

People don't just go to big art museums and see what is happening. They can find interesting debates and platforms everywhere; people strongly believe in creating their own platforms and context. Nobody waits around to see if they fit in. They have interests, they network and they find other interested people, and if nobody is interested they find ways to get people interested. People are sharing forms of communication everywhere.

People connect to lines of research (architecture, visual art, illustration...), not a pre-established historical context. That is what makes a context and not its historical background; lines of thought which can be related to form, language, science, politics, physics, religion, magic, football, agriculture, communication strategies, economics, etc. Almost everybody produces what we used to call culture, but which we now understand as forms of communication, and it can be useful and fun to share it.

The hierarchy of culture producers and culture consumers has vanished, like the internet but in a physical way. People are constantly teaching and learning because they find it fulfilling and useful. Just as the internet is able to promote changing, selling, making friends, learning, etc., the physical world works the same way only better.

Exchanging ideas is the best way to solve problems, so enhancing exchange can create a place where it would be easier to do so, and plus the pleasure of sharing and being both virtually and physically with someone else. It's like the internet but without an engineered screen between you and your peers.

I know that you people are trying to get to this point; the visual art world is getting there. But striking a balance between being more plural, hybrid, flexible and specific is still ongoing.

The first steps to this fantastic future are: learning how to share, losing the fear of sharing, understanding our limits as an audience and understanding why sharing and receiving is useful.

The other art world by Quim Packard

A whispered echo:

Dear person from the future, I'm living in the present. I'm not alone. We're a couple. Better than that, there are lots of us. But that's not important.

When we visited *La col·lecció d'obres d'art preferides del director de l'Última Institució*, it was a bit difficult for us to find it. And we aren't the so-called general public; we're supposed to be part of *the other art world*. We weren't alone at all and we shared the fear of being lost in the space, a sort of dismay because we couldn't see any sign of an artwork, sculpture or painting.

It was a sensation like *not feeling at home*.

A young man was smiling and speaking enthusiastically in English about dreams, pleasure, beer, populism, conservatism or something like that, as commandments or statements of that institution...and he missed the last one: the tenth. Perhaps.

We were caught up in a rousing dance and even if we didn't know exactly what his intention was he persuaded us to follow him into an unexpected corner room. To the land of the director.

To his house.

By △▽

Quim Packard

The director of L'Última Institució's collection

of favourite works of art, 2012.

Installation

L'Última Institució [The Last Institution] is a project with a blurred identity, vague mission and indeterminate length that questions the established institutional system from within. The project aims to spark a debate on a public institution's supposed limits of moral and political responsibility; to question the egocentric/altruistic, public/private, coherent/incoherent and personal/collective dichotomies; to analyse other possible models of institutions and public bodies, associations and companies; and to explore models of social interaction. Its identity is created largely as a teaser campaign with small actions before a longer campaign for a product or a promotion. In addition, it will probably remain in this state: under permanent construction.

La col·lecció d'obres d'art preferides del director de l'Última Institució reveals the director's personal collection. A series of pieces and a discourse open up thoughts on the contemporary construction of knowledge (random, conscious, agreed, imperialist...).

In *The Art-Architecture Complex*, Hal Foster suggests that art and architecture's forays into each other's fields over the past fifty years have tended to blur the distinctions between them. He says that what he calls Renzo Piano or Norman Foster's "global style" has legitimised institutional values in highly iconic buildings; the result is a spectacular pizzazz that numbs visitors in detriment to their emotional experience. We shouldn't understand *L'Última Institució* as criticising institutions for not telling the truth or not

being transparent enough, but rather for the way they use these concepts to bolster power and legitimacy.

This installation questions this concept. By shifting the spatial layout through clear, neutral moves, the installation appears and becomes imperceptible almost at the same time, winning architectural merit and putting the spotlight on the works it houses. *L'Última Institució* subverts institutional strategies and tries to create a hybrid identity between a punkish, individualist attitude and a solid, coherent body.

Quim Packard (Reus, Spain, 1985) studied fine art at the University of Barcelona and ENSAD in Paris. In 2010 he curated the project *Welcome to our Museum, Please Come in and Smell the Flowers* at La Capella art centre in Barcelona. He had a residency at Cal Estruch Centre for Performative Arts in Sabadell (2010) and at Hangar, Barcelona (2012). In 2011 he was part of the temporary art school and exhibition by Latitudes at Espai Cultural Caja Madrid, Barcelona. He is interested in the social character of art and its capacity to generate debate and entertainment.

Xarxa Memetro (David Proto)

Trastorno memetro, 2012. Xarxa social

Memetro és un tipus de trastorn de la memòria. L'individu és incapç de recordar que ha de validar el seu títol de transport. Els seus símptomes són: desorientació a l'hora de passar els accessos, pujada de l'adrenalina, potència muscular sobtada, realització d'acrobàcies estranyes, etc. Els afectats presenten dificultat per recordar el moment exacte en què han fet la seva entrada a les instal·lacions.

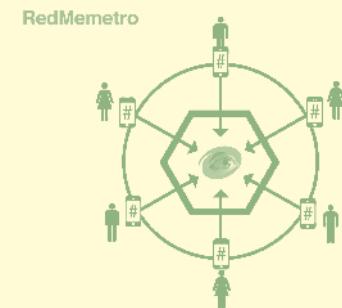
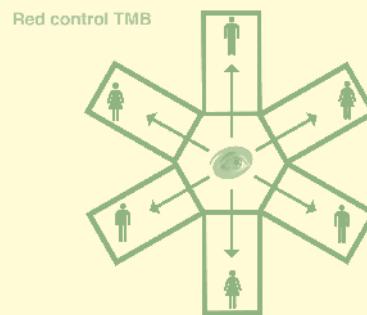
Memetro és una associació cultural sense ànim de lucre. La seva missió principal és donar suport a la població que pateix Memetro. Associar-se al col·lectiu dóna accés a una cobertura total: informació, assessorament i un sistema per sufragar col·lectivament, mitjançant la creació d'una caixa de resistència, les sancions imposades als socis per viatjar sense bitllet en el transport "públic".

Memetro és una xarxa que defensa la col·laboració i l'intercanvi a través de l'art digital, les noves tecnologies i les societats connectades en xarxa. Els seus associats i simpatitzants poden utilitzar l'aplicació mòbil de Memetro via Twitter. Aquesta eina d'avís té com a finalitat detectar revisors (sense identificar) en els transports metropolitans.

Més informació:
<http://www.memetro.net>
<https://twitter.com/#!/redMEMETRO>
<http://www.facebook.com/memetro.net>

Per què investigar el metro com a cas d'estudi en el projecte?

L'elecció no és casual. La seva dimensió "micro" ens serveix per extrapolar l'experiència a altres espais de poder de major escala. El metro i la seva estructura no visible respondrien a l'estrucció panòptica que va teoritzar el filòsof Michel Foucault. Abans d'"estendre les nostres xarxes", analitzem les formes en què el metro exerceix el poder sobre els seus usuaris. Després d'aquesta prèvia, Memetro neix amb la intenció de desarticular el sistema de xarxa del transport "públic". Dos dels punts débils d'un sistema com el metro o l'"Estat" rauen en la seva economia i en la vigilància constant per mantenir el seu sistema productiu. Per obrir un espai de resistència, ens vam plantejar una estratègia que desarticulés la dicotomia vigilància-economia, tenint en compte el poc marge d'acció d'un espai tan legislat. El projecte articula una acció constant que erosiona aquests dos puntals. Per fer-ho, ens reapropiem de les seves infraestructures des d'una lògica que el control desconeix: obrir una bretxa en el sistema, *hackear-lo* i infectar-lo com un virus amb una síndrome col·lectiva de la memòria com Memetro.

Memetro, *Estructuras de control Facebook*, 2012

Quina mena de xarxa i estructura dóna forma a Memetro a Internet, quins processos permet?

L'estructura en xarxa de Memetro està inspirada en l'anomenada xarxa lliure d'escala o xarxa distribuïda. Es caracteritza per l'absència d'un centre individual o col·lectiu. Els nodes es vinculen de manera que cap d'ells no té poder de filtrar sobre la informació que es transmet. Aquesta mena de xarxes es troba en nombrosos processos de la natura per la seva eficiència i tolerància a les fallades aleatòries. Per exemple, en xarxes neuronals o en la propagació d'epidèmies. En la mesura que augmenta la conversa global, augmenten els fenòmens socials basats en aquesta mena de xarxes: Manila el 2001, Madrid el 2003, París el 2005, la primavera àrab o el 15M en són alguns exemples recents.

Què representa Internet per a Memetro i què creus que aporten les xarxes als projectes socials i artístics?

Com deien els moviments ciberpunks: "Darrere de tota arquitectura d'informació s'amaga una estructura de poder." Això significa dotar de sentit polític l'explosió de l'ús social de la xarxa. Aquest escenari estimula l'aparició de nous models de creació i organització social més horitzontals. La xarxa Memetro respon a un model netocràtic d'organització. La

presa de decisions no és binària; algú proposa una cosa i s'hi suma qui vol. La dimensió de l'acció dependrà del grau d'accord que susciti. A aquest sistema se l'ha anomenat *plurarquia* i té el poder de fer trontollar la noció de democràcia representativa actual en què la minoria decideix sobre la majoria. Un nou espai que facilita la creació d'intel·ligències col·lectives independents de les nacions i dels governs i afavoreix el treball col·lectiu i la filosofia del compartir. El públic i el privat es dilueix entre avatars i mems; ser tu i al mateix temps ser anònim... Memetro és només una part del relat que es construeix mitjançant l'ús col·lectiu d'una idea.

Quin paper juguen la ficció i la paròdia? Li poden restar part de la seva força crítica o rau en elles mateixes?

La ficció és el motor de partida d'un relat col·lectiu amb un final desconegut. La ficció desapareix quan comença a existir el lloc nou que hem imaginat. Diversos mitjans de comunicació s'han fet ressò del trastorn, tot amplificant-ne la difusió i el contagi. Si bé n'hi molts que van intentar reduir-lo a un acte de desobediència civil, van necessitar la ficció del projecte per donar sentit a la seva narració. El nou imaginari s'entreteixia en el seu discurs mediàtic

aportant noves dosis de realitat al trastorn. Patir-lo i fer-ne servir la gramàtica és molt senzill. Una persona va escriure a Facebook: "No sabia que això que pateixo des de fa anys tingués un nom, ara em sento més tranquil·la." Per primer cop el fet de viatjar sense bitllet s'ha transformat en una cosa amb la qual sentir empatia.

S'ha construït una xarxa vasta d'usuaris que utilitzen les xarxes socials com ara Facebook i Twitter per avisar dels llocs on els revisors estan fent controls. D'altra banda, apareixen accions deslocalitzades que es desenvolupen sota la gramàtica del trastorn; fins i tot s'està construint una associació que dóna suport als afectats amb una caixa de resistència per pagar les multes. L'associació té la capacitat de convertir la sanció en moneda de viatge i transformar el concepte de videovigilància per revertir-ne l'ús.

Quines iniciatives sents properes o emparentades amb Memetro?

Algunes persones l'han vinculat a l'artivisme o activisme creatiu com una forma d'intervenció basada en les pràctiques artístiques aplicables a l'acció social. Pel que fa als transports, hi ha alguns referents anàlegs. El més antic és el col·lectiu *Sans Ticket*, a Bèlgica (1998), que es va organitzar per incentivar el "lliure desplaçament" com a pràctica de desobediència civil quotidiana. També trobem, actualment, el col·lectiu *Planka*, a Suècia, que amb les seves accions intenta donar una visió més creativa de les maneres de viatjar amb el transport públic.

En aquest punt del projecte, quines lectures, autocritiques i objectius incomplerts observes?

L'anomenada bretxa digital pot deixar fora de la xarxa les persones que poden patir més el trastorn Memetro. D'altra banda, l'ús de xarxes descentralitzades,

com ara Twitter o Facebook, permet delegar responsabilitats legals a les seves plataformes, però al mateix temps ens fa vulnerables a la seva censura. L'èxit principal de Memetro ha estat aconseguir que la iniciativa adquireixi vida pròpia i pugui funcionar sola. Per a algunes persones s'ha convertit en una eina d'emancipació col·lectiva molt útil. Potser té raó aquell periodista que deia que en un futur l'Organització Mundial de la Salut reconeixerà l'existència del trastorn Memetro.

David Proto (Barcelona, 1984) va estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona, la Universitat de La Laguna (Tenerife) i la Universitat Politècnica d'Atenes. Màster en Produccions Artístiques i Investigació de la Universitat de Barcelona, on actualment cursa el doctorat en Estudis Avançats en Produccions Artístiques amb la tesi *Estètiques col·laboratives i morfologies de la creació col·lectiva des de les xarxes*. Exposicions col·lectives i participacions en festivals: *Sense títol* 08 (Barcelona), *Ikas-Art 08* (Bilbao), *Ocho artistas ocho* (Barcelona, 2008), *String-Art Happening* (Salònica, Grècia, 2009), *LOOP* (Barcelona, 2010 i 2012), festival d'artivisme *Com acabar amb el mal* (Barcelona, 2012). Els seus projectes han estat exposats en informatius de cadenes de televisió com ara Telecinco Informativos (2008, 2010), TV3 (2008), laSexta Notícies (2012) o RTVC (Colòmbia, 2008). Actualment forma part d'*Enmedio*, col·lectiu d'investigació artística, que li permet situar-se i treballar entre la política, l'art i les noves tecnologies.

Red Memetro (David Proto)

Memetro Disorder, 2012. Social network

Memetro is a kind of memory-loss disorder. Sufferers are unable to remember to stamp their travelcard. Their symptoms include: disorientation at metro entrances and exits, an adrenaline rush, sudden physical strength, and performing strange acrobatics, amongst others. Sufferers have difficulty remembering exactly when they entered the metro premises.

Memetro is a nonprofit cultural association. Its chief mission is to support Memetro sufferers. Members have access to comprehensive cover: information, advice and a collective aid system that uses a resistance fund to pay for members' fines for travelling on "public" transport without a valid ticket.

Memetro is a network that champions collaboration and exchange through digital art, new technologies and networked societies. Its members and sympathisers can use the Memetro mobile app anonymously via Twitter to track ticket inspectors on metropolitan transport systems.

More information:
<http://www.memetro.net>
<https://twitter.com/#!/redMEMETRO>
<http://www.facebook.com/memetro.net>

Why did you choose the metro as a case study for the project?
It was a deliberate choice. Its "micro" dimension helps us extrapolate the experience to other spaces of power on a larger scale. The metro and its nonvisible structure correspond to a panoptic structure set out by philosopher Michel Foucault. Before "expanding our networks" we analysed the ways in which the metro exercises power over its users. Memetro was then set up to pick apart the "public" transport system. Two key weak props underpinning a system like the metro or the "State" lie in its economy and constant surveillance required to maintain its system of production. In order to open up a space for resistance, we designed a strategy to dismantle the surveillance/economy dichotomy, bearing in mind the very small room for manoeuvre in such a highly legislated space.

The project envisages constant action to undermine these two props. To do so, we re-appropriate its infrastructure from a logic alien to the notion of control: opening up a chink in the system, hacking it and infecting it like a virus with a collective memory-loss syndrome like Memetro.

What kind of network and structure help Memetro take shape on the internet and what processes does this allow for?

Memetro's network structure is inspired by the so-called scale-free network or distributed network, which is characterised by the lack of an individual or collective centre. The way in which the nodes are linked means that none of them has the power to filter the information transmitted. This kind of network can be found in many processes in nature, as it is very efficient and can tolerate random failures, for example, neural networks or the propagation of epidemics. As global conversation increases, so do the social phenomena based on this kind of network: Manila in 2001, Madrid in 2003, Paris in 2005, the Arab Spring and the 15-M movement in Spain are some recent examples.

What does the internet represent for Memetro and what do you think networks contribute to social and art projects?

As the cyberpunk movements said: "Behind every piece of information architecture lies a hidden power structure". This means giving a political sense to the explosion in the social use of the network. This situation sparks the appearance of new, more horizontal models of creation and social organisation. Decision taking is not binary: someone proposes something and anyone who wants to join in can. The dimension for action will depend on the level of agreement reached. This system has been called a *plurarchy* and it has the power to shake the notion of current representative democracy where the minority decides for the majority. It offers a new space to promote the creation of independent intelligences independent of nations and governments and fosters collective work and the philosophy of sharing. The public and private are blurred between avatars and memes; being yourself and at the same time being

anonymous... Memetro is only part of the story being created through the collective use of an idea.

What role do fiction and parody play? Do they undermine its critical strength or does this strength lie in these very concepts?

Fiction is the starting point and the powerhouse for a collective story with an unknown ending. Fiction disappears when the new place we imagined starts to appear. Several voices in the media have covered the disorder and helped raise awareness of it and enabled it to spread. Although many people have tried to reduce it to a simple act of civil disobedience, they needed the fiction of the project to give meaning to their narrative. The new imagination is interwoven in their media discourse by adding fresh doses of reality to the disorder. It is very easy to suffer it and use its grammar. Someone on Facebook wrote "I didn't know that what I've been suffering for years had a name. I feel so relieved now". For the first time, travelling without a ticket became something people could empathise with.

There is now a vast network of users of social networks like Facebook and Twitter who track ticket inspectors on the metro, along with delocalised actions carried out using the grammar of the disorder. There is even an association that offers support to sufferers by setting up a resistance fund to pay for fines. The association has the ability to turn a sanction into travelling currency and transform the concept of video surveillance by subverting its use.

Which other initiatives do you identify with or feel are related to Memetro?

Some people have linked it to artivism or creative activism as a form of intervention based on artistic practices applied to social action. There are some analogous cases in terms of transport. The oldest is the *Sans Ticket* collective in Belgium (1998), which was set up to promote

"free movement" as an everyday act of civil disobedience. Then there is the *Planka* collective in Sweden, whose actions aim to offer a more creative vision of ways of travelling on public transport.

At this point in the project, what objective, self-critical readings can you offer?

The so-called digital divide might leave those people most likely to suffer Memetro outside the network. And the use of decentralised networks such as Twitter or Facebook makes it possible to delegate the legal responsibilities to these platforms, but at the same time it leaves us vulnerable to censorship. Memetro's greatest success has been for the initiative to take on a life of its own and become self-functioning. For some people it has become a very handy tool for collective emancipation. The journalist who said that the World Health Organisation will soon recognise Memetro disorder could well turn out to be right!

David Proto (Barcelona, 1984) studied fine art at the University of Barcelona, the University of La Laguna (Tenerife) and the Polytechnic University in Athens. He has a master's in artistic productions and research from the University of Barcelona, where he is currently taking a doctorate in advanced studies in artistic productions with his thesis *Estètiques col·laboratives i morfologies de la creació col·lectiva des de les xarxes* [Collaborative aesthetics and morphologies of collective creation from networks]. He has taken part in group exhibitions and festivals including *Sense títol 08* (Barcelona), *Ikas-Art 08* (Bilbao), *Ocho artistas ocho* (Barcelona, 2008), *String-Art Happening* (Salonika, Greece, 2009), *LOOP* (Barcelona, 2010 and 2012), and the artivism festival *Com acabar amb el mal* (Barcelona, 2012). His projects have been shown on news programmes on television channels including Telecinco Informativos (2008, 2010), TV3 (2008), laSexta Noticias (2012) and RTVC (Colombia, 2008). He currently forms part of Enmedio artistic research collective, which lets him work and move between politics, art and new technologies.

PROGRAMA D'ACTIVITATS

OUVERTURE ACTE II

21.06.12

19:30 h

El discurs del director de l'Última Institució, 2012.
Performance, 15 min

Sala d'Art Jove, Calàbria 147, Barcelona

El director de l'Última Institució ens introduceix i presenta una exposició temporal d'obres de la seva col·lecció personal.

29.06.12

18:00 – 20:00 h

Taula rodona

Els espais de producció

Edifici Pantalla del MACBA,
plaça dels Àngels 1, Barcelona

Tere Badia, directora d'Hangar,
i Ainara Elgoibar, artista en residència
del centre; Pep Dardanyà, director
de Can Xalant, i Eva Marin, artista
en residència del centre; i Oscar Abril
Ascaso, curador de NauEstruch, i Anna
Recasens, d'Acció Cultural Metropolitana
de Sabadell. Modera: Quico Peinado.

L'emergència de conceptes com
investigació artística evidencia la
importància de la recerca, la formació,
la producció i les pràctiques artístiques,
no com a activitats individuals i aïllades,
sinó des de la creació de xarxes i espais
públics que repensin contínuament
les fronteres entre artistes, teòrics,
investigadors i educadors.

La finalitat d'aquesta xerrada és la
presentació dels diversos perfils d'aquests
centres de producció, per abordar-ne el
funcionament, el format de residència, el
tipus de projectes en marxa i la projecció
exterior, entre altres temes. Es tracta
d'explorar la figura de l'artista-investigador
i les línies de treball emergents que es
promouen des d'aquestes institucions.

PROGRAMME OF ACTIVITIES

OUVERTURE ACT II

21.06.12

7.30 pm

*Talk by the director of
L'Última Institució, 2012.*
Performance, 15 min

Sala d'Art Jove (Calàbria, 147, Barcelona)

The director of L'Última Institució
introduces himself and presents a
temporary exhibition of works from his
personal collection.

29.06.12

6–8 pm

Roundtable

Spaces of production Centres

Edifici Pantalla del MACBA (plaça dels
Àngels, 1, Barcelona)

Tere Badia, director of Hangar, and
Ainara Elgoibar, artist-in-residence at
the centre; Pep Dardanyà, director of
Can Xalant, and Eva Marin, artist-in-
residence at the centre; and Oscar Abril
Ascaso, curator of NauEstruch, and Anna
Recasens, of Acció Cultural Metropolitana
de Sabadell. Moderator: Quico Peinado.

The emergence of concepts such as
artistic research shows the importance
of research, training, production and
artistic practices not as isolated individual
activities, but in terms of creating networks
and public spaces to constantly rethink
the borders between artists, theorists,
researchers and educators.

This talk aims to present different
kinds of production centres and explore
the different ways in which they work,
the form of residency they offer, the sort
of projects they have under way and
how they interact with the wider world,
amongst other issues. The idea is to look
at the figure of the artist-researcher and
emerging lines of work being promoted by
these institutions.

Crédits

EXPOSICIÓ EXHIBITION

Mercedes Mangrané
Quim Packard
David Proto

EQUIP TUTORIAL
TEAM OF TUTORS
José Antonio Delgado
Fito Conesa
Judit Vidiella
Cultural Nodes
(Quico Peinado +
Rachel Fendler)
Andrea Rodríguez
Veronica Valentini

COORDINACIÓ D'EDUCACIÓ
I DE FORMACIÓ
*COORDINATION OF EDUCATION
AND TRAINING*
Quico Peinado
Rachel Fendler
Judit Vidiella

COORDINACIÓ DE DIFUSIÓ
*COORDINATION OF
COMMUNICATION*
Fito Conesa
José Antonio Delgado

MUNTATGE
ASSEMBLY
Oriol Roset

SUPORT DE PRODUCCIÓ
PRODUCTION SUPPORT
Can Xalant
Hangar
MACBA

PUBLICACIÓ PUBLICATION

COORDINACIÓ EDITORIAL
EDITORIAL COORDINATION
Andrea Rodriguez
Veronica Valentini

DISSENY
DESIGN
Bis

www.bisdixit.com

TRADUCCIÓ I CORRECCIÓ
TRANSLATION AND EDITING
la correccional
(serveis textuais)
www.lacorreccional.net

DIPÒSIT LEGAL
LEGAL DEPOSIT
GI-901-2012

TIRATGE
EDITION

4 500

SALA D'ART JOVE

Aquesta publicació està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 Espanya de Creative Commons. Per veure una còpia d'aquesta llicència podeu visitar <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca> o bé enviar una carta a Creative Commons, 171, Second Street, Suit 300, San Francisco, Califòrnia, 94105, EUA.

This publication is under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Spain License. To see a copy of the license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/deed.en> or send a letter to Creative Commons, 171, Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

COORDINACIÓ
COORDINATION
Oriol Fontdevila
Txuma Sánchez
Marta Vilardell

SALA D'ART JOVE
Generalitat de Catalunya
Calàbria, 147
08015 Barcelona
Tel. 93 483 83 61

ORGANITZA
ORGANIZED BY

COL·LABORA
IN COLLABORATION WITH

METRO
Línia 1 (Rocafort)
Línia 5 (Entença)

BICING
111 (Calàbria, 135)
262 (Rocafort, 103)

www.saladartjove.cat
www.gencat.cat/joventut/
salartjove
artjove.bsf@gencat.cat

HORARI
De dilluns a divendres,
de 10 a 20 h. Dissabtes i
diumenges tancat

OPENING HOURS
Monday through Friday,
from 10 am to 8 pm. Closed
Saturdays and Sundays

Credits

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Intro

13.04.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Interludi I

Escenaris videogràfics

Videographic Settings

22.05.12

En col·laboració amb el festival
Screen from Barcelona.
In collaboration with the Screen
from Barcelona festival.

Lúa Coderch i Híjos de Martín /
Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané / Anna
Moreno / David Proto /
Barbara Sánchez / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero, Simonetta
Gorga / Enric Farrés i
Quim Packard / Petia Cervera

OUVERTURE Acte II

21.06.12

Mercedes Mangrané / Quim Packard /
David Proto

OUVERTURE Acte III

21.09.12

Lúa Coderch / Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Jordi Ferreiro / Adrianna Wallis

OUVERTURE Acte IV

26.10.12

Anna Moreno / Quim Packard / Paula
Giménez / Petia Cervera / Joanna Empain,
Ricard Escudero, Simonetta Gorga

OUVERTURE Interludi II

Escola Llotja

A partir de noviembre

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belen
Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio /
Enric Farres, Quim Packard / Ignasi Prat /
Bárbara Sánchez / Leland Palmer

OUVERTURE

ACTE III

21.09.12 — 25.10.12

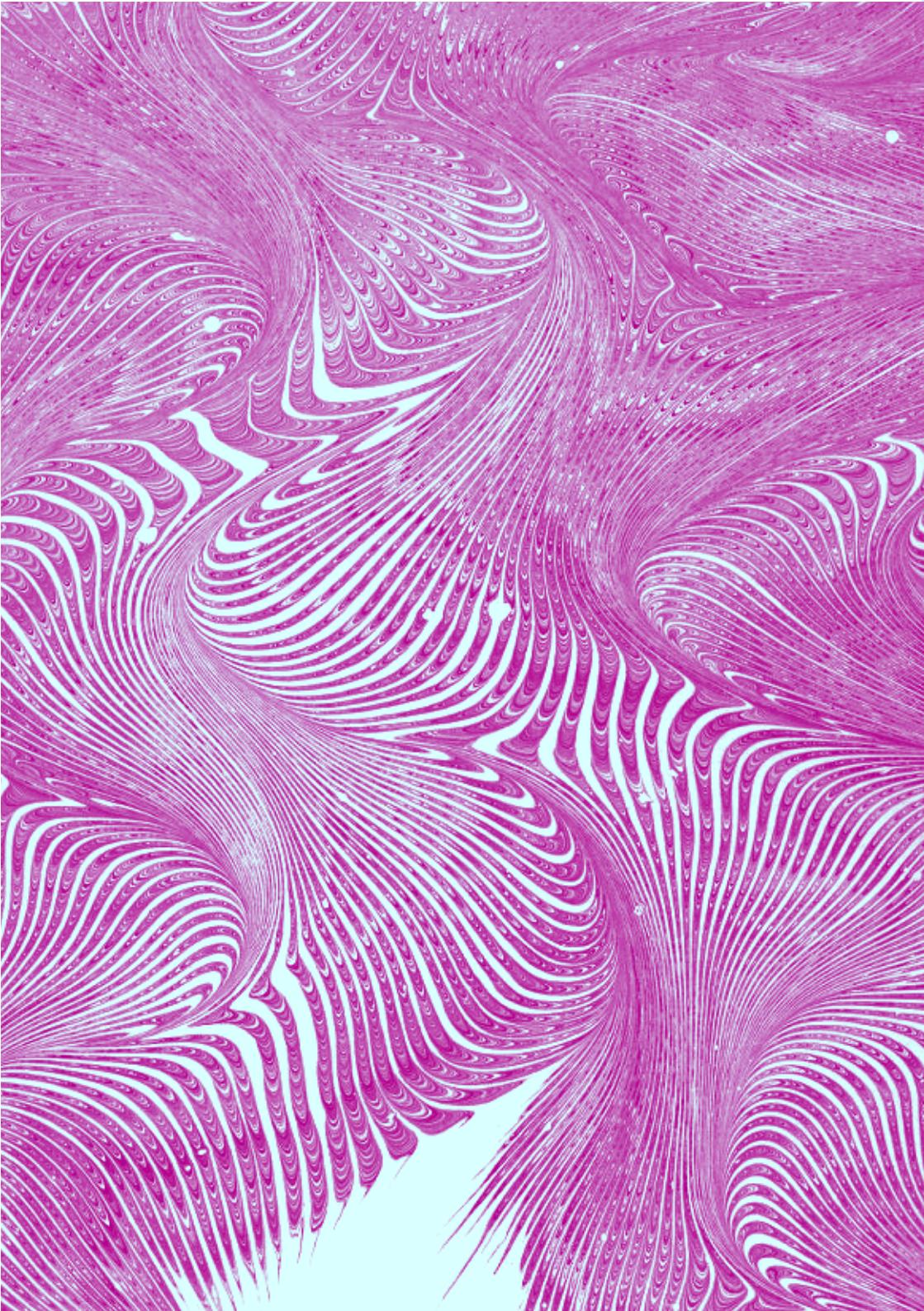
INAUGURACI : 21 SETEMBRE, 19: 0 h

L a Coderch
Juan Crespo
loi al au
Jordi erreiro
drianna allis

Equip tutorial:

José Antonio Delgado, Fito Conesa, Judit Vidiella
Cultural Nodes (...uico Peinado Rachel Fendler)
Andrea Rodríguez, Veronica Valentini

ala d rt Jove Calàbria, 1 7 08017 Barcelona

Perro de raza pastor alemán de Playmobil, lote de 15 billetes de Kazajistán, paloma disecada, sandalias T26, pack de 5 vinillos de Jacques Brel, Citroën 2 CV de chapa, 25 semillas de maíz gigante indio, armadillo en madera exótica del Pacífico, jaspe negra de 670 g, taza de té muy bonita, concha tipo Oliva de 7,9 cm, bolso botina, postal artística en relieve seguramente hecha por un artista, lote de juguetes Kinder Sorpresa vintage, 6 vasos Pastis 5l, cubos con números de madera, lámpara de la Pantera Rosa, 6 platos de postre, muñeca Barbie hada-mariposa de color naranja, sombrero de mujer antiguo para ceremonia de boda, copa de Champagne en cristal de Bohemia, caja para las joyas en mármol, foto de Veronique Sanson, velador antiguo Art déco 1930, jarra de licor napoleónica, resina de poliuretano.

RARE ET MAGNIFIQUE

OUVERTURE ACTE III

En aquesta publicació ens plantegem iniciar una visibilització del procés d'edició tot aportant dues versions a l'*Acte III* com a gest que posa al descobert les veus individuals que componen el treball col·lectiu de l'equip tutorial de la Sala d'Art Jove 2012. José Antonio Delgado i Judit Vidiella inicien aquest exercici dialògic i coral que continuà en les successives edicions.

José Antonio Delgado En el tercer acte d'*UVERTURE*, arriben al format expositiu els projectes de creació de Lúa Coderch, Juan Crespo, Eloi Dalmau, Jordi Ferreiro i Adrianna Alabis, es manté actualitzat i consultable l'arxiu de totes les activitats realitzades i ns avui i continua en funcionament el dispositiu de missatges sonors dels autors que no prenen part en aquesta exposició.

Dues estratègies d'aproximació recorren l'*Acte III*: l'acció performativa com a reactivador de la capacitat crítica i transformadora de l'acció artística i l'ús de la veu pròpia i aliena en jocs d'usuriació identitària. La seva aplicació provoca subversions del missatge original, aproximacions i accions a la realitat i actes personals d'enunciació que plantegen alteracions espacials i paradigmàtiques.

A *UVERTURE. Acte III*, hi convergeixen reinterpretacions subjectives i crítiques del document i les seves "formes" històriques i mediàtiques (Lúa Coderch i Juan Crespo), accions sobre l'espectador i els objectes artístics que reubiquen el valor i el paper de l'art (Jordi Ferreiro i Adrianna Alabis), i l'enunciació performativa d'àrees sensibles i intermèdies en el binomi públic-privat (Eloi Dalmau).

Judit Vidiella Lúa Coderch (*Eco, the girl with no door on her mouth*) s'interessa per les pràctiques d'enunciació, i ho fa encarnant diversos tipus de registres i discursos, quasi en un exercici de ventriloquisme. Eloi Dalmau (*Recitales para interfono / Intercom Readings*) experimenta amb l'espai intermedi del porter automàtic, entès com un context de circulació d'informacions íntimes o de la comunitat: un recital de relats en què el carrer esdevé el lloc de "recepció" i de trobada d'una obra participativa. Jordi Ferreiro (*El traje nuevo del emperador / The Emperor's New Clothes*) ofereix una rerelectura d'aquesta faula clàssica per repensar la relació entre l'espectador i l'obra d'art a través de la visita guiada, una pràctica-performance en què l'orador (pregoner, músic, actor...) "manipula" els signifcats.

El projecte de Juan Crespo (*Los anales de la historia / The Annals of History*) qüestiona la disciplina històrica com una veritat objectiva. A través de la ironia i la crítica es visibilitzen els mecanismes de legitimació històrica que no són més que "una acumulació de consciències subjectives". Adrianna Alabis (*Rare et Magnifique*) col·lecciona objectes, sentiments, usos, memòria i històries que es posen en escena a través de la destrucció i la metamorfosi. D'aquesta manera, allò que és quotidià esdevé un nou objecte preuat i artístic.

En definitiva, *Uverture. Acte III* ens convida a la reflexió sobre la funció de l'art com un acte de màgia o d'engalapada la legitimitat dels discursos històrics i artístics la caducitat del que es considera rellevant en cada moment i en cada context (històric, artístic) els canvis estilístics els usos polítics de l'art les accions i convencions històriques els actes d'enunciació com a micropolítiques de la quotidianitat, entre d'altres. ...üestions que no s'esgoten aquí, sinó que han estat presents a *Uverture. Acte II* i ho seran també en altres projectes i actes d'*Uverture*.

OUVERTURE ACT III

In this publication we offer a look behind the scenes of the editorial process by offering two versions of *Act III* that reveal the individual voices that make up the collective voice of the Sala d'Art Jove 2012 team of tutors. José Antonio Delgado and Judit Vidiella begin this dialogical group exercise, which will continue in future editions.

José Antonio Delgado In the third act of *UVERTURE*, Lúa Coderch, Juan Crespo, Eloi Dalmau, Jordi Ferreiro and Adrianna Alabis's creative projects go on show: the archive of all activities to date is updated and the sound messages from creators not taking part in this exhibition remain available for listening.

Two parallel strategies run through *Act III*: performative action designed to reactivate the critical, transformative power of artistic action and the use of creators' own voices and those of others in role-playing games. The result subverts the original message, creates space between fiction and reality, and drives personal statements hinting at changes in space and paradigm.

UVERTURE. Act III combines subjective, critical reinterpretations of the document and its historical and media "forms" (Lúa Coderch and Juan Crespo), actions on visitors and artistic objects that rethink the value and role of art (Jordi Ferreiro and Adrianna Alabis), and performative statements of sensitive, intermediary areas in the public-private pairing.

Judit Vidiella Lúa Coderch (*Eco, the girl with no door on her mouth*) is interested in utterance acts and does so through different kinds of registers and discourses, almost like ventriloquism. Eloi Dalmau (*Recitales para interfono / Intercom Readings*) experiments with the intermediary space of the intercom, understood as a context for circulating private or shared information, by means of a reading of stories in which the street becomes a "reception" and meeting place for a participatory tour. Jordi Ferreiro (*El traje nuevo del emperador / The Emperor's New Clothes*) offers a rereading of this classic tale to rethink the relationship between visitors and a tour of art through a guided tour, an action-performance in which the orator (presenter, musician, actor...) shapes meaning.

Juan Crespo's (*Los anales de la historia / The Annals of History*) project questions the subject of history as an objective truth. Irony and fiction reveal the mechanisms of historical legitimisation, which are simply "an accumulation of subjective consciences". Adrianna Alabis (*Rare et Magnifique*) collects objects, feelings, uses, memory and stories staged through destruction and metamorphosis. In this way, the everyday becomes a new, priced artistic object.

In short, *Uverture. Act III* invites visitors to think about the function of art as a magic act or trick, the legitimisation of historical and artistic discourses, the limited lifetime of what is seen as relevant at each and every moment and context (historical, artistic), stylistic changes, the political uses of art, historical conventions and fictions, and utterance acts as micro-politics of everyday life, amongst others. The issues are also present in *Uverture. Act II* and we shall return to them again in other *Uverture* acts and projects.

PROJECTES EN EXPOSICIÓ

PROJECTS ON SHOW

L a Coderch

co, the girl with no door on her mouth, 2012. Instal·lació

Eco és un projecte d'enunciació, en el sentit més literal possible. La parla tant el fenomen físic de l'articulació sonora com la configuració del discurs es podria entendre com un dels estadis més primaris de formalització, en el transcurs de la qual, més, es posa en joc una alquímia particular entre l'interior i l'exterior. La veu és una pantalla, una escenificació.

Per la mateixa lògica de la representació, igual que succeeix amb l'art, el màrqueting o l'economia especulativa, la parla es basa en la creació d'una aparença seducció, brillantor, carisma d'infinitud a partir de quelcom finit. També en aquest cas la creació de valor depèn, en última instància, de l'opacitat dels seus procediments, de la mateixa manera que en el capitalisme primitiu el valor es generava en l'obscuritat de la fàbrica i els seus engranatges: la matèria primera sortia convertida en mercaderia, no només com a matèria processada, sinó com a producte investit de quelcom immaterial, d' una dimensió auràtica difícilment quantificable.

Un primer estadi d'aquest mateix projecte consistia precisament en un intent inevitablement fracassat de desvincular la veu de la noció d'interior, construint una veu tan humana com fos possible a partir d'una ordenació particular d'objectes perfectament convencionals i individualment recognoscibles: una aspiradora domèstica, una canonada, un megàfon...

Aquesta intenció, la de desvincular la veu d'un interior, és present també ara en l'encarnació o repetició de tot tipus de discursos i confessions públiques de tercieres persones, però sobretot busco treballar amb aquests actes d'enunciació des d'una lògica de deflació o empobriment, de "regressió" dels espectres del valor als seus suports materials, a la seva articulació física. No hi ha cap voluntat d'interpretació o hermenèutica dels discursos, sinó una exploració superficial, un exercici d'obediència: si riu, si fa una pausa aquí, si posa èmfasi en una paraula concreta.

En tot cas, una persona que repeteix o imita les paraules, les idees o els actes d'un altre de manera servil, per devoció o per manca d'originalitat, dignitat o criteri, és algú que ha perdut. La pèrdua o l'empobriment i, per tant, també la disponibilitat, és precisament el potencial d'aquest acte estúpid en tant que acte d'enunciació.

Eco, the girl with no door on her mouth és una referència a "The Gender of Sound", el darrer capítol del llibre d'Anne Carson *Glass Irony and God*, disponible per a consulta a la Sala.

L a Coderch (Iquitos, Perú, 1982). Recentment ha mostrat el seu treball a EspaiDos, Terrassa La Capella, Barcelona Arts Santa Mònica, Barcelona TPS, Barcelona o I-AS art, Bilbao. Actualment és artista resident a SMART Project Space (Amsterdam), en el marc del programa d'intercanvi internacional HANGAR-AECID. El 2011 ha estat seleccionada per BCN Producció'11. Forma part del Col·lectiu Turismo i de Sons de Barcelona.

L a Coderch

co, he irl ith o oor n er “outh, 2012. Installation

Eco is an utterance-based project in the most literal sense possible. Speech , both the physical phenomenon of sound articulation and the configuration of discourse , can be understood as one of the primary stages of giving shape to ideas, and one which spans a unique alchemy between the inside and outside. The voice is a screen a stage.

By the same logic of representation, just as happens with art, marketing or speculative economics, speech is based on creating an infinite appearance, seduction, dazzle, charisma, from something finite. Furthermore, in this case, at the end of the day creating value depends on the opacity of its procedures, in the same way that primitive capitalism creates value in the dars orings of factories: the raw material leaves as goods - not just processed material, but a product invested with something immaterial, an auratic dimension difficult to quantify.

ne early stage in this same project consists precisely in trying , inevitably unsuccessfully , to separate the voice from the notion of the interior by creating as human a voice as possible by arranging perfectly ordinary and individually recognisable objects a household vacuum cleaner, tubes, a megaphone

This attempt to separate the voice from an inside is also found in the embodiment or repetition of all kinds of different public discourses and confessions by third parties above all, though, I try to or with these utterance acts from a deflationary or impoverishing logic, by returning the spectres of value to their material supports, to their physical articulation. There is no desire to interpret or explain the discourses, just a superficial exploration, an exercise in obedience: whether they laugh or pause here or stress a specific word.

Someone who merely repeats or imitates someone else's words, ideas or acts, out of devotion or a lack of originality, dignity or criteria, is someone who has lost. The loss or impoverishment and, therefore, availability is precisely the potential of this pointless utterance act.

Eco, the girl with no door on her mouth is a reference to "The Gender of Sound", the last chapter in Anne Carson's book *Glass Irony and God*, a copy of which is available for reference at the Sala.

L a Coderch (Iquitos, Peru, 1982) has recently exhibited her work at EspaiDos (Terrassa), La Capella (Barcelona), Arts Santa Mònica (Barcelona), TPS (Barcelona) and I-AS art (Bilbao). She is currently artist in residence at SMART Project Space (Amsterdam) as part of the Hangar-AEcid international exchange programme. In 2011 she was selected for BCN Producic'11. She is a member of the Turismo and Sons collectives in Barcelona.

Juan Crespo

Los anales de la historia, 2012. Instal·lació

Los anales de la historia és un tríptic construït, des de la ironia, per apropar-se a la concepció històrica com a dilema matriu. L'anacronisme com a mode d'interpretació històrica i el seu efecte "multiplicador", la revisió de la concepció d'historiografia i els seus mètodes, i la utilització de l'art com a eina no rígida per a una aproximació derivativa a les maneres de llegir el passat.

1. Los anales de la historia

La primera obra del tríptic, que dóna nom al projecte i n'assenta les bases conceptuals, consta d'un seguit d'estadístiques que reflecteixen el nombre de treballs (pel·lícules, obres d'art, etc.) per any (del 1900 al 2010) que passen a formar part de les col·leccions d'un espectre ampli d'institucions culturals, compost, principalment, per filmoteques i museus d'art contemporani.

Los anales de la historia posa en qüestió el paper i la responsabilitat d'aquestes institucions a l'hora de generar memòria històrica, cosa que fan a través de les seves col·leccions i del seu interès focalitzat en una època o altra atenent esdeveniments socials, polítics i econòmics. No obstant això, es tracta d'una memòria històrica (extrapolada al fet cultural) condicionada per variables internes de la pròpia institució com la territorialitat, la capacitat dels fons d'adquisició o les relacions amb altres organismes.

2. Conversaciones en los anales de la historia

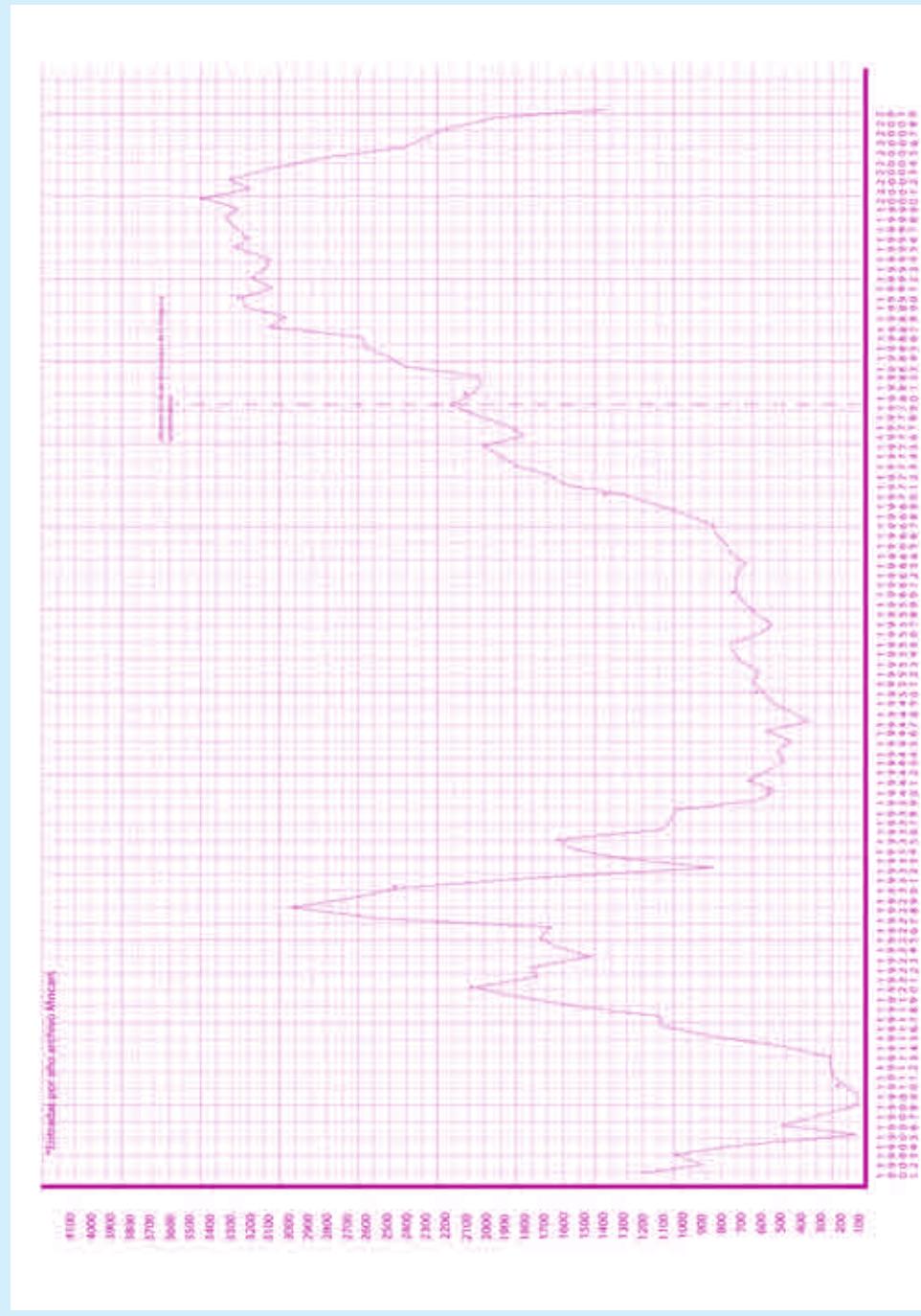
Aquest treball mostra un sèrie de diàlegs ficcionats que aborden la qüestió de la legitimació històrica i la inevitable càrrega subjectiva de la representació. Els personatges elegits són icones universals de la fotografia i la imatge en moviment és propera al documental o a la intenció documental. La seva tria és el resultat

d'un criteri que oscil·la entre la proximitat disciplinària i l'oposició ideològica.

Algunes de les temàtiques tractades en els diàlegs són *El documental y lo objetivo*, entre J.L. Godard i F.L. Heptener, i *Cine militante y realismo social*, entre Dziga Vertov i J.L. Clemente. Els diàlegs mantenen sempre una estructura general: un representant històric d'un corrent cinematogràfic o fotogràfic de reconeixement internacional debat amb una figura del territori nacional que treballava des d'una perspectiva disciplinària comparable, generant en molts casos anacronismes temporals.

3. Diez razones por las que este travelling no pasará a los anales de la historia

La tercera peça parteix d'una autonegació i pretén generar a través de la ironia una reflexió sobre, un cop més, la legitimació històrica i els agents o camins que generen aquesta legitimació. Es tracta d'una incongruència, ja que en el mateix moment que es (re)produceix, el vídeo passa a ser una acció històrica, per bé que de relativa rellevància, presentant l'esdeveniment local com a germe subjectiu susceptible d'esdevenir un fet històric.

Juan Crespo

Los anales de la historia he nnals o istor , 2012. Installation

Los anales de la historia is an ironic triptych designed to explore historical conceptions as a matrix dilemma: anachronism as a form of historical interpretation and its "multiplying" effect, revision of historiographical conceptions and methods, and the use of art as a flexible tool for creating a derivative approximation to ways of reading the past.

1. *he nnals o istor*

The first part of the triptych, which gives its name to the project and lays its conceptual foundations, consists of a set of statistics on the number of works (films, ors of art, etc.) by year (from 1900 to 2010) that become part of the collections at a wide range of cultural institutions, mainly film institutes and contemporary art museums.

The annals of history questions these institutions' role and responsibility when it comes to creating historical memory, something they do through their collections and their focus on a given period and the social, political and economic events of the time. However, this historical memory (extrapolated to cultural expressions) is constrained by the institutions' internal variables such as its territorial scope, the availability of funds for acquiring new works and relationships with other organisations.

2. *Conversations in the annals o istor*

This piece shows a series of fictional dialogues that explore the question of historical legitimacy and the inevitable subjective side to representation. The people chosen are universal icons of photography, and the moving image is close to documentary or a documentary approach. This choice is the result of a criterion that oscillates between remaining true to the discipline and ideological opposition. The subjects covered in the dialogues include *El documental y lo objetivo*

Documentary and Objectivity between J.L. Godard and F.L. Heptner, and *Cine militante y realismo social* *Militant Filmmaking and Social Realism* between Dziga Vertov and J.L. Clemente. All the dialogues follow the same general structure: an internationally recognised historical representative of a filmmaking or photography current holds a debate with a Spanish figure who is from a comparable perspective in the same discipline, often sharing temporal anachronisms.

3. *en reasons h this travelling shot on t go do n in the annals o istor*

The third piece stems from self-denial and takes a further ironic look at historical legitimisation and the agents or paths that create this legitimisation. It is somewhat incongruous, given that at the very moment it is [re]produced, the video becomes a historical action, albeit of relative relevance, by presenting the local event as a subjective seed that can become a historical fact.

Juan Crespo (Aragona, 1987) graduated in fine art from the University of Barcelona, where he also studied for a master's in production and artistic research. He works on aspects related to historiographical interpretation from an interdisciplinary perspective. He has recently exhibited at Senda gallery (2012) and Arts Santa Mònica (2012), as well as at Screen Festival (Barcelona, 2011 and 2012) and CineSeptiembre festival (2012).

loi al au

"ecitales para inter ono, 2012. res canales de 'ideo, l ers

Si la distinció entre àmbit públic i privat sembla clara, el que ja no és tan clar és la distinció entre l'àmbit públic amb l'espai exterior del carrer i el privat amb l'espai domèstic. Cada vegada més observem accions privades a l'espai tradicionalment públic del carrer i, d'altra banda, les noves tecnologies ens permeten exercir activitats socials des de la intimitat de l'àmbit domèstic.

Malgrat aquesta transformació progressiva, sembla ser que entre aquests dos espais encara es manté una línia infranquejable que justifica l'existència d'un espai intermedi de trànsit: la porteria. Es evident que la protecció de la propietat privada i la seguretat física són elements que a priori exerceixen un paper fonamental en la construcció simbòlica d'aquest espai que en l'actualitat és substituït en gran part per la presència d'intèrfans.

L'intèrfon està situat al mig de dos mons, no és veï ni transeünt, és l'espai de pas, per on circulen informacions sobre la intimitat de les persones que deixen de tenir sentit fora dels límits de la comunitat i on no hi ha lloc per a les relacions més personals en haver eliminat d'aquesta manera la figura ja obsoleta del conserge. *Recitales para interfono* ocupa aquest espai ambivalent i es planteja amb el format d'un minifestival en què els intèrfans de diferents edificis de Barcelona serveixen d'amplificadors de concerts i recitals. En aquests recitals,

diverses persones i col·lectius reciten amb la comoditat de fer-ho des de la intimitat de casa, sense públic aparentment present.

Durant l'any s'han realitzat tres rondes de recitals: la primera, durant el mes d'abril; la segona, durant el Festus de Torelló, a finals de juny, i la tercera, durant el mes d'agost. En cadascuna d'elles s'ha comptat amb la participació de poetes, escriptors, cantants, artistes i altres persones que han aportat al minifestival un aire multidisciplinari, amb completa llibertat en tots els recitals. Per promocionar cadascun d'aquests recitals es va realitzar un programa de mà, a banda de promocionar-los també a través de les xarxes socials i el web del projecte (<http://recitalesparainterfono.wordpress.com>), on es poden escoltar i veure tots els recitals.

La documentació registrada ens mostra les diferents reaccions de la gent que passeja pel carrer que, còmplices del recital o no, poden formar part i completar l'esquema proposat: el receptor públic només és convidat a omplir els buits.

loi Dal au (Blanes, 1987) es va llicenciar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i va cursar el màster de Producció i Recerca Artística de la Universitat de Barcelona. En l'actualitat està cursant el màster de Gestió Cultural a la Universitat de Barcelona. Ha participat en exposicions col·lectives, entre d'altres, a la Biennal de Valls (2009) i a la Mostra d'Art Jove de Mataró (2009).

Recitales para interfono (Barcelona), Elio Dalmau, 2012

loi al au

"ecitales para inter ono Interco " eadin scitals , 2012. hree 'ideo channels, l ers

Although the distinction between the public and private sphere might appear to be clear cut, the line between the public sphere and outside space on the one hand and the private sphere and domestic space on the other is no longer quite so obvious. We see more and more private actions in the traditionally public street space, and new technologies let us carry out social activities from intimacy of our own home.

Despite these progressive transformations, there still appears to be an impassable line between these two spaces that justifies the existence of an intermediate, crossing space: the intercom. It is clear that the protection of private property and physical security play a key role in the symbolic construction of this space which is no longer largely replaced by the presence of intercoms.

The intercom is located between worlds neither neighbour nor passerby, it is a crossing place for information on people's private worlds that loses its meaning outside the bounds of the building and where there is no place for more personal relationships now that the intercom has removed the need for the now-obsolete figure of the porter.

Recitales para interfono occupies this ambivalent space and bases on the format of a mini-festival in which the intercoms of different buildings in Barcelona act as amplifiers of concerts and recitalsreadings.

Recitales para interfono (Barcelona), Eloi Dalmau, 2012

Projects on sho

Jordi erreiro

"l tra-e nue' o del e perador, 2012. er or ance, 0 in

At these recitals, different people and groups perform from the intimacy of their own home, with no audience apparently present.

Three series of recitals/readings were carried out over the course of the year: the first in April, the second during the Festes de Torelló at the end of June, and the third in August. Each of them featured poets, writers, singers, artists and other people who were free to perform whatever they liked, which gave the festival a multidisciplinary feel. Each recital event was promoted with a flyer, as well as on social networks and the project website (<http://recitalesparainterfono.ordpress.com>), where all the recitals/readings can be heard and seen.

The recordings show the different reactions of passersby, whether they were aware of the recital or not, form part of it and complete the setup: the receiver audience is invited to fill in the gaps.

Eloi Dalmau (Blanes, 1987) graduated in fine art from the University of Barcelona, where he also did a master's in artistic research and production. He is currently doing a master's in cultural management at the University of Barcelona and has taken part in group exhibitions at the Valls Biennial (2009) and the Mostra d'Art Jove in Mataró (2009).

El treball de Jordi Ferreiro navega entre les línies de l'educació i la comunicació de l'art a través d'accions participatives que se situen a mig camí entre el happening i la performance. El seu ús únic del llenguatge humà converteix Ferreiro en un virtuós de l'actuació lingüística, una actuació que esgota en la seva execució, en la interacció comunicativa. Aquest ús del llenguatge és una activitat que, un cop realitzada, no deixa rastre, no deixa una obra d'art darrere seu.

Els seus últims treballs s'han servit de la ficció i de l'ús d'estructures invisibles per segregar l'espectador en una performance participativa. La idea d'hiperficció explorativa com a narrativa hipertextual, els recursos de la conferència i el que ell ha batjat com a hiperconferència, han estat el camí per arribar, recentment, a un nou llenguatge artístic a través dels diversos recursos de les arts escèniques. *El traje nuevo del emperador* pretén consolidar aquest nou llenguatge i establir les bases de projectes futurs.

Serveix per a alguna cosa l'art ...ui és el consumidor d'art ...ui hauria de ser-ho L'art és quelcom perpetu La nostra percepció de què és i què no és l'art canvia Hauria de canviar Si la societat canvia, l'art, alhora, no hauria de canviar

Aquests són algunes de les problemàtiques que dirigeixen aquest projecte concret i, d'una manera més general, la reflexió artística de Jordi Ferreiro. Per a aquest artista, intentar explicar què és l'art és el més semblant a explicar la màgia. Aquest projecte tracta exactament d'això, de parlar d'art i de portar al públic de la contemplació a l'experimentació, a ensarronar-los com fan els prestidigitadors amb els seus trucs de màgia. La línia d'investigació gira al voltant de la performance i la interacció amb el públic, en un intent de manipular les dinàmiques del creador-públic amb l'objectiu d'aconseguir que tots dos voregin la eufòria col·lectiva.

El títol de la faula de Hans Christian Andersen, *El vestit nou de l'emperador*, serveix com a punt de partida d'aquest projecte en què, per mitjà de la instal·lació i la performance, s'intenta modificar la relació entre l'espectador i l'obra d'art. La performance es basa en un format similar al d'una visita guiada clàssica en un museu.

El principal motor del projecte sorgeix a l'estudi de l'artista. La durada de la visita i les diverses dinàmiques emprades es basen en la seva experiència prèvia i en el seu treball: explicar a la gent què es l'art contemporani.

"Ho explico un cop a la setmana. Explico per què serveix, a què s'assembla i de vegades fins i tot quin gust té. Fa uns 10 anys que m'hi dedico, i de tant parlar-ne m'han aparegut crisis de tota mena."

Durant una mitja hora, l'artista s'ergeix en orador-guia d'un recorregut pel pati de la Sala d'Art Jove, amb l'ajuda de diversos agents, durant el qual el públic és convidat a participar. L'orador es col·loca davant del públic i, servint-se d'una instal·lació a tall d'attrozzo, intenta manipular els significats de l'art, de la història i fins i tot de la mística per recolzar el seu discurs.

Jordi erreiro (Barcelona, 1982) ha participat en exposicions, tallers i accions, que han tingut lloc a: MACBA, CaixaForum (Lleida i Tarragona), Hasselt, Bèlgica), Centre Cívic Can Felipa, Espai Cultural Caja Madrid, Ego Gallery, Nau Estruch (Sabadell), Sala Muncunill (Terrassa), galeria Acheta (Varsòvia).

Projectes en exposició

Jordi Ferreiro

l traje nuevo del emperador he perors e Clothes , 2012. er or ance, 0 in

Il·lustració original de ilhel edersen per al conte
l traje nuevo del emperador

riinal illustration ilhel edersen or the stor
o he perors e Clothes

Jordi Ferreiro's work aims to communicate and educate about art through participatory actions half way between a happening and a performance. His unique use of human language makes Ferreiro a language performance virtuoso whose voice vanishes in its very delivery. This use of language is an activity that leaves no trace, no record of art behind.

His recent work has drawn from fiction and the use of invisible structures to ensnare visitors and lead them into a participatory performance. The idea of exploratory hyper-fiction as a hyper-textual narrative and the resources of a talk that he has called a hyper-talk have paved the way for a new artistic language by means of different performing arts resources. *El traje nuevo del emperador* aims to consolidate this new language and lay the foundations for future projects.

Is there any point to art that consumes art that ought to? Is art something eternal? Does our perception of what is and isn't art change? Should it change? If society changes, shouldn't art change too?

These are some of the questions addressed by this project in particular and Jordi Ferreiro's artistic reflection in general. For him as an artist, trying to explain what art is is the closest thing to explaining magic. This project explores precisely that, talking about art and transporting the audience from contemplation to experimentation, hooding them with conjuring tricks. His research line focuses on performance and audience interaction in an attempt to shape the dynamics between creator and audience to ensure that both share in the collective euphoria.

The title of Hans Christian Andersen's fable, *The Emperor's New Clothes*, acts as the starting point for this project that uses installation and performance to shape the relationship between visitors and forms of art. The performance is based on a similar format to a traditional guided tour in a museum.

The driving force behind the project comes from the artist's studio. The length of the tour and the different dynamics employed are based on his prior experience and work: explaining what contemporary art is to people.

"I explain it three or four times a week. I explain what it's for, what it's like and sometimes even what taste it has. I've been doing it for five or six years, and talking about it has led to all kinds of crises."

With the help of several agents, the artist becomes a guide leading the audience on a half-hour promenade around the Sala d'Art Jove courtyard. He places himself before the audience and uses an installation as props to twist the meanings of art, history and even mysticism to support his argument.

Jordi Ferreiro (Barcelona, 1982) has taken part in exhibitions, workshops and actions at MACBA, CaixaForum (Lleida and Tarragona), (Hasselt, Belgium), Centre Cívic Can Felipa, ... B, Espai Cultural Caja Madrid de Barcelona, Ego Gallery, Nau Estruch (Sabadell), Sala Muncunill (Terrassa) and Acheta gallery (Barcelona), amongst others.

driana allis

"are et " a n i ue, 2012. deo, lin ots ideo, in ots

Durant sis mesos l'artista va comprar una sèrie d'objectes a Internet sota el criteri de cerca "Rare et Magnifique". Aquesta matèria primera única es mol en pols i es converteix en lingots. Els atributs "rar" i "magnific" no són característiques intrínseqües dels objectes, sinó que existeixen únicament a la ment de qui els contempla en un context donat, i divergeixen d'un individu a un altre. La reducció dels objectes a pols permet esborrar la forma (receptora i vincle d'una apreciació personal), uniformant i extraient l'essència "Rare et Magnifique" comú a aquesta col·lecció eclèctica d'objectes. Formalment i des de lluny, el lingot sembla uniforme, amb una textura arenosa entre el gris i marró. En apropar-se a l'objecte és quan un pot observar els petits trossos de plàstic rosa provinents d'un llum de la Pantera Rosa, els puntets d'or d'una gerra de licor napoleònica o uns trossets de vinil que fa anys permetien reproduir un àlbum de Jacques Brel.

drianna allis (França, 1981). Adrianna allis està fent l'últim curs de la carrera de Belles Arts a la Universitat de Barcelona. Guanyadora del premi Enjoia't 2011, les seves obres poètiques van ser seleccionades per al premi ArtFAD 2011. També va guanyar el premi Raima 2008 i ha exposat en diversos centres culturals de la ciutat, com la Casa Elizalde. El 2012 va realitzar la seva primera exposició individual a La Sala Vinçon de Barcelona.
adrianna-allis.com

For six months, the artist traced down and bought a series of objects online by entering the search criteria "Rare et Magnifique". This unique raw material was then ground down into a fine powder and turned into ingots. The attributes "rare" and "magnificent" are not intrinsic characteristics of the objects, but exist only in the mind of the beholder in a given context and vary from one person to another. Grinding the objects down into powder removes their form (as a receiver and link to a personal appreciation) and unites and extracts the "Rare et Magnifique" essence shared by this eclectic collection of objects. Seen from a distance, the ingots appear to have a uniform grey brown sandy texture. Up close, though, details emerge: small bits of pink plastic from a Pin Panther lamp, golden flakes from a Napoleonic liquor bottle or pieces of vinyl from an old Jacques Brel album.

drianna allis (France, 1981) is studying for her final year on a fine arts degree at the University of Barcelona. She won the 2011 Enjoia't award and her poetic works were selected for the 2011 ArtFAD award. She also won the 2008 Raima award and has exhibited at several cultural centres in the city, including Casa Elizalde. In 2012 she held her first solo exhibition at Sala Vinçon in Barcelona.
adrianna-allis.com

PROGRAMA D'ACTIVITATS

OUVERTURE ACTE III

21.09.12

19: 0h

Jordi erreiro *l tra e nuevo del e perador*

Performance, 0 min

Sala d'Art Jove, Calàbria 1 7, Barcelona

Un recorregut pel pati de la Sala d'Art Jove a manera de visita guiada performàtica, en la qual el públic és instat a prendre part, intenta manipular els signis i els misteris de l'art, de la història i en tot de la mística.

22.09.12 & 06.10.12

11:00h

Juan Crespo *isitas guiadas anacr nicas al useu d ist ria de Catalun a*

Museu d'Història de Catalunya,
plaça Pau Vila, , Barcelona

Paral·lelament a *Los anales de la historia*, treball que Juan Crespo exposa a la mostra col·lectiva *uverture. Acte III* de la Sala d'Art Jove i que s'emmarca dins d'un projecte més gran anomenat *Los anales de la historia*, es presenten dues accions, de caràcter obert i públic, al Museu d'Història de Catalunya. Aquest museu organitza la seva col·lecció per plantes segons un ordre cronològic rígid i invariable: comença a la prehistòria i acaba en l'actualitat, segons anem pujant pisos.

La proposta consisteix en una selecció de deu punts d'interès de les diverses èpoques històriques que inclou el museu que donaran peu a introduir de viva veu, i a un grup reduït de persones (com una visita guiada tradicional), algunes reflexions al voltant de conceptes com ara l'anacronisme, la teatralitat, la ficció, la relativitat temporal, el discurs majoritari de la història i els aspectes museològics, des d'una perspectiva crítica i de relectura de la pròpia col·lecció del museu.

L'activitat tindrà una durada d'1 hora i 0 minuts.

Assistència gratuïta. Aforament limitat (cal fer reserva prèvia enviant un correu electrònic a losanalesdelahistoria@gmail.com). Més informació a <http://saladartjove.wordpress.com>.

PROGRAMME OF ACTIVITIES

OUVERTURE ACT III

21.09.12

19: 0 pm

Jordi erreiro *he perors e Clothes*

Performance, 0 min

Sala d'Art Jove, Calàbria 1 7, Barcelona

A promenade performance guided tour around the Sala d'Art Jove courtyard that invites the audience to explore the meanings of art, history and even mysticism.

22.09.12 & 06.10.12

11:00 am

Juan Crespo *nachronic uided ours at the useu d ist ria de Catalun a*

Museu d'Història de Catalunya,
plaça Pau Vila, , Barcelona

In parallel to *Los anales de la historia*, Juan Crespo's piece for the group exhibition *uverture. Act III* at the Sala d'Art Jove, two open, public actions are being performed at the Museu d'Història de Catalunya. This museum organises its collection on different floors in a strictly chronological order: starting with prehistory at the bottom and ending with the present day at the top.

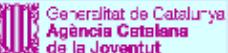
This piece involves selecting ten points of interest from the different historical periods at the museum which then form the basis for a talk with a small group (like a traditional guided tour) about concepts such as anachronism, theatricality, action, time relativity, the leading discourse in history and aspects linked to museums from a critical perspective to offer a rereading of the museum's own collection.

The activity will last one and a half hours.

Free activities. Limited places. Book beforehand by emailing artjove.bsf@gencat.cat. More information at: <http://saladartjove.wordpress.com>.

Crédits

Credits

EXPOSICIÓ EXHIBITION	PUBLICACIÓ PUBLICATION	SALA D'ART JOVE		
Lúa Coderch Juan Crespo Eloi Dalmau Jordi Ferreiro Adrianna allis	EQUIP TUTORIAL <i>TEAM OF TUTORS</i> José Antonio Delgado Fito Conesa Judit Vidiella Cultural Nodes (...uico Peinado Rachel Fendler) Andrea Rodríguez Veronica Valentini	COORDINACIÓ EDITORIAL <i>EDITORIAL COORDINATION</i> Andrea Rodríguez Veronica Valentini	Aquesta publicació està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual .0 Espanya de Creative Commons. Per veure una còpia d'aquesta llicència podeu visitar http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca o bé enviar una carta a Creative Commons, 171, Second Street, Suite 00, San Francisco, Califòrnia, 9 10", EUA.	COORDINACIÓ <i>COORDINATION</i> riol Fontdevila Txuma Sánchez Marta Vilardell
	DISSENY <i>DESIGN</i> Bis . bisdixit.com	TRADUCCIÓ I CORRECCIÓ <i>TRANSLATION AND EDITING</i> la correccional (serveis textuais) .lacorreccional.net	This publication is under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike .0 Spain License. To see a copy of the license, visit http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/deed.en or send a letter to Creative Commons, 171, Second Street, Suite 00, San Francisco, California, 9 10", USA.	SALA D'ART JOVE Generalitat de Catalunya Calàbria, 1 7 08017 Barcelona Tel. 9 388 1
	COORDINACIÓ D'EDUCACIÓ I DE FORMACIÓ <i>COORDINATION OF EDUCATION AND TRAINING</i> ...uico Peinado Rachel Fendler Judit Vidiella	DIPÒSIT LEGAL <i>LEGAL DEPOSIT</i> GI-1 20-2012	METRO Línia 1 (Rocafort) Línia 2 (Entença)	
	COORDINACIÓ DE DIFUSIÓ <i>COORDINATION OF COMMUNICATION</i> Fito Conesa José Antonio Delgado	TIRATGE <i>EDITION</i> "00	BICING 111 (Calàbria, 1) 2 2 (Rocafort, 10) .saladartjove.cat .gencat.cat joventut salartjove artjove.bsf gencat.cat	
	MUNTATGE <i>ASSEMBLY</i> riol Roset		HORARI De dilluns a divendres, de 10 a 20 h. Dissabtes i diumenges tancat	
	SUPORT DE PRODUCCIÓ <i>PRODUCTION SUPPORT</i> Can alant Hangar MACBA		OPENING HOURS Monday through Friday, from 10 am to 8 pm. Closed Saturdays and Sundays	
			ORGANITZA <i>ORGANIZED BY</i> COL·LABORA <i>IN COLLABORATION WITH</i> 	

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS

FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Intro

13.04.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Interludi I

scenaris videogr cs
ideographic ettings

22.' .12

En col·laboració amb el festival
Screen from Barcelona.
In collaboration with the Screen
from Barcelona festival.

Lúa Coderch i Hijos de Martín
Juan Crespo Eloi Dalmau
Paula Giménez Mercedes Mangrané
Anna Moreno David Proto
Barbara Sánchez Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga Enric Farrés i
...uim Pac ard Petia Cervera

OUVERTURE Acte II

21.' .12

Mercedes Mangrané ...uim Pac ard
David Proto

OUVERTURE Acte III

21.' .12

Lúa Coderch Juan Crespo Eloi Dalmau
Jordi Ferreiro Adrianna allis

OUVERTURE Acte IV

26.10.12

Anna Moreno / Paula Giménez /
Petia Cervera / Joanna Empain,
Ricard Escudero, Simonetta Gorga

OUVERTURE Interludi II

Escola Llotja

A partir de noviembre

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belen
Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio /
Enric Farres, Quim Packard / Ignasi Prat /
Bárbara Sánchez / Leland Palmer

OUVERTURE

ACTE IV

26.10.12 — 13.12.12

INAUGURACIÓ: 26 OCTUBRE, 19:30 h

Anna Moreno

Paula Giménez

Petia Cervera

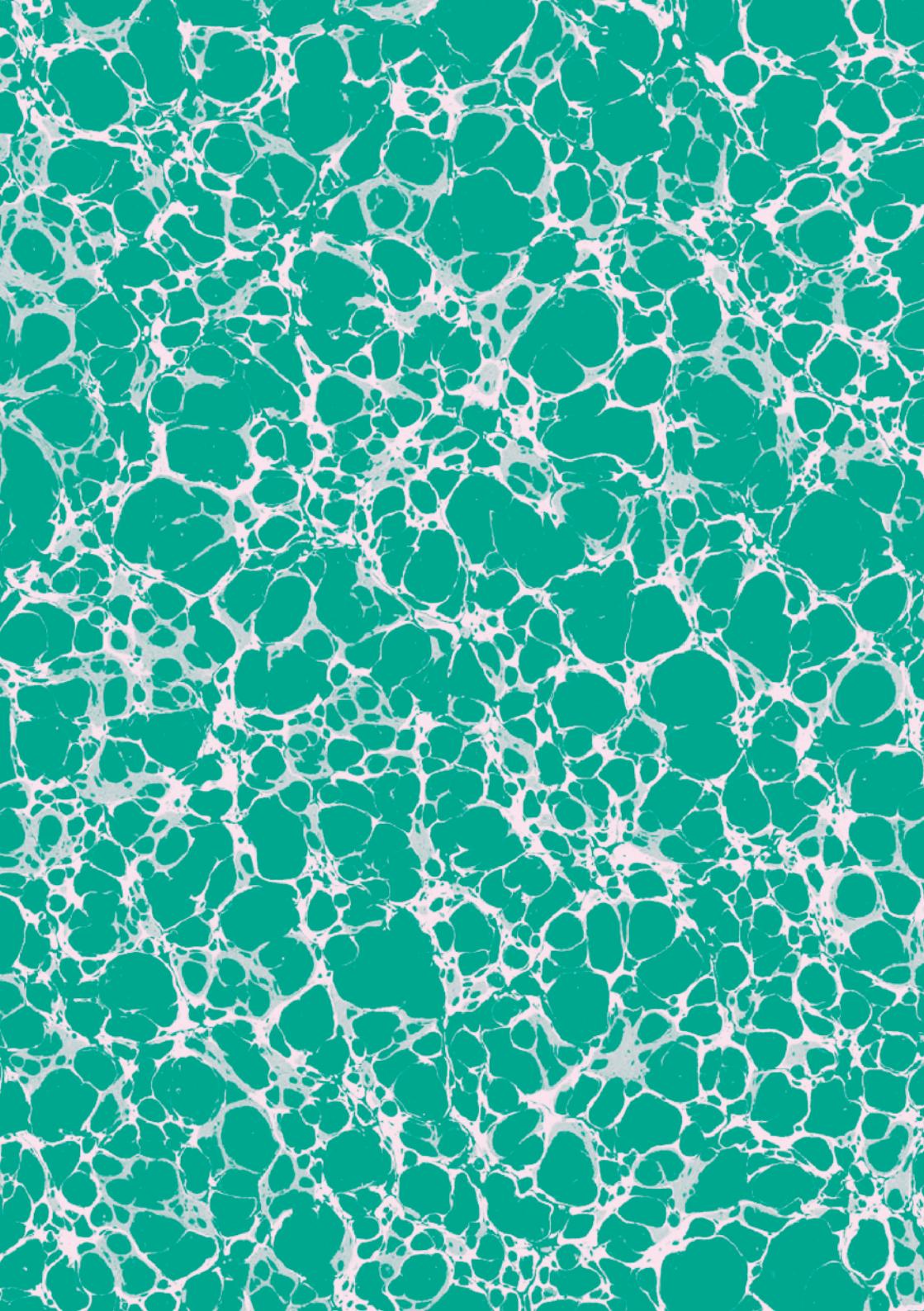
Slide

Equip tutorial:

José Antonio Delgado, Fito Conesa, Judit Vidiella /
Cultural Nodes (Quico Peinado + Rachel Fendler) /
Andrea Rodríguez, Veronica Valentini

Sala d'Art Jove — Calàbria, 147 / 08015 Barcelona

123

София, 3 февруари 1869г.

Срена Негарай,

Прията ми камилка, съм преди същата година била
на висок, с която ѝ подготвиха социалност.
Доскоро съм, се и отчаято преминавам през медични
периоди и разстоянието между мен и ти е уменьшено
неподозирано ми. Раздират се времена, за да ме
изпращат от земята, покрай сърцата на грава-
ментите. Не знаеш че си тук престоиша моята чисто
чиста душа (прекараха то на брега ми аз и не
знах доки си си събираш душа), но искам да
твои кадъни чисто възникат и за мен: какво хобет,
хена, любовнина, пътища, способен да рисува любовта
си за някакът си. Членам, чисто чисто здравец са
члените с мояте. Членам за справедливост и ра-
бочество, чисто да подгответ на бъдещи единство
чрез България (България, България, туризъм, спорът...)
да са родено чудесни. Членам, чисто да поставим
шпора и брана във възможното неподобие, разбиращо
и бъдещи и същата чиста.

Задържа се още ръката твой разтвор за неподобие.
Зримаща, а аз създавам ръце, изкривявам се от
члените и браните си да не изгубиш ръката
коя неподобие, дължим със здравия революционен
жаждат. В този момент с чистота си спря, когато ще
твои до теб да ѝ подгответ във чиста напротивадка
честа. Помаха ми с твърдост да съди хората
за ръците и ръка.

Създавам, се революционно неподобие твой да е справедлив,
бъдещ и бъдещо дължен, но наистина ми на надежд

OUVERTURE ACTE IV

Tal i com vam anunciar a l'edició anterior, aprofitem aquesta publicació per seguir amb la visibilització del procés d'edició i aportar una possible aproximació a l'Acte IV. Aquí, Rachel Fendler i Quico Peinado de Cultural Nodes aporten la seva perspectiva per fer-nos reflexionar sobre aquesta edició del projecte *OUVERTURE*.

L'Acte IV d'*OUVERTURE* presenta quatre projectes, tres de creació, d'Anna Moreno, Paula Giménez i Petia Cervera, i un de la modalitat d'educació, del grup Slide (Joanna Empain, Ricard Escudero i Simonetta Gorga, entre d'altres). A banda de l'exposició, *OUVERTURE. Acte IV* ofereix una sèrie d'accions deslocalitzades relacionades amb el projecte de Petia Cervera. En aquest penúltim acte, com en els anteriors, la sala recull projectes en funció de la seva temporalitat. Amb tot, com a conjunt, les quatre peces que coincideixen aquesta vegada a la sala comparteixen un interès per la pràctica narrativa. Fent servir exercicis com la reescritura, la traducció o l'escenificació, podem veure com l'acte de construir relats esdevé una estratègia que permet generar nous significats, treballar des de múltiples perspectives o donar més complexitat a l'objecte d'estudi.

Un fil conductor entre els projectes és la introducció del mitjà audiovisual com a eina principal per a la reinterpretació. Paula Giménez i Slide s'aproximen a la pràctica documental des dels camps del cinema i el videoart, respectivament; Anna Moreno actualitza un text de P.T. Barnum de l'any 1880, transposant-lo en una instal·lació, i Petia Cervera posa en joc la relació entre l'arxiu documental i l'objecte artístic.

A *Verano*, Paula Giménez converteix la vida quotidiana de la seva família, allotjada en la casa d'estiu, en material en brut per construir una narrativa lúdica. El resultat és una hibridació del llenguatge etnogràfic i artístic que transita entre l'especificitat i la universalitat dels fets que encaminen les nostres vides.

Anna Moreno, amb el treball *Select the right location*, presenta una interpretació d'un capítol del llibre *The Art of Money Getting*. La seva escenificació generalitzada permet a l'interlocutor reflexionar sobre l'estat del camp artístic contemporani. En el projecte *Sublevación de abril*, Petia Cervera també indaga sobre el context artístic actual, però des d'un cas específic i localitzat. El projecte es converteix en un cas d'estudi per explorar el seu propi desenvolupament, circulació i disseminació.

El projecte d'educació de Slide *Encuentros, desencuentros, desvíos* presenta *Una tarde nos encontramos y arreglamos el trastero*, un procés multifacètic que explora els rols d'artista, investigador i educador. En aquesta interacció expositiva el projecte s'interessa per la problemàtica de la representació de la trobada, el diàleg i l'espai intangible de l'aprenentatge.

OUVERTURE. Acte IV testimonia com la pràctica artística produceix coneixement a través d'una mirada activa que interpreta, investiga i torna a narrar. Si ho extrapolarem, podem considerar el projecte anual d'*OUVERTURE* com un altre exemple d'aquest procés: el text presenta una mirada que condiciona la interpretació dels projectes que confluixen en aquest acte. No obstant això, aquest posicionament se suma a les reflexions de les publicacions anteriors i espera compaginar o contrastar amb les altres possibles visiones generades, per exemple, pel públic.

Cultural Nodes

OUVERTURE ACT IV

As we set out in the previous edition, we aim to use this publication to continue shedding light on the editing process and offer a possible insight into Act IV. Here, Rachel Fendler and Quico Peinado from Cultural Nodes give their thoughts on this edition of *OUVERTURE*.

Act IV of *OUVERTURE* presents four projects: three creative projects, by Anna Moreno, Paula Giménez and Petia Cervera, and one educational project, by the group Slide (Joanna Empain, Ricard Escudero and Simonetta Gorga, amongst others). Alongside the exhibition, *OUVERTURE. Act IV* offers a series of delocalised actions linked to Petia Cervera's project. In this penultimate act, as in previous ones, the Sala groups together projects with similar approaches. As a whole, the four pieces included this time all share an interest in narrative practices. Exercises such as rewriting, translating and staging reveal how the act of crafting stories becomes a strategy for creating new meanings, working from multiple perspectives or enriching the complexity of the object of study.

Another common thread running through the projects is the way they present the audiovisual medium as the main tool for reinterpretation. Paula Giménez and Slide explore documentary making from the fields of film and video art, respectively; Anna Moreno updates a text by P.T. Barnum from 1880 by transferring it to installation format, and Petia Cervera plays with the relationship between documentary archive and artistic object.

In *Verano* [Summer], Paula Giménez uses her family's everyday life in a summer house as raw material for creative a compelling narrative. The result hybridises ethnographic and artistic language and shifts between specific details and the universal nature of the events that make up our lives.

Anna Moreno, with her piece *Select the right location*, presents an interpretation of a chapter from the book *The Art of Money Getting*. This staged version leads visitors to think about the current state of the field of contemporary art. In her project *Sublevación de abril* [April Uprising], Petia Cervera also explores today's art context through a specific, localised case. The project becomes a case study for analysing how art develops, circulated and is promoted.

Slide's educational project *Encuentros, desencuentros, desvíos* [Meetings, Mix-ups, Detours] presents *Una tarde nos encontramos y arreglamos el trastero: narrando encuentros y miradas* [One Evening We'll Get Together and Tidy Up the Junk room: Narrating Meetings and Visions], a multifaceted process that explores the roles of artist, researcher and educator. In this exhibition and interaction the project probes the issue of representing meetings, dialogue and the intangible space of learning.

OUVERTURE. Act IV reveals how artistic practice produces knowledge through an active vision that interprets, researches and narrates again. If we extrapolate it, we can see the annual *OUVERTURE* project as another example of this process: the text presents a vision that conditions how the projects included in this act are interpreted. However, this position should also be added to thoughts from previous editions and aims to combine, compare and contrast other possible visions, such as those created by the audience.

Cultural Nodes

PROJECTES EN EXPOSICIÓ

PROJECTS ON SHOW

Anna Moreno

Select the right location

Fa poc més d'un any Zygmunt Bauman ens donava el seu parer sobre el moviment del 15-M en les pàgines d'un conegut diari, titllant-lo d'*emocional* i argumentant-ho des d'un punt de vista, evidentment, líquid. Sobre les bases de la seva modernitat líquida –i els seus amor, vida, por, temps i art? líquids–, l'humanista ha definit el canvi social com un element que ha de modificar la realitat des de la necessitat i el dinamisme, i una vegada entesa la relació entre la societat sòlida (seguretat, continguts, valors) i la societat líquida (mobilitat, incertesa, relativitat de valors).

En aquesta conjuntura susceptible d'evaporar-se, escollim viure en un indret determinat segons diversos criteris, principalment relacionats amb el benestar social i econòmic –i mai aquest benestar directament en relació amb el treball segons les condicions esmentades– i, sota determinades circumstàncies, com ara una crisi, aquest context passa a ser imprescindible o bé deixa de ser rellevant.

El viu i treballa d'un artista és, però, i de forma invariable, la dada imprescindible de la seva biografia i una de les principals causes d'apriorismes sobre la seva pràctica artística. I jo em pregunto: ¿que no és aplicable –per la seva mateixa essència, perquè està inserida en la cadena de producció, per mil i una raons més– tot el que he exposat més amunt a aquella pràctica artística?

Una ciutat X i un format X són, respectivament, l'emplaçament i la materialització que Anna Moreno ha escollit per a la seva obra *Select the right location*. Seran el criteri de l'espai d'exposició i del públic els qui defineixin en cada cas aquestes dues incògnites.

En essència reactivable un nombre enèsim de cops, aquest Acte IV de la Sala d'Art Jove ens mostra la seva primera

manifestació: una sèrie de pistes de natura diversa ens expliquen una situació en què, transposant problemàtiques d'altres disciplines al món de l'art, l'artista ens interpel·la ideològicament des d'una perspectiva que ens remet a altres universos. Disloca conceptes i obliga a tots dos, institució i espectador, a *ficar-s'hi*, a adoptar una posició crítica.

Select the right location forma part del darrer projecte d'Anna Moreno, *The Barnum Effect*, que remet al llibre *The Art of Money Getting* (1880), en el qual el nord-americà P. T. Barnum ens revela les vint regles d'or per fer calés. El treball consisteix en una sèrie de peces en què l'*statement* és un dels capítols del llibre. L'exploració, a través d'una lliscada del terreny econòmic a l'artístic, d'aquests vint enunciats qüestiona problemàtiques tals com el rol de l'artista en la societat contemporània, la importància de la seva activitat material i immaterial o la seva legítima incursió en la cadena socioeconòmica.

Anna Moreno (Barcelona, 1984) es va llicenciar en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i va cursar el Màster en Produccions Artístiques i Recerca de la Universitat de Barcelona. En l'actualitat està cursant un màster a La Haia. Recentment ha mostrat el seu treball en exposicions individuals com *The Barnum Effect* (NauEstruch, Sabadell) i *Learn Something Useful* (bb15 Raum für Gegenwartskunst, Linz, Àustria) i col·lectives com Façade Videofestival (Plovdiv, Bulgària), *Etapa de potència* (Centre d'Art Torre Muntadas, el Prat de Llobregat), *ArteCittà* (Cittadellarte-Fondazione Pistoletto, Itàlia), *The Stateless Pavilion* (Pirate Camp, 54a Biennal de Venècia, Itàlia) i *Jour de fête* (The Private Space Gallery, Barcelona, LOOP 2011).

Anna Moreno

Select the right location

Just over a year ago Zygmunt Bauman set out his views on the 15-M movement on the pages of a well-known newspaper, branding it as *emotional* and analysing it from a clearly liquid point of view. Building on the foundations of liquid modernity – and liquid love, life, fear, time (and art?) – humanists have defined social change as an element for altering reality through need and activism, once the relationship between solid society (security, contents, values) and liquid society (mobility, uncertainty, relative values) has been understood.

In this situation, ever liable to evaporate, we chose to live in a given place in accordance with different criteria, related mainly to social and economic wellbeing – and this wellbeing directly in relation to our work in accordance with the aforementioned conditions – and, in certain circumstances, such as the present crisis, this context becomes vital or at least stops being irrelevant.

An artist's *life and work*, however, is invariably the key data in their biography and one of the main causes of apriorisms on their artistic practice. And I ask myself: as a result of its very essence, because it forms part of the production chain and a thousand and one other reasons, is everything I've exhibited above and beyond this artistic practice not applicable?

X city and X format are respectively the site and materialisation that Anna Moreno has chosen for her piece *Select the right location*. The criteria of the exhibition space and the audience will define these two unknowns in each case.

Essentially able to be reactivated an infinite number of times, this Act IV at the Sala d'Art Jove shows the first sign: a series of very different clues set out the situation in which by shifting problems

from other areas to the world of art, the artist addresses us ideologically from a perspective that echoes other universes. It shakes up concepts and forces both institution and audience to take up a critical position.

Select the right location forms part of Anna Moreno's latest project, *The Barnum Effect*, based on the book *The Art of Money Getting* (1880), in which American author P.T. Barnum reveals the twenty golden rules for making money. The work consists of a series of pieces where the statement is one of the chapters from the book. By sliding from the field of economics to art, it explores these twenty points and questions issues such as an artist's role in contemporary society, the importance of their material and immaterial activity or their legitimate incursion into the socioeconomic chain.

Anna Moreno (Barcelona, 1984) graduated in fine art from the University of Barcelona, where she also studied a master's in artistic productions and research. She is currently taking a master's in The Hague. Her recent solo exhibitions include *The Barnum Effect* (NauEstruch, Sabadell) and *Learn Something Useful* (bb15 Raum für Gegenwartskunst, Linz, Austria) and she has formed part of several group exhibitions, including Façade Videofestival (Plovdiv, Bulgaria), *Etapa de potència* (Centre d'Art Torre Muntadas, El Prat de Llobregat), *ArteCittà* (Cittadellarte-Fondazione Pistoletto, Italy), *The Stateless Pavilion* (Pirate Camp, 54th Venice Biennale, Italy) and *Jour de fête* (The Private Space Gallery, Barcelona, LOOP 2011).

Paula Giménez

Verano. Vídeo, color, so. 25'

No suelo hacer la siesta, pero conforme pasan los días me duermo con más facilidad después de comer. Me siento en una silla con la cabeza para atrás. Se me cae, me duele. Al día siguiente sueño y lo alargo hasta la tarde, duermo, y todo se mezcla. Algunos sueños reviven aquí, donde ya los soñaba; los que desaparecen durante el año, los que tienen algo de confuso y falso, y se juntan con el jardín de aquí dentro que no los deja morir.

Picassent, 27 de juliol de 2011

No trobo mai una expressió per a cada cosa. Cada paraula em sembla que obre un món que només es pot acotar amb més paraules, i això crea una successió infinita de notes i aclariments, impossibles de sintetitzar.

Sembla que una imatge específica més que qualsevol paraula, encara que estigui oberta a una multitud d'interpretacions és més senzill ancorar-se al que un veu. A partir del reconeixement visual es pot accedir a la part del darrere, al que queda ocult. És per això que potser les imatges m'ajuden a continuar escrivint.

El que fa de l'estiu una estació diferent és que, a més de fer-nos viure el present de manera més conscient que durant la resta de l'any, evoca, en moments de completa suspensió, altres temps que recuperem amb tota la seva intensitat. Moments de felicitat, estats idílics o de completa nostàlgia que ens acosten al més remot de nosaltres mateixos, revifant allò que durant l'any queda incomplet, el que esborrem amb les presses. Trepitgem el que s'ha trepitjat abans, respirem on ja ho hem fet, tornem al lloc d'on venim.

En aquesta casa sempre diem "anem a fora" o "ja hem d'anar cap a dins". I la percepció de fora i dins s'inverteix. Fora, que durant l'any és la realitat amenaçant, aquí és la realitat del cel obert i acotat, per uns dies nostre; i el temps ens respecta, ens dóna espai i només ens envia endins en acabar el dia, provisionalment, perquè l'arribada de l'endemà ens empenyerà de nou enfora.

I entre aquests *fora i dins* es forja la nostra estabilitat, una estructura que ens dóna ordre, que ens remet a un món més antic i més ferm. Un món al qual tornem any rere any a comprovar si totes les seves peces continuen al mateix lloc, sempre amb el dubte de no saber fins quan.

Paula Giménez

Paula Giménez

Verano [Summer]. Video, colour, sound. approximately 25 minutes

I don't usually have an afternoon nap, but as the days go by I find myself dozing off after lunch. I sit down in a chair and lean my head back. It drops forward and hurts. The next day I dream into the afternoon; I sleep and everything gets jumbled up. Some dreams come back to life here, where I dreamt them - confused, false dreams that disappeared during the year and now join with the garden here inside that refuses to let them die.

Picassent, 27 July 2011

I can never find an expression for each thing. Every word seems to open up a world that can only be annotated with more words, and this creates an infinite succession of notes and clarifications that are impossible to summarise.

Rather than any words, it seems easier to anchor yourself to a specific image, even if it is open to many different interpretations, than to a voice. Visual recognition leads you to what is hidden round the back. Perhaps that's why images still help me write.

What makes summer a different season is that as well as living the present more consciously than the rest of the year, at times of complete suspension, we also find it evokes other times in all their intensity. Happy times, idyllic states or nostalgic waves that take us to the depths of our very selves, reviving things left incomplete during the year, things we wipe out in our haste. We walk where we walked before, we breathe where we've already breathed, we return to the place whence we came.

In this house we always say "let's go outside" or "now it's time to go inside". And the perception of outside and inside is reversed. Here, outside, which during the year is a threatening reality, is the open sky, ours for a few days; and time respects us, gives us space and only sends us inside provisionally when the day is done, so we can rush outside again the next morning.

Somewhere between this *outside* and *inside* we forge our stability, a structure that gives us order and takes us back to an older, firmer world. A world we return to year after year to check whether all its pieces are still in the same place, always unsure for how long.

Paula Giménez

Paula Giménez Monar (Valencia, 1989) is studying for a degree in film and audiovisual media at the Film and Audiovisual School in Catalonia (ESCAC). She studied an illustration course at the Art and Design School in Castellón. She has created illustrations for Valdeska bookshop in Valencia. In summer 2010 she took part in the *Gran convocatoria mundial* contest organised by La Tristura in La Tabacalera in Madrid. She is currently working as production assistant on the documentary project *Hacer aconsecer* [Making It Happen] and creating small audiovisual projects.

Slide.

Encuentros, desencuentros, desvíos

Una tarde nos encontramos y arreglamos el trastero, 2012

Slide ha anat generant espais d'encontre i de diàleg tot centrant-se en marcs teòrics com les pedagogies crítiques i les noves pràctiques de comissariat, basades en la pràctica dialògica. A partir de l'exposició *In the mood to education* (Sala d'Art Jove, 2011), Slide formula els seus objectius en relació amb les identitats individuals i col·lectives en els camps de l'art i de l'educació. Investigadors en formació (UB i Escola Massana), estudiants de Projectes d'Art III (Escola Massana) i estudiants i docents de la classe de Desenvolupament Cultural i Comunitari (UAB), confronten els seus estats com a aprenents, les seves expectatives, les seves inquietuds... recreant i dissolvent escenaris per experimentar maneres de fer i donar forma a aquestes trobades.

L'objectiu del projecte és qüestionar els rols que habitualment ocupem com a estudiants, investigadors i educadors en formació; desdibuixar-los en una pràctica col·lectiva, i amb ella construir un discurs i articular-lo en una pràctica expositiva. Projectes híbrids d'art i educació són el terreny de (des)encontre on els participants es veuen reconeguts i desplaçats al mateix temps dins de territoris marginals de cada disciplina.

Cada etapa del projecte ha pres forma a partir de cadascuna de les trobades, en les quals la incògnita ha jugat un paper significatiu. D'elles sorgeixen continguts i propostes formals múltiples sobre com narrar els diàlegs i el que passa entre si i

al seu voltant, segons les necessitats de cada etapa del projecte i les habilitats de cadascú. Cada participant narra amb els seus propis mitjans i genera alhora un sediment. Així es construeixen mirades i es materialitzen els diàlegs, principal línia d'acció de la pràctica pròpia, jugant amb les línies d'un gràfic, juxtaposant instants filmats o escenificant gestos i paraules.

Aquesta experiència es reflecteix mitjançant la construcció d'un espai promiscu i capgitrat, *un traster*, tot recollint i resignificant els processos de (des)aprenentatge que han caracteritzat aquests escenaris. El traster ens permet desar, acumular petits residus i andròmines, funciona com a contenidor del discurs expositiu. En cada *espai de diàleg*, en cada sessió, els participants han recollit materials. L'encontre entre disciplines acadèmiques amb els seus propis *cossos* i *espais* ha fet del *desconeget* un territori comú i permanent, una *zona de (no-)confort*. Les matèries primeres amb què cada participant va formalitzar les seves reflexions (individuals) sobre cada trobada (col·lectiva) suggereixen components *transmissibles* i *intransmissibles*. D'aquí es desprenden els 5 eixos conceptuals que articulen el traster: ESPAIS DE DIÀLEG / ZONA DE (NO-)CONFORT / COSSOS EN L'ESPAI / EL DESCONEGUT / IN-TRANSMISSIBILITAT.

Slide. Meetings, mix-ups, detours

Una tarde nos encontramos y arreglamos el trastero [One Evening We'll Get Together and Tidy Up the Junk room: Narrating Meetings and Visions], 2012

Slide creates spaces for meeting and dialogue by centring on theoretical frameworks such as critical pedagogies and new dialogue-based curating practices. Based on the exhibition *In the mood to education* (Sala d'Art Jove, 2011), Slide sets out its objectives with regard to individual and group identities in the fields of art and education. Trainee researchers (UB and Massana school), Art Project III students (Massana school) and Cultural and Community Development students and teachers (UAB) consider their states as learners, their expectations, concerns... by recreating and dissolving situations in order to experience ways of doing and shaping these meetings.

The project aims to question the roles we usually play as students, researchers and trainee teachers by unravelling them as a group and creating a discourse to be expressed in an exhibition. Hybrid art-education projects are the terrain for meetings and mix-ups where participants can recognise themselves but are also shifted within the marginal territory of each subject.

Each stage of the project took shape based on each of the meetings in which the unknown played a key role. These then created contents and many different ideas for forms in which to narrate the dialogues and what happens between them and their surroundings, in accordance with the needs of each stage of the project and everyone's

abilities. Each participant narrates through their own means and creates a residue. Different visions are created and the dialogues are materialised as the main line of action of the action itself, playing with the lines of an image, juxtaposing time shots or staging gestures and words.

This experience is reflected by constructing a mixed, inverted space, a *junk room*, by gathering and redefining the process of (un)learning that have characterised these situations. The junk room lets us save, accumulate bits of junk and other items and works as a container for the exhibition discourse. In each *dialogue space*, each session, participants have gathered materials. The meeting between academic disciplines with their own *bodies* and *spaces* turned the *unknown* into a shared, permanent territory, an area of (*dis*)comfort. The raw materials with which each participant shaped their (individual) thoughts on each (group) meeting suggest *transferable* and *non-transferable* components. This leads to the five conceptual branches that make up the junk room: SPACE FOR DIALOGUE / AREA OF (DIS)COMFORT / BODIES IN SPACE / THE UNKNOWN / NON-TRANSFERABILITY.

GRUP SA

Joanna Empain, Ricardo E. Vila, Simonetta Gorga

Artists-educators and students-researchers on the doctorate course in art and education at the University of Barcelona and art and design degree at Massana Art and Design School - Autonomous University of Barcelona.

GRUP MA

Alba Garcia Bello, Jana Jarosova, Anna Muntada Villanueva, Bernat Puell Borràs, Mateu Targa Agustí

Artists and students on the art and design degree at Massana Art and Design School - Autonomous University of Barcelona.

*Featuring Massimiliano Scaglione, Dorleta Goia and Marisa Morón (*Grup PA*) and teachers Montse Rifà and Antònia Salazar and students on the Cultural and Community Development course (Social Education degree) at the Autonomous University of Barcelona (*Grupo UA*)

Fabra i Coats: mapejant elements i temàtiques del projecte (març de 2012)
Foto2: Fabra i Coats: mapping project elements and subjects (March 2012)

Petia Cervera

Sublevación de abril, 2012

La fina línia que separa l'oportú de l'oportunisme és tal vegada –i només tal vegada– una subtil orientació dels efectes. És també una disposició de les inclinacions i desfiguracions d'una perspectiva en què la ductilitat es deixa intercanviar gràcies als desviaments de la inexactitud per la docilitat. Podríem pensar llavors i per oposició en l'artista –algun artista, no necessàriament tots– com en aquella figura que proposa una desfiguració de l'oportunitat en subvertir la manipulació d'unes circumstàncies més o menys momentànies buscant un interès que, sense deixar de ser propi, sigui transferible a altres i per tant –gràcies a l'inevitabile de tota extensió– col·lectiu.

De l'artista com a etnògraf a l'artista com a espia. De l'artista com a historiador a l'artista com a narrador diegètic. De l'artista que pren com a cas d'estudi la sublevació.* I que, pel fer de triar-la, possiblement ja hi participa. Però com que no n'hi ha prou de triar, hom pren la responsabilitat d'intervenir-hi des de la ficció. ¿És possible, però, formar part d'una sublevació* en la qual ningú sap com i per què participa? ¿Pot una insurrecció existir des de la invisibilitat i sense violència? ¿Pot néixer la desobediència des de l'adhesió a totes aquestes normes l'autoritat de les quals rau en l'acord tacít? ¿Podem parlar de l'excepció si adoptem la regla? ¿Podem parlar de l'aquí i de l'ara esmentant l'allà i el llavors?

Escrivia en una novel·la Rodrigo Fresán que “la realidad es lo que no desaparece cuando dejas de creer en ella”. Tot i incórrer en l'aforisme publicitari podríem llançar des d'aquí el següent –un altre– al·legat: que la ficció és el que apareix quan la realitat no és suficient. O quan la realitat

reclama unes altres eines perquè la crítica sigui efectiva i no retòrica. Des d'aquesta perspectiva la ficció es presentaria com una insurrecció sobre la realitat, com una alternativa al que efectivament i insatisfactoriament existeix. Però què passa amb aquelles ficcions que no proposen res de nou sinó que es funden en l'estrategia d'exagerar o concentrar les convencions i conductes d'allò que entenem com a real? La ficció* sorgeix llavors com una realitat bastarda que nega l'autoritat d'aquesta altra realitat, la lègitima.

Tornem de nou a l'art. Però aquest cop amb aquells dos conceptes específics sobre la taula de treball: sublevació i ficció.* N'hi podríem afegir un altre: l'adequació a un paradigma concret. Pensem en un artista el projecte del qual passi per l'anàlisi de la sublevació* a través de la reelaboració d'una història autobiogràfica i la manipulació de documents històrics amb una finalitat estètica. Però també crítica. El resultat: una ficció* que se serveix de la identitat del mateix artista com a recipient en el qual pot aglutinar els elements clau per poder participar adequadament dins d'aquesta sublevació* que culturalment li pertany. Si la realitat és capaç de superar la ficció és perquè la incorpora sense adonar-se'n.

Sonia Fernández Pan

Petia Cervera Krupova (Sòfia, Bulgària, 1985.) és llicenciada en Belles Arts per la Facultat de Belles Arts de Sòfia. Ha exposat en galeries de Bulgària com Ata Gallery for Contemporary Art, Sapi Art, Rakovsky 108, Shipka 6, Norman Art, GreenCat Gallery auction i Sezoni i en espais de Barcelona com Domèstica i Nauestruch. Ha rebut una beca del Soros Center for the Arts de Sòfia i en l'actualitat és artista resident de Nauestruch.

*Substituiria la paraula sublevació per context d'art emergent barceloní fictiu per fer-ho.

Petia Cervera

Sublevación de abril [April Uprising], 2012

The fine line that separates the opportune and opportunism might be (and I stress *might be*) a subtle orientation of the effects. It is also an arrangement of the inclinations and distortions of a perspective where deviations in inaccuracies mean ductile can be exchanged for docile. We could therefore think of the artist (an artist, not necessarily all artists) as a figure that sets out to distort the opportunist by subverting the manipulation of series of more or less momentary circumstances in search of an interest that both remains their own and is also transferrable to others and (thanks to the inevitable nature of all extensions) becomes collective.

From the artist as an ethnographer to the artist as a spy. From the artist as a historian to the artist as a diegetic narrator. From the artist who takes an uprising* as a case study. And who by choosing it possibly takes part in it. But as there isn't enough to choose from, we take the responsibility of intervening from fiction. Is it possible, though, to form part of an uprising* in which no one knows how and why they are taking part? Can a revolt exist if it is invisible and nonviolent? Can disobedience arise from respecting all these tacitly accepted regulations from authority? Can we talk of the exception if we adopt the rule? Can we talk of here and now by mentioning there and then?

Rodrigo Fresán wrote in a novel that “reality is what doesn't disappear when you stop believing in it”. At the risk of sounding like an advertising slogan, we could also proffer the following aphorism: fiction is what appears when reality is not enough. Or when reality calls for other tools for criticism to be effective and not merely rhetorical. From this perspective fiction

would appear as a revolt against reality, as an alternative to what effectively and unsatisfactorily exists. But what happens to these fictions that offer nothing new but are based on the strategy of exaggerating or concentrating conventions and behaviours of what we understand as real? Fiction* then arises as a bastard reality that denies the authority of this other, legitimate reality.

Let's go back to art. But this time with those two specific concepts on the table: uprising and fiction.* We could add another: fitting a specific paradigm. We think of an artist whose project involves analysing the uprising* by rewriting an autobiographical story and manipulating historical documents for an aesthetic purpose. And also critical purpose. The result: a fiction* that uses the artist's own identity as a container in which to bring together all the key elements to take part in this uprising* that belongs to them culturally. If reality really is stranger than fiction it's because it includes it without realising.

Sonia Fernández Pan

Petia Cervera Krupova (Sofia, Bulgaria, 1985) graduated in fine art from the Fine Art School in Sofia. Her work has been exhibited in galleries in Bulgaria, including the Ata Gallery for Contemporary Art, Sapi Art, Rakovsky 108, Shipka 6, Norman Art, GreenCat Gallery Auction and Sezoni, as well as spaces in Barcelona such as Domèstica and Nauestruch. She received a grant from the Soros Centre for the Arts in n-residence at Nauestruch.

*Replace the word *uprising* with *emerging-art context* in *Barcelona* and replace *fiction* with *fake*.

PROGRAMA D'ACTIVITATS

OUVERTURE ACTE IV

29.10.12
05.11.12
12.11.12
15.11.12

Sublevació de Abril

Petia Cervera Krupova

Sala d'Art Jove, Calàbria 147, Barcelona

Petia Cervera Kuprova desplegarà progressivament els continguts de la seva investigació al llarg de l'exposició, amb la disposició de documents i testimonis a l'espai de la corresponent instal·lació.

29.10.2012

Monitor 1, reproductor mp3 i paret A

5.11.2012

Monitors 2 i 3, paret B i taula

12.11.2012

Monitors 4 i 5

15.11.2012, 19 h

Óscar Abril Ascaso, David Armengol,
Oriol Fontdevila

Petia Cervera Kuprova invita representants de les institucions d'art emergent amb les quals ha tingut relació des de la seva arribada a Barcelona. Partint de la revolució de què parla el seu projecte, es donarà peu a una conversa sobre la revolució paral·lela que s'ha produït per participar en aquest context sense tenir una identitat legal que l'avalí, tot i haver estat valorada com a apta pels diversos jurats d'institucions.

Oscar Abril Ascaso, curador de Nauestruch; David Armengol, comissari i membre de l'equip gestor de Sant Andreu Contemporani; Oriol Fontdevila, comissari i membre equip gestor de Sala d'Art Jove. Modera: Petia Cervera Kuprova, artista.

PROGRAMME OF ACTIVITIES

OUVERTURE ACT IV

29.10.12
05.11.12
12.11.12
15.11.12

April Uprising

Petia Cervera Kuprova

Sala d'Art Jove, Calàbria 147, Barcelona

Petia Cervera Kuprova will gradually reveal the contents of her research over the course of the exhibition through documents and testimonies in the space of the corresponding installations.

29.10.2012

Monitor 1, mp3 player and Wall A

5.11.2012

Monitors 2 and 3, Wall B and table

12.11.2012

Monitors 4 and 5

16.11.2012, 7 pm

Óscar Abril Ascaso, David Armengol,
Oriol Fontdevila

Petia Cervera Kuprova invites representatives from up-and-coming-art institutions she has had contact with since she arrived in Barcelona. Starting with the revolution she talks about in her project, she will then lead on to a conversation on the parallel revolution produced by taking part in this context without a legal identity to support her, although she has been rated as suitable by juries at different institutions.

Oscar Abril Ascaso, curator of Nauestruch; David Armengol, curator and member of the management team at Sant Andreu Contemporani; Oriol Fontdevila, curator and member of the management team at Sala d'Art Jove. Moderator: Petia Cervera Kuprova, artist.

Crèdits

EXPOSICIÓ EXHIBITION

Anna Moreno	EQUIP TUTORIAL <i>TEAM OF TUTORS</i>
Paula Giménez	
Petia Cervera	José Antonio Delgado
Slide	Fito Conesa
	Judit Vidiella
	Cultural Nodes (Quico Peinado + Rachel Fendler)
	Andrea Rodríguez
	Veronica Valentini
	COORDINACIÓ D'EDUCACIÓ I DE FORMACIÓ <i>COORDINATION OF EDUCATION AND TRAINING</i>
	Quico Peinado
	Rachel Fendler
	Judit Vidiella
	COORDINACIÓ DE DIFUSIÓ <i>COORDINATION OF COMMUNICATION</i>
	Fito Conesa
	José Antonio Delgado
	MUNTATGE ASSEMBLY
	Oriol Roset
	SUPORT DE PRODUCCIÓ <i>PRODUCTION SUPPORT</i>
	Can Xalant
	Hangar
	MACBA

PUBLICACIÓ PUBLICATION

COORDINACIÓ EDITORIAL <i>EDITORIAL COORDINATION</i>
Andrea Rodríguez
Veronica Valentini
DISSENY <i>DESIGN</i>
Bis
www.bisdixit.com
TRADUCCIÓ I CORRECCIÓ <i>TRANSLATION AND EDITING</i>
la correccional (serveis textuais)
www.lacorreccional.net
DIPÒSIT LEGAL <i>LEGAL DEPOSIT</i>
GI-1579-2012
TIRATGE <i>EDITION</i>
3 500

SALA D'ART JOVE

Aquesta publicació està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 Espanya de Creative Commons. Per veure una còpia d'aquesta llicència podeu visitar <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode.ca> o bé enviar una carta a Creative Commons, 171, Second Street, Suite 300, San Francisco, Califòrnia, 94105, EUA.

This publication is under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Spain License. To see a copy of the license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/deed.en> or send a letter to Creative Commons, 171, Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

COORDINACIÓ
COORDINATION

Oriol Fontdevila

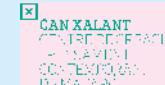
Txuma Sánchez

Marta Vilardell

ORGANITZA
ORGANIZED BY

COL·LABORA
IN COLLABORATION WITH

Credits

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS

FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Intro

13.04.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Interludi I

Escenaris videogràfics

Videographic Settings

22.05.12

En col·laboració amb el festival
Screen from Barcelona.
In collaboration with the Screen
from Barcelona festival.

Lúa Coderch i Hijos de Martín /
Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / David Proto /
Barbara Sánchez / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belen Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés i
Quim Packard / Petia Cervera

OUVERTURE Acte II

21.06.12

Mercedes Mangrané / Quim Packard /
David Proto

OUVERTURE Acte III

21.09.12

Lúa Coderch / Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Jordi Ferreiro / Adrianna Wallis

OUVERTURE Acte IV

26.10.12

Anna Moreno / Paula Giménez /
Petia Cervera / Joanna Empain,
Ricard Escudero, Simonetta Gorga

OUVERTURE Interludi II

Escola Llotja

A partir de novembre

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belen
Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio /
Enric Farres, Quim Packard / Ignasi Prat /
Bárbara Sánchez / Leland Palmer

OUVERTURE

ACTE V

14.12.12 – 31.01.13

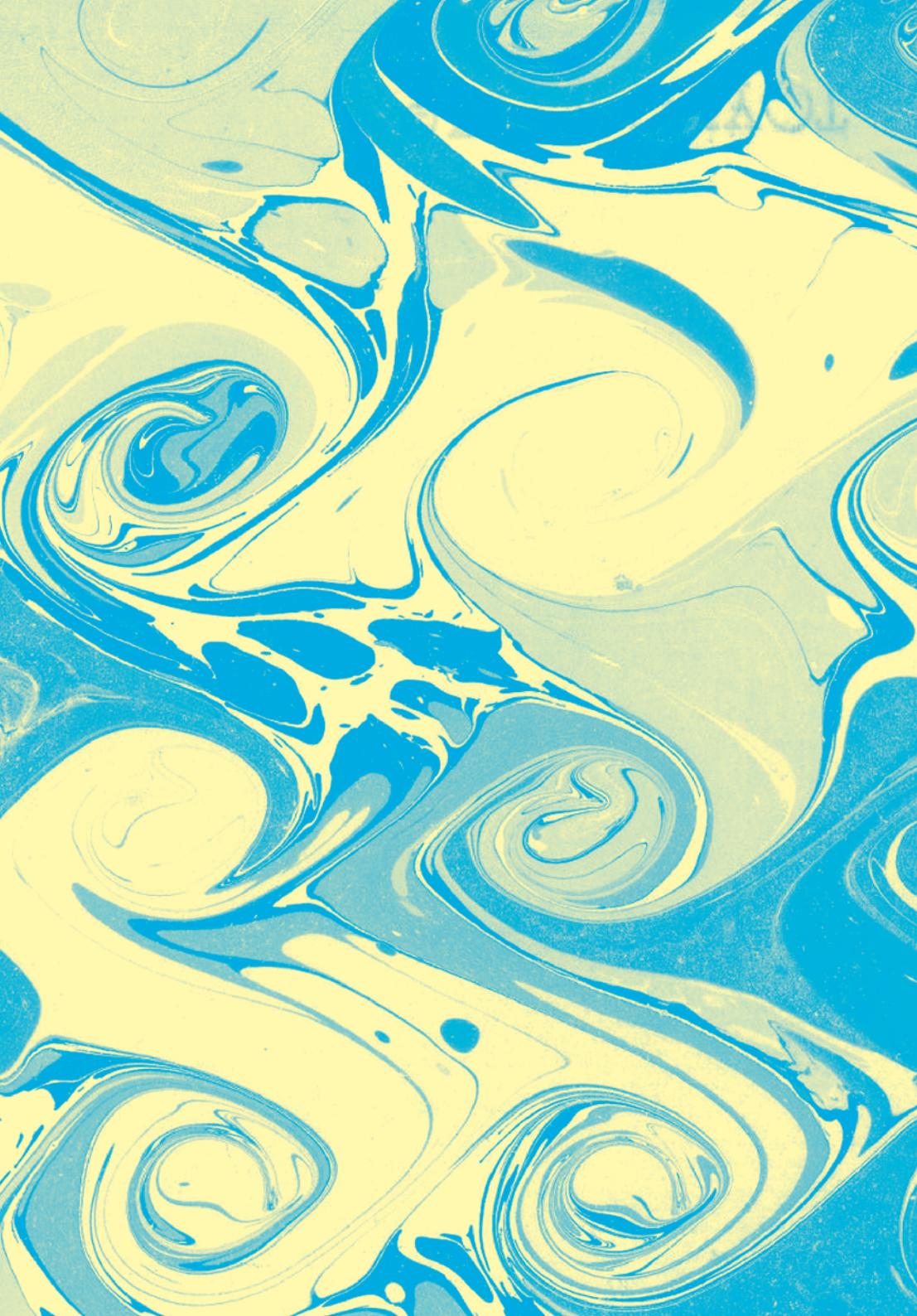
INAUGURACIÓ: 14 DESEMBRE 2012

“/” (Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio) / Enric Farrés, Quim Packard / Ignasi Prat / Bárbara Sánchez / Leland Palmer (Laura Benítez, Alicia Escobio, Lola Lasurt) / Taller de Ficció del Poble Sec

Equip tutorial:

José Antonio Delgado, Fito Conesa, Judit Vidiella / Cultural Nodes (Quico Peinado + Rachel Fendler) / Andrea Rodríguez, Verónica Valentini

Sala d'Art Jove — Calàbria, 147 / 08015 Barcelona

A vertical strip on the left side of the image features a marbled pattern in shades of blue and yellow. The design consists of swirling, organic shapes that resemble liquid or smoke, with darker blue areas creating a sense of depth and movement against a lighter yellow background.

LAST
BUT
NOT
LEAST

OUVERTURE ACTE V

Arribem a aquest ACTE V del projecte plural que ha estat *OUVERTURE* per presentar un projecte d'educació (Taller de Ficció del Poble-sec), dos d'investigació (Leland Palmer / Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio), dos d'edició (Enric Farrés, Quim Packard / Ignasi Prat) i un de creació artística (Bárbara Sánchez).

Com que no per ser els últims són els menys importants —“last but not least”— i tot això haurà estat una simfonia, ens trobem aquí amb acords d'ordre polític, estètic, de crítica institucional i altres que s'han fet ressò del que hem pogut veure en els altres actes i interludis.

La memòria històrica, el valor i la percepció de l'empremta i el document, abordada des de prismes i amb llenguatges diferents, és present en el projecte del Taller de Ficció del Poble-sec o *El mundo de los vencedores* d'Ignasi Prat, de la mateixa manera que podríem trobar-la a *Los anales de la historia* de Juan Crespo, en l'ACTE III. *Bibliografía* de Bárbara Sánchez i *Grau d'assistant d'artista professional* de Farrés i Packard s'aproximen a la línia de crítica institucional en què se situava *The Last Institution*, del mateix Packard, amb notes més o menys properes a qüestions relacionades amb l'educació i la professionalització artística respectivament. D'una manera més específica, Leland Palmer a *Primer intent* se centra en la censura en l'àmbit cultural; potser no en el fons però sí en la forma podríem dir que reprèn aquesta proposta la manera activa i en cert sentit performàtica propera a l'activisme del *Memetro* de David Proto, en l'ACTE II.

Aquest terreny intersticial i intangible entre l'art i l'educació, i la seva representació raonada, és el centre d'interès de “/”, d'Aguirre, Bonhora, Generelo, Margo i Montobbio, que d'una manera més àmplia i centrant-se en la problemàtica dialògica entre agents ja explorava *Slide*, en l'ACTE IV.

Tots plegats amb una conseqüent càrrega d'exercici narratiu i de ficció apparent o diàfana, no es podrien establir majors punts d'unió entre els diversos projectes de l'ACTE V, més enllà dels assenyalats i els seus matisos. Volem creure que aquesta particularitat posa al seu torn de manifest la força individual de cada projecte presentat i la coherència de la proposta anual, basada en el conjunt i no en les seves parts, en la interrelació entre actes i interludis, cadascun dels quals no funciona de manera estanca sinó com un tot.

Aquest ACTE V tanca el cicle expositiu de l'any 2012 a la Sala d'Art Jove i dóna fi al projecte *OUVERTURE*, que ha pretès ser catalitzador del començament i l'evolució dels projectes presents a la Sala i el punt d'inici del que vindrà després.

Lluny d'una reflexió sobre el procés artístic en si mateix, *OUVERTURE* s'ha centrat en el procés de treball en el si de la institució que l'acull i en la imbricació dels diversos agents i elements que han format la programació anual. Les publicacions, el bloc i el web de la Sala i els diversos arxius de difusió fan palès aquest procés i pretenen servir com a material.

L'obertura “de quelcom” i l'obertura “a quelcom”. Un quelcom que ens estimem més tancar, per tant, no amb un adéu sinó amb un fins aviat.

Veronica Valentini i Andrea Rodriguez Novoa

OUVERTURE ACT V

We've reached ACT V of the multipart *OUVERTURE* project. This time we present an educational project (Taller de Ficció del Poble-sec), two research projects (Leland Palmer / Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio), two publishing projects (Enric Farrés, Quim Packard / Ignasi Prat) and one artistic creation project (Bárbara Sánchez).

These projects might be the last, but they are certainly not the least. Amid the closing strains of this symphony we can find criticism of institutions, and political and aesthetic chords, amongst others, that echo what we heard in other acts and/or interludes.

Historical memory, the value and perception of traces and documents, viewed through different prisms and languages, is present in the Taller de Ficció del Poble-sec [Poble-sec Fiction Workshop] or Ignasi Prat's *El mundo de los vencedores* [The World of the Winners], as we also saw in Juan Crespo's *Los anales de la historia* [The Annals of History] in ACT III. Bárbara Sánchez's *Bibliografía* [Bibliography] and Farrés and Packard's *Grau d'assistant d'artista professional* [MA in Professional Artist's Assistant] follow a similar line in criticising institutions as Packard's *The Last Institution*, with questions linked to education and artistic professionalisation, respectively. More specifically, Leland Palmer's *Primer intent* [First Attempt] looks at censorship in the sphere of culture. In form, though perhaps not in content, we could say that its active and somewhat performative approach comes close to the activism in David Proto's *Memetro* in ACT II.

The intangible overlap between art and education, along with reasoned representation, is the focus of Aguirre, Bonhora, Generelo, Margo and Montobbio's “/”, which takes a broader look at the issues of dialogue explored by *Slide* in ACT IV.

As a whole, the overall impact of narrative and clear or apparent fiction is the strongest bond between the different projects in ACT V, above and beyond the links pointed out above. We like to think that this characteristic reveals both each project's individual strength and the overall coherence of this annual event seen as the sum of its parts, with interlinked acts and interludes, none of which work in an isolated fashion, only as a whole.

ACT V brings the 2012 exhibition cycle at the Sala d'Art Jove to a close and also brings down the curtain on the *OUVERTURE* project, set up as a catalyst to launch projects and help them evolve, as well as serving as the starting point for what will come later.

Rather than pondering the nature of the artistic process in itself, *OUVERTURE* has centred on the work process at the heart of this institution and the overlap between different agents and aspects in the annual programme. The Sala's publications, blog and website and various archives aim to promote this process and serve as material.

The opening “of something” and an opening “to something”. Something we're therefore keen to close not with a goodbye but by saying “see you soon”.

Veronica Valentini and Andrea Rodriguez Novoa

PROJECTES EN EXPOSICIÓ

PROJECTS ON SHOW

Taller de Ficció del Poble Sec

Material heterogéneo producido por el Taller de Ficció del Poble Sec

Més d'un lustre en remodelació, la plaça de les Navas es va inaugurar el 9 de juny de 2012 amb un discurs de l'alcalde Xavier Trias envoltat per la xiulada de molts veïns. Aquest lloc ha estat també, des de febrer, el laboratori on el Taller de Ficció del Poble-sec —arrelat a l'assemblea del barri— va localitzar el seu treball, és a dir, allò que pertany a la ficció: "Establir relacions noves entre les paraules i les formes visibles, la paraula i l'escriptura, un aquí i un allà, un aleshores i un ara" (Rancière). Tot això s'ha anat fent, però, a partir d'algunes persones i materials que componen la memòria i els conflictes de l'espai.

Aquest procés ha tractat d'anar recuperant les imatges i els discursos que travessen la plaça des de principis de segle fins ara, justament per mostrar-la alhora com a procés genealògic, els patrons i les discontinuitats del qual es correlacionen sovint amb determinades polítiques urbanes i socials. S'han presentat mitjançant fotos els usos comunitaris, l'evolució del sòl i del mobiliari o la durada fatigant de les obres, tots ells aspectes que puntuen històricament la plaça, per repensar el seu present dur, de ciment, destinat en gran part a l'oci turístic i a estendre un eix entre el Paral-lel i l'anomenada Ciutat del Teatre. Aquesta mena d'artefacte visual i textual, itinerant i canviant, es va emprar en diverses activitats (per a la ruta popular dins les festes del barri i durant el mercat trimestral d'intercanvi Trocasec), per tal que la gent s'imaginés i dibuixés una altra plaça possible, perquè en fabriqués, doncs, una ficció situada.

Potser el minut que va durar el discurs de Trias durant la inauguració de l'actual plaça de Navas, convertit aleshores en soroll parlamentari per la xiulada ciutadana, pugui marcar el pas simbòlic de la feina genealògica i educativa cap a *Aquí es aparcamiento*. Aquesta peça "colonitza" l'aparcament que hi ha sota la plaça mitjançant tres personatges construïts en la projecció del taller, els quals encarnen la precaritat, la por (i la corresponent necessitat de seguretat) i la gentrificació. El vincle entre la ficció i la realitat es torna, així doncs, una tensió entre allò que vol normalitzar l'espai urbà i les alteritats que el resisteixen.

El **Taller de Ficció del Poble Sec** és un projecte pedagògic i activista que investiga, amb eines audiovisuals, quin passatge es pot establir entre el barri on vivim i el treball de la ficció. tallerdeficcio.wordpress.com

Poble-sec Fiction Workshop

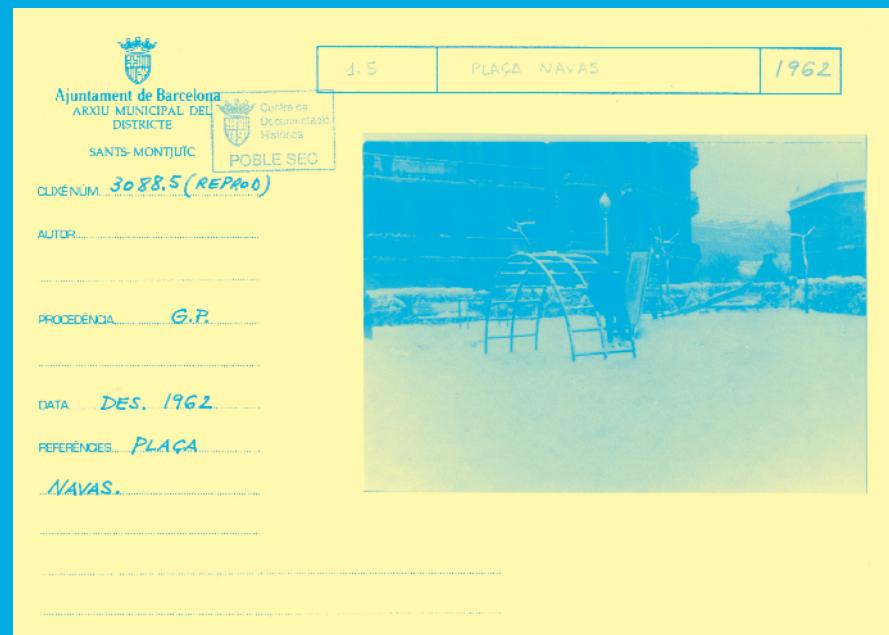
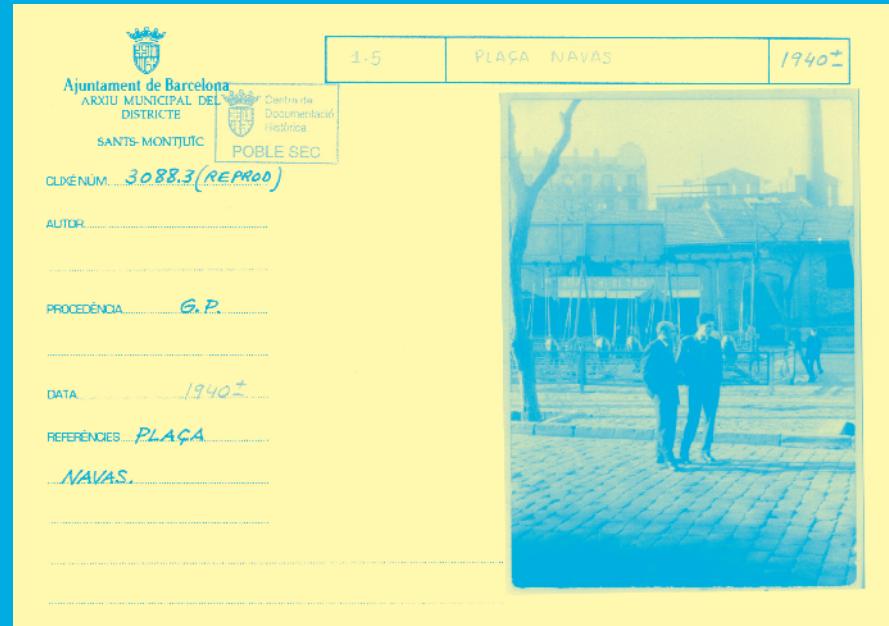
Different materials produced by the Taller de Ficció del Poble-sec

After over five years of renovations, the Plaça de les Navas square was reopened on 9 June 2012 by Barcelona mayor, Xavier Trias, who gave a speech that was accompanied by local residents' boos and whistles. Since February 2012 this site has also been the laboratory where the Taller de Ficció del Poble-sec set up by the neighbourhood assembly has centred its work, namely everything embraced by fiction: "Building new relationships between words and visible forms, words and writing, a here and there, a then and now" (Rancière). This subject matter is worked on through the people and materials that make up the memory and conflicts of the space.

This process aims to recover the images and discourses that have spanned the square since the start of the last century to the present day to reveal it as a genealogical process whose patterns and breaks are often linked to certain planning and social policies. A series of photos show its communal uses, the evolution of the land, the buildings and the interminable renovation work, all aspects that set the square in a historical context to rethink its present harsh cement-based appearance and usage, given over mainly to catering for tourists' leisure needs and forming a link between Parallel street and the Ciutat del Teatre. This itinerant, ever-changing visual and textual artefact was used in different activities (as a popular route as part of the neighbourhood festivities and the quarterly swap market, Trocsec) so people could imagine and sketch out a different square and thus manufacture a sited fiction.

Trias' one-minute speech at the opening of the present-day Plaça de les Navas – turned into mere parliamentary noise by the public's boos and whistles – might well mark a symbolic step in the genealogical and educational process towards *Here is a car park*. This piece "colonises" the underground car park beneath the square through three characters built at the workshop screening which embody precariousness, fear (and the corresponding need for security) and gentrification. The link between fiction and reality thus becomes a tension between what aims to normalise the urban space and the forms of otherness that resist it.

The Taller de Ficció del Poble-sec is an educational, activist project that uses audiovisual tools to explore what passages can be forged between the neighbourhood we live in and the work of fiction. tallerdeficcio.wordpress.com

Quim Packard Enric Farrés

NO et precupis pel FUTUR, ocupa-te'n
[DON'T worry about the FUTURE, deal with it]

En l'últim assaig del sociòleg Maurizio Lazzarato, *La fàbrica de l'home endeutat*, l'autor explica que la clau per llegir la crisi hodierna es troba en el concepte de deute, definit com a dispositiu econòmic i polític capaç de controlar les subjectivitats individuals i col·lectives sobre el qual es basen les relacions socials i econòmiques d'avui.

I ens ho explica prenent el cas de l'educació —i en particular del sistema universitari americà com a propria bombolla financer a punt d'esclatar—, que diu que no continua sent un dret social obert a tothom sinó més aviat una relació individual entre el creditor i l'estudiant que explota el seu capital humà i s'endeuta pels successius vint o vint-i-cinc anys de la seva vida, ja abans d'entrar en el món laboral (vet aquí el significat de l'eslògan *No Future* aparegut a les pancartes de diverses manifestacions estudiantils).

La producció artística que Quim Packard i Enric Farrés desenvolupen conjuntament des de 2009 sota el títol *Grau d'assistant d'artista professional* somou totes aquestes qüestions de precarietat del món de l'art contemporani, en particular prenent la figura de l'assistant d'artista mal pagat i a l'ombra com una de les manifestacions dels esmentats mecanismes socials.

Després d'aquests anys, el duo ha organitzat un seguit de tallers mig ridiculars als quals convocaven altres artistes a proves d'accés, *aproplant-se indegudament* dels llenguatges

corporatius de les universitats estrella, amb l'objectiu de generar debats sobre la professió de l'artista i el seu entorn.

El projecte editorial *NO et precupis pel FUTUR, ocupa-te'n*, que pren el format de pòster, du l'arxiu d'aquestes experiències i serveix al mateix temps de propaganda, com el to del títol suggereix. Així mateix, sembra un agenciamet en el receptor: no pensar en allò de què ens ocuparem inevitablement després, sinó més aviat apoderar-se'n, empar aquest temps per rescatar ja el propi espai, que és l'únic que tenim per manifestar una subjectivitat pròpia i oposar-nos a l'hegemonia vigent.

Enric Farrés (Sant Cugat del Vallès, Barcelona, 1983) i **Quim Packard** (Reus, Tarragona, 1985) treballen junts eventualment per desenvolupar projectes concrets a l'entorn de l'art contemporani. Entenen l'art com un espai de llibertat on s'esdevenen situacions de diàleg i d'intercanvi. Utilitzen l'humor, l'absurd i la performativitat per generar dubte.

In sociologist Maurizio Lazzarato's final essay, *The Making of the Indebted Man*, he says that the key to reading the current crisis lies in the concept of debt, defined as an economic and political device able to control individual and group subjectivities and which underpins today's social and economic relationships.

He explains his view by citing the case of education – and highlights the US university system as the next financial bubble to burst – which he says is no longer a social right open to all but rather an individual relationship between creditors and students that exploits students' human capital and burdens them with debt for the following twenty or twenty-five years of their life, even before they join the job market (hence the significance of the slogan *No Future* on placards at several student protest marches).

The artistic work Quim Packard and Enric Farrés have been working on together since 2009 under the heading *Grau d'assistant d'artista professional* [MA in Professional Artist's Assistant] raises such questions on the precarious nature of the world of contemporary art by focusing on the figure of the badly paid, overshadowed artist's assistant as one of the signs of these social mechanisms.

Now the pair have organised a series of tongue-in-cheek workshops

at which they invite artists to take entrance exams, thereby *improperly appropriating* the corporate languages of top universities in order to spark debate on an artist's profession and their surroundings.

The poster *NO et precupis pel FUTUR, ocupa-te'n* uses the archive of these experiences and also acts as propaganda, as its title suggests. It also introduces a degree of agency in the receptor: not thinking about what we will inevitably consider later on, but dealing with it, using this time to regain space itself, which is the only thing we have if we want to show our own subjectivity and oppose the reigning hegemony.

Enric Farrés (Sant Cugat del Vallès, Barcelona, 1983) and **Quim Packard** (Reus, Tarragona, 1985) team up from time to time to carry out specific projects in the field of contemporary art. They see art as a space for freely creating situations for dialogue and exchange. They use humour, performativity and the absurd to sow the seeds of doubt.

Ignasi Prat

El món dels vencedors [The World of the Winners]

Veurem la imaginació construir "murs" ambombres impalpables, contemplar amb il·lusions de protecció o, a la inversa, tremolar rere uns murs gruixuts i dubtar de les més sòlides atalaies. En resum, en la més interminable de les dialèctiques, l'esser protegit sensibilitza els límits del seu alberg.

Gaston Bachelard

El món dels vencedors utilitzala fotografia com a suport per a una activitat d'arqueologia basada en la recuperació estètica de les residències dels màxims responsables de la repressió franquista que pren com a motiu forcós la frontera.

La declaració d'intencions del treball presenta uns espais inserits en una doble temporalitat, la de la mateixa longevitat de la construcció i la que pertany al temps biogràfic de cada personatge. Els usos dels materials així com l'estil que els va donar forma són indicadors d'un estatus concret.

En un primer estadi del projecte són fotografiats els portals, llocs de trànsit que es representen buits, sota l'aparença d'un temps detingut i una estètica que suggerix l'horror a tall d'invocació dels fantasmes del passat.

En una fase més avançada es prenen com a objecte aspectes més generals del límit residencial, amb la finalitat de donar també compte dels béns immobles.

L'ampliació del projecte contempla un seguit d'alternatives a la intromissió física a l'interior, com la recuperació de plànols o vistes aèries per mitjà de l'aplicació Google Earth.

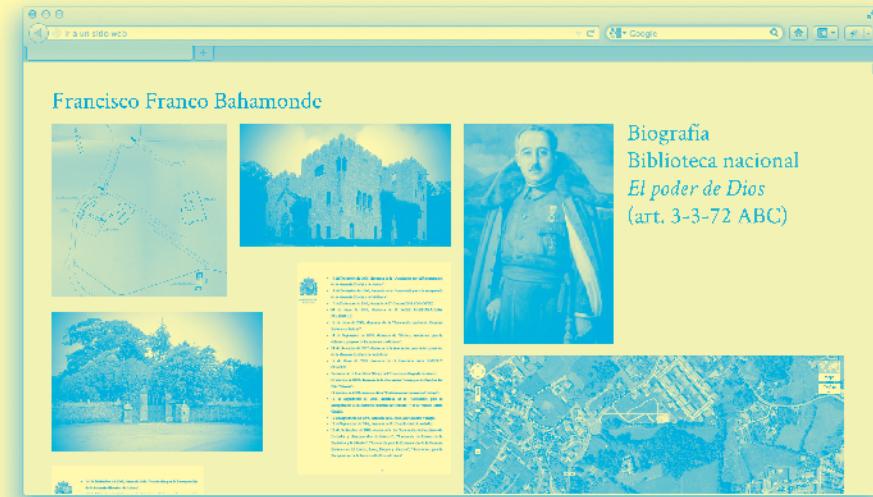
El treball realitzat en el context de la Sala d'Art Jove és una extensió del

projecte en forma d'exposició i una edició web (<http://elmundodelosvencedores.com/>) a càrrec d'**Hijos de Martín** i definida sota la mateixa lògica del procés d'investigació, en què es recull documentació clau i tot tipus de imatgeria d'aquest "món dels vencedors", que es posa en relació amb informació externa a tall de contextualització.

Ignasi Prat Altimira (Sant Esteve de Palautordera, 1981). Graduat en Fotografia i llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. A més de la representació de la frontera residencial franquista, alguns dels temes del seu treball proposen entre d'altres la contraposició de la gent amb el seu passat, la invocació del pes del pas del temps a través de la fotografia i l'exploració de la tecnologia de control en la institució educativa.

We shall see the imagination build 'walls' of impalpable shadows, comfort itself with the illusion of protection or, just the contrary, tremble behind thick walls, mistrust the staunchest ramparts. In short, in the most interminable of dialectics, the sheltered being gives perceptible limits to his shelter.

Gaston Bachelard

Extracte de l'edició web
<http://elmundodelosvencedores.com>
Cortesia del artista i Hijos de Martín

Excerpt from the website
<http://elmundodelosvencedores.com>
Courtesy of the artists and Hijos de Martín

The work carried out for the Sala d'Art Jove is an extension to the project in the format of an exhibition and website (<http://elmundodelosvencedores.com/>) created by **Hijos de Martín** and defined by the same research process logic of gathering key documentation and deploying all forms of imagination in this "world of the winners" set in context with external information.

Ignasi Prat Altimira (Sant Esteve de Palautordera, 1981) graduated in photography and fine art from the University of Barcelona. In addition to representing the borders of the homes of members of the Franco dictatorship, other topics in his work include contrasting people with their past, invoking the weight of the passing of time through photography or exploring the technology of control in educational institutions.

The first phase of the project involved photographing the front doors and entranceways of the buildings – empty passageways with the appearance of time stood still in a spine-chilling style that recalls ghosts of the past. At a later stage, it aims to explore other aspects of the perimeters of the residences to shed further light on the real estate involved in each case.

The extension to the project envisages using a series of alternatives to physically entering the interior, such as aerial shots from Google Earth.

Bárbara Sánchez

Bibliografía [Bibliography]

El projecte sorgeix de repensar la funció d'una institució (la universitat) i els mecanismes de legitimació que s'hi desenvolupen i com aquests li confereixen el poder de la saviesa. El projecte replanteja l'ús actual de la bibliografia a la facultat, el seu enfocament, la relació amb altres bibliografies, la seva accessibilitat a les biblioteques i el seu paper als plans d'estudi. Realment algú es llegeix les bibliografies durant la carrera? Ha esdevingut la bibliografia un arcaisme i una repetició, la qual podria ser interpretada precisament com una metàfora de la universitat com a institució?

L'objectiu inicial del projecte

Bibliografía consistia a completar la lectura de tots els llibres que formen part de la bibliografia de Belles Arts i que consten en els programes de formació de la llicenciació de la facultat de la UB. Mitjançant un projecte colossal i absurd com aquest, l'autora volia llançar una reflexió i una crítica sobre una eina que sempre ha estat a la institució acadèmica i que té l'aparença d'immòbil i obsoleta. Durant el transcurs del seu desenvolupament, el projecte va canviar i es va fer un espai més obert, on ja no sols hi havia la lectura personal, sinó que es tractava de fer-ne una reflexió col·lectiva mitjançant la generació d'estratègies com ara entrevistes a persones de l'àmbit acadèmic (professors, alumnes, etc.) a més d'afegir a la reflexió el mateix espai de la biblioteca, principalment la de Geografia i Història de la UB, tot incorporant la veu dels bibliotecaris i usuaris.

Les reflexions més interessants

s'han materialitzat en la producció de punts de llibre iguals als que distribueix oficialment la Universitat de Barcelona,

repartits a la mateixa biblioteca, amb l'objectiu d'escampar les crítiques sobre la bibliografia i fer-ne participants tots els usuaris i el públic en general.

Bárbara Sánchez (Lleida, 1987) és llicenciada en Belles Arts (2012) i en Comunicació Audiovisual (2011) per la Universitat de Barcelona. El seu treball artístic parteix d'una aproximació interdisciplinària i autobiogràfica del seu entorn més proper, centrant-se en la seva experiència de gènere com a dona i en les relacions personals. Algunes de les seves últimes exposicions han tingut lloc a Madrid (com ara *De la oscuridad viene la luz*, 2012) així com en el marc de Screen Festival a Barcelona (2012). També ha rebut una menció especial al seu projecte en el marc de les beques de la Fundació Guasch Coranty 2012-2013.

This project arose after thinking about the function of a given institution (a university), the mechanisms of legitimisation in force there and how they confer the power of wisdom on it. The project rethinks the current use of bibliographies in different university departments, their focus, their relationship with other bibliographies, their accessibility in libraries and their role in curriculums. Does anyone really read bibliographies during their course? Has a bibliography become a tired anachronism that could in fact be interpreted as a metaphor for the university as an institution?

The initial aim of the *Bibliografía* project was to read all the books that featured

Fotogrames d'algunes de les entrevistes a estudiants i professors

Frames from some of the interviews with students and teachers

in the bachelor's degree programmes in the fine art department at the University of Barcelona (UB). By creating such an absurd, colossal project, the author wanted to spark critical thought on a tool that has always existed at academic institutions, but now appears to be both obsolete and unmovable. As it was being carried out, however, the project changed in nature and opened out to embrace not only a personal take, but also a collective reading by creating strategies such as interviews with people in the academic world (lecturers, students, etc.) as well as adding the library space itself, mainly the geography and history library at the UB and including the voices of librarians and users.

The most interesting thoughts were embodied by producing bookmarks identical to the official ones distributed by the UB. They were handed out at the library and helped spread criticism of the bibliography and invite all users and the general public to get involved.

Bárbara Sánchez (Lleida, 1987) graduated in fine art (2012) and audiovisual communication (2011) from the University of Barcelona. Her artistic work takes an interdisciplinary and autobiographical approach to her immediate surroundings, centring on her experience of gender as a woman and her personal relationships. Some of her recent exhibitions have been held in Madrid (*De la oscuridad viene la luz* [From Darkness Comes Light], 2012), as well as at Screen Festival in Barcelona (2012). She also won a special mention for her project for the 2012-2013 Fundació Guasch Coranty grant.

Leland Palmer

Primer intent [First Attempt]

seguida van detallar exemples de censura, la resta d'agents culturals van oferir respostes que feien pudor d'"estupor políticament correcta"¹ quan no era que optaven directament pel silenci.

Aquest assaig donava compte d'un error a l'hora d'abordar la temàtica. Un concepte tan complex com el de la censura difícilment podia resoldre's amb un qüestionari, perquè no sembla gaire adequat assenyalar-se a si mateix com a autoritat censora i encara menys en un context que s'ha vantat sovint de transgredir els límits.

S'intenta llavors obrir un diàleg en línia entre crítics i comissaris, que va resultar totalment fallit per la falta de respostes. Amb la intenció de trencar aquest mutisme, Leland Palmer ha optat per l'entrevista i la trobada personal de l'equip investigador amb els agents, dels agents entre si i d'ells amb els artistes.

El col·lectiu Leland Palmer té la intenció que aquesta investigació es faci pública en una edició impresa i per fer-la possible està buscant finançament. És per això que la seva intervenció en l'Acte V d'*Ouverture* consistirà en l'organització d'un minifestival amb el propòsit de recollir diners. Com a afegeit, benvinguts sou, mecenys interessats. Mentrestant, alguns dels fragments d'aquest projecte es poden anar consultant a <http://palmerproduce.wordpress.com>.

Primer intent s'inicia, en gran mesura, a partir de la sessió *Rocío*, programada per Hamaca i la revista *Blogs&Docs* als cinemes Maldà. La projecció va comptar amb la presència de Fernando Ruiz Vergara, que va presentar el seu projecte quasi a tall de primícia després de trenta-dos anys. La projecció íntegra de la pel·lícula, en aquell moment i en l'actualitat, és il·legal.

Sorgeix aquí la reflexió sobre el tema de la censura dins d'un estat suposadament lliure i democràtic, que només exerceix coaccions si hom excedeix determinats límits. Però quins són aquests límits?, qui els defineix i com?

La investigació prova d'obrir un espai de reflexió sobre aquestes restriccions dins de l'àmbit cultural contemporani estatal. *Primer intent* va començar amb la cerca d'altres casos explícits de censura en aquest context. La proposta va abordar directament el tema a través d'una sèrie de qüestionaris dirigits a artistes, comissaris, crítics i institucions culturals, respectant per la seva banda la possibilitat d'acollir-se a l'anònimat i també de no assenyalar obertament als censors. Mentre que els artistes de

Primer intent is based largely on the screening of the film *Rocío* organised by Hamaca and Blocs&Docs at Maldà cinema. The screening was attended by the film's director, Fernando Ruiz Vergara, who presented it as practically a premiere, thirty-two years after it was first screened. The complete, uncensored version of this film remains illegal in Spain.

Questions naturally arise here on the subject of censorship in a supposedly free, democratic state that only flexes its muscles if certain limits are exceeded. But where exactly do these limits lie? Who defines them and how?

This research project aims to open a space to reflect on these restrictions within the nationwide field of contemporary culture. *Primer intent* starts by searching for other explicit cases of censorship within this context and tackles the subject head on through a series of questionnaires for artists, curators, critics and cultural intuitions; respondents were free to remain anonymous and could choose not to name any censors they mentioned. Whereas the artists readily gave examples of censorship, the other cultural agents either gave responses that reeked of "politically correct astonishment"¹ or chose to remain silent.

This experiment revealed a mistake in the way we approached this subject. A concept as complex as censorship is unlikely to be resolved with a questionnaire, since people are unlikely to put themselves as censoring authorities, and even less so in a context that has boasted of transgressing limits.

The next move was to open up an online dialogue between critics and curators, which was an abject failure given the lack of responses. In order to break this silence, we then opted for an

1 — Sherry Jones, "Our own worst enemy", *New Humanist*, volum 124, núm. 6, novembre-desembre 2009. Disponible en línia a: <http://newhumanist.org.uk/2163/our-ownworstenemy>

Logotip de Leland Palmer

Leland Palmer's logo

interview and personal meetings between the research team and the agents, between the agents themselves, and between the agents and the artists.

The goal of the Leland Palmer collective is for this research to be made public in a printed work and they are working to raise finance for this. Their piece for ACT V of *Ouverture* therefore involves organising a mini-festival with this aim in mind. Any patrons are very welcome. Meanwhile, some pieces from this project can be seen at <http://palmerproduce.wordpress.com>.

1 — Sherry Jones, "Our own worst enemy", *New Humanist*, Volume 124, Issue 6, Nov-Dec 2009. <http://newhumanist.org.uk/2163/our-ownworstenemy>

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén Generelo i Anna Margó

“/”

“/” és un treball que investiga la zona de tensions entre el camp de l'art i el camp de l'educació quan totes dues disciplines entren en contacte i es relacionen. La nostra proposta consisteix a construir un diccionari de tensions per il·lustrar-hi i assenyalar-hi amb nom propi, gairebé com una forma irònica de categoritzar visualment i textualment un pensament abstracte, totes les tipologies de debat que hem detectat i investigat entre un camp i l'altre.

Alba Aguirre (Pamplona, 1989), **Marta Bonhora** (Barcelona, 1987), **Belén Generelo** (Osca, 1989) i **Anna Margó** (Lleida, 1984) cursen els estudis de Belles Arts a la Universitat de Barcelona i s'especialitzen en Pedagogies Culturals. Treballen en el camp de l'art i en educació formal. Els seus punts d'interès són la producció d'estrategies visuals, gràfiques i creatives per ajudar a presentar idees o a agilitzar processos de treball en contextos com la investigació, l'educació o el sector empresarial.

“/” is a work that explores the tensions that arise between the fields of art and education when both areas overlap and come into contact. Our project sets out to create a dictionary of tensions to illustrate and give a name to all the different kinds of debate we've discovered and researched between one field and the other, in an ironic take on visually and textually categorising abstract thought.

Alba Aguirre (Pamplona, 1989), **Marta Bonhora** (Barcelona, 1987), **Belén Generelo** (Huesca, 1989) and **Anna Margó** (Lleida, 1984) are studying fine art at the University of Barcelona and are specialising in cultural pedagogies. They work in the field of art and formal education. Their interests centre on the production of visual, graphical and creative strategies to help present ideas and facilitate work processes in contexts such as research, education and business.

PROGRAMA D'ACTIVITATS

OUVERTURE ACTE V

15.01.13

15.01.13, 19 h

Presentació dels projectes d'edició Art Jove 2012

La Central del Raval. C/ Elisabets, 6, BCN

Presentació dels dos projectes d'edició seleccionats a la convocatòria Art Jove 2012, *NO et preocupis pel FUTUR, ocupa-te'n*, d'Enric Farrés i Quim Packard, amb disseny d'Ariadna Sarrahima, i *El món dels vencedors*, d'Ignasi Prat Altimira, amb disseny d'Hijos de Martín.

Hi intervindran:

Enric Farrés i Quim Packard, autors del projecte; Ignasi Prat Altimira, autor, i Edu Martínez Piracés i Marina Martínez Oriol (Hijos de Martín), dissenyadors del projecte; Veronica Valentini, tutora dels projectes d'edició.

PROGRAMME OF ACTIVITIES

OUVERTURE ACT V

15.01.13

15.01.13, 7 pm

Presentation of publishing projects for Art Jove 2013

La Central del Raval. C/ Elisabets, 6, BCN

Presentation of two publishing projects selected for Art Jove 2013, *NO et preoccupis pel FUTUR, ocupa-te'n* [DON'T worry about the FUTURE, deal with it], by Enric Farrés and Quim Packard, with design by Ariadna Sarrahima, and *El món dels vencedors* [The world of the winners], by Ignasi Prat Altimira, with design by Hijos de Martín.

Participants:

Enric Farrés and Quim Packard, creators; Ignasi Prat Altimira, creator, and Edu Martínez Piracés and Marina Martínez Oriol (Hijos de Martín), project designers; Andrea Rodríguez and Veronica Valentini, tutor of the publishing projects.

Crèdits

EXPOSICIÓ EXHIBITION

Alba Aguirre
 Marta Bonhora
 Belén Generelo
 Anna Margo
 Mar Montobbio
 Enric Farrés
 Quim Packard
 Ignasi Prat
 Bárbara Sánchez
 Leland Palmer
 Taller de Ficció
 del Poble-sec

EQUIP TUTORIAL
TEAM OF TUTORS
 José Antonio Delgado
 Fito Conesa
 Judit Vidiella
 Cultural Nodes
 (Quico Peinado +
 Rachel Fendler)
 Andrea Rodríguez
 Verónica Valentini

COORDINACIÓ D'EDUCACIÓ I DE FORMACIÓ
COORDINATION OF EDUCATION AND TRAINING
 Quico Peinado
 Rachel Fendler
 Judit Vidiella

COORDINACIÓ DE DIFUSIÓ
COORDINATION OF COMMUNICATION
 Fito Conesa
 José Antonio Delgado

MUNTATGE ASSEMBLY
 Oriol Roset

SUPORT DE PRODUCCIÓ
PRODUCTION SUPPORT
 Can Xalant
 Hangar
 MACBA

PUBLICACIÓ PUBLICATION

COORDINACIÓ EDITORIAL
EDITORIAL COORDINATION

Andrea Rodríguez
 Verónica Valentini

DISSENY
DESIGN

Bis
www.bisdixit.com

TRADUCCIÓ I CORRECCIÓ
TRANSLATION AND EDITING

la correccional
 (serveis textuais)
www.lacorrecional.net

DIPÒSIT LEGAL
LEGAL DEPOSIT

GI-1579-2012

TIRATGE
EDITION

3 500

SALA D'ART JOVE

COORDINACIÓ
COORDINATION

Oriol Fontdevila
 Txuma Sánchez
 Marta Vilardell

SALA D'ART JOVE

Generalitat de Catalunya
 Calàbria, 147
 08015 Barcelona
 Tel. 93 483 83 61

METRO

Línia 1 (RAoafont)
 Línia 5 (Entença)

BICING

111 (Calàbria, 135)
 262 (Rocafort, 103)

www.saladartjove.cat
www.gencat.cat/joventut/salartjove
 artjove.bsf@gencat.cat

HORARI

De dilluns a divendres,
 de 10 a 20 h. Dissabtes i
 diumenges tancat

OPENING HOURS

Monday through Friday,
 from 10 am to 8 pm.
 Closed Saturdays and
 Sundays

ORGANITZA
ORGANIZED BY

 Generalitat de Catalunya
 Agència Catalana
 de la Joventut

COL·LABORA
IN COLLABORATION WITH

 Co NCA
 Consell Nacional
 de la Cultura i de les Arts

 CAN XALANT
 CENTRE D'EXPRESIÓ
 PLÀSTICA
 CONTEMPORÀNEA
 D'ESTUDIS

 HANGAR.
ORG

 FABRI COATS
 FABRÍQUES
 DE CREADÍO

 MACBA
 MUSEU
 D'ART CONTEMPORÀNI
 DE BARCELONA

 Ined
 INSTITUT D'ESTUDIS AVANÇATS
 DE CATALUNYA

 Master Europeu
ProdArt
 An European University

 MORITZ
 BARCELONA

àngels barcelona

NOGUERASBLANCHARD

Credits

SALA D'ART JOVE

Aquesta publicació està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-CompartirIgual 3.0 Espanya de Creative Commons. Per veure una còpia d'aquesta llicència podeu visitar <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/legalcode>. ca o bé enviar una carta a Creative Commons, 171, Second Street, Suit 300, San Francisco, Califòrnia, 94105, EUA.

This publication is under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 3.0 Spain License. To see a copy of the license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/3.0/es/deed.en> or send a letter to Creative Commons, 171, Second Street, Suite 300, San Francisco, California, 94105, USA.

HORARI

De dilluns a divendres,
 de 10 a 20 h. Dissabtes i
 diumenges tancat

OPENING HOURS

Monday through Friday,
 from 10 am to 8 pm.
 Closed Saturdays and
 Sundays

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Intro

13.04.12

Lúa Coderch / Juan Crespo /
Eloi Dalmau / Jordi Ferreiro /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Proto / Barbara Sánchez /
Adrianna Wallis / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belén Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés & Quim
Packard / Ignasi Prat / Petia Cervera

OUVERTURE Interludi I

Escenaris videogràfics

Videographic Settings

22.05.12

En col·laboració amb el festival
Screen from Barcelona.
In collaboration with the Screen
from Barcelona festival.

Lúa Coderch i Hijos de Martín /
Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Paula Giménez / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / David Proto /
Barbara Sánchez / Alba Aguirre,
Marta Bonhora, Belén Generelo,
Anna Margó, Mar Montobbio /
Joanna Empain, Ricard Escudero,
Simonetta Gorga / Enric Farrés i
Quim Packard / Petia Cervera

OUVERTURE Acte II

21.06.12

Mercedes Mangrané / Quim Packard /
David Proto

OUVERTURE Acte III

21.09.12

Lúa Coderch / Juan Crespo / Eloi Dalmau /
Jordi Ferreiro / Adrianna Wallis

OUVERTURE Acte IV

26.10.12

Anna Moreno / Paula Giménez /
Petia Cervera / Joanna Empain,
Ricard Escudero, Simonetta Gorga

OUVERTURE Interludi II

Escola Llotja

Projecte educatiu: d'octubre
a desembre de 2012.

Exposició: 31 gener – 28 febrer.

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Alba Aguirre, Marta Bonhora, Belén
Generelo, Anna Margo, Mar Montobbio /
Enric Farrés, Quim Packard / Ignasi Prat /
Bárbara Sánchez / Leland Palmer /
Taller de Ficció del Poble-sec.

OUVERTURE

INTERLUDI II

Cartografies urbanes

01.02.13 – 28.02.13

INAUGURACIÓ: 1 DE FEBRER DE 2013, 19:30 H.

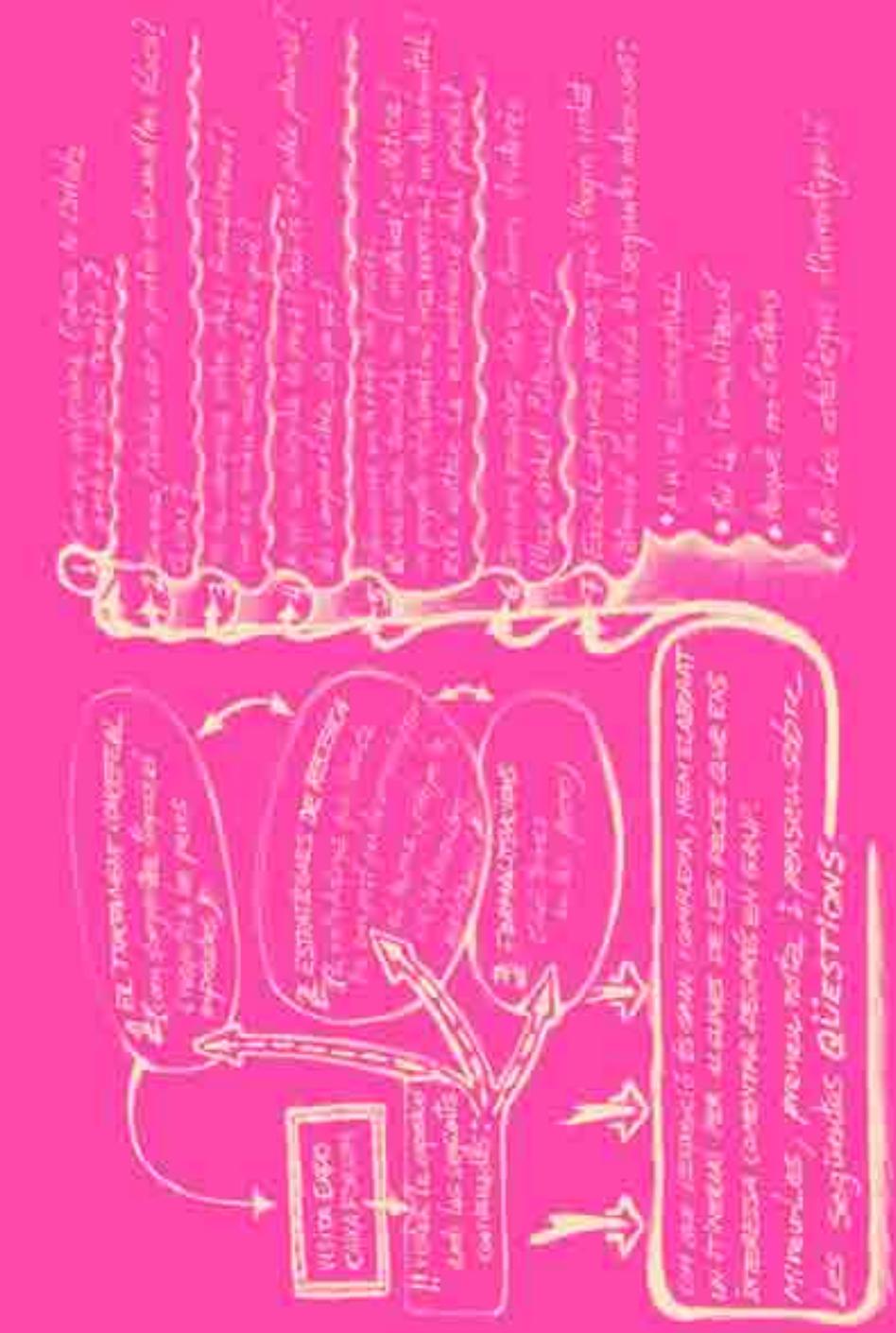
Judith Katherine Altamirano, Maurici Anter,
Daniel Rodriguez Descalzo, Marta Callen,
Julián Chamorro, Urgell Farran, Inga Freitas,
Ceferino Galán, Laura Gascó, Paco Justicia,
Mariko Kumon, Cristina Márquez, Neus Relats,
Sergi Serrano Fernández, Pol Carles Tolra,
Juan Carlos Valdiviezo Ramírez, Irene Visa,
Xavier Zamorano

Equip tutorial: José Antonio Delgado; Rachel Fendler, Judit Vidiella
Professors col·laboradors: Magdalena Duran, Pilar Herrero, Roser Vallès

SALA D'ART JOVE

En col·laboració amb l'Escola Superior de Disseny i Art Ullríach - Sant Andreu
(Passeig Massanyet, 40, Barcelona)

Hores de visita de la sala d'exposicions: d'11 a 14 h i de 16 a 20 h

COORDENADES DEL PROJECTE EDUCATIU

En aquest apartat presentem el projecte educatiu *Categoriales vibrantes*, que ha estat elaborat per l'equip tècnic Sala d'Art jove 2012 (Josep Antoni Delgado, Rachel Fandler i Judith Vidalí) a partir de l'espai dins de l'entitat local. Partint de l'encàrrec d'elaborar el currículum del projecte al barri de Sant Andreu, els dissenyadors del projecte educatiu interdisciplinari han agrupat les assignatures Expressió, d'Avanguardia, d'Arts Aplicades, de Recerques d'Arts Aplicades i l'Assistència. La durada ha estat de 10 sessions, inclouent el moment d'una sessió d'exercici i la finalització d'un espai apert.

La idea de categoriales que hem compartir ha estat la que posa en evidència la importància de saber des de quina sabèria, pràctiques i representacions del món practicar artesans no són un mètode escriptiu sinó com a localització de cultura, situacions i encarnacions. D'aquí Temps/espais de muntatge, les genealogies, l'acció, les topografies...

Així s'ha fet públic en diverses activitats d'acompanyament al projecte, com ara la visita a l'exposició *Categoriales contemporànies. Difusió del pensament o Cambioform*, o la presentació-reconstucció de cinc dels projectes seleccionats en l'edició Sala d'Art Jove 2012: treballs de Burg de les terres d'Ibiza, Àurelio Castro (Proyección urbana), El 15-M y el Robjeto de la Acció (obra sobre la mirada política de la mirada i les fórmules documentals), Mercedes Mengíbar (Pintura) i Ignasi Frat (El mundo de los recuerdos) aguarden la importància del projecte i les metodologies de recerca. David Frat (Memoria) es plantejant d'experimentar, d'en fer genealogies de diferents saberes i visibilitat del projecte; i finalment el col·lectiu 'Y' (Alba Aguirre, Mireia Bonet, Belén Gómez, Álvaro Mengíbar, Mer Montaña) proposen el grup d'arts de recuperació reflexiva i recerca del procés de treball.

Partir de la idea de categoriales no ha estat fàcil, ja que en algunes ocasions hi ha hagut divergències de posicionament al voltant de quinques i debats sobre el que és més i menys el que s'ha d'aprendre en una escola d'art: els límits de les disciplines, debats crítics sobre l'escola d'art com a model de validar la validitat dels processos complets de treball i de recerca o invitar els experts, etc.

En aquest cas, i finalment, la majoria de projectes partides del projecte com un plantej de reflexió i reconstrucció de diverses problemàtiques del barri: els processos d'urbanització (privatització, habitatge de les classes planes del barri), la manca d'espais verds i el manteniment ambiental, entre d'altres.

Equip tècnic (Josep Antoni Delgado, Rachel Fandler i Judith Vidalí).

COORDINATES OF THE EDUCATIONAL PROJECT

In this section we present the educational project *Categoriales vibrantes* (Urban Cartographies), prepared by the Sala d'Art jove 2012 team of Josep Antoni Delgado, Rachel Fandler and Judith Vidalí of the Neighbourhood of Sant Andreu. Charged with setting the project in the context of the neighbourhood of Sant Andreu, they designed an interdisciplinary educational project that brings together two themes: Avanguardia Expressive, of Applied Arts, and Research into Applied Sculptural Arts. It spans ten sessions, including setting up critical exhibitions and publishing this issue.

The notion of cartography shared in this project stresses the importance of the knowledge, practices and representations of the world that we bring to it ourselves, with these concepts understood not as absolute truths, but as located, embodied cultural sites. Hence the emergence of maps, genealogies, actions, topographies...

This took shape in the form of different activities that have fed in with the process, such as visits to the exhibition *Categoriales contemporáneas. Difusión del pensamiento o Cambioform*, or the presentation-reconstruction of five of the projects selected for Sala d'Art Jove 2012 over the course of the sessions of Alba Aguirre Castro (Proyección urbana), El 15-M y el Robjeto de la Acción (about the political way of looking and documentary forms), Mercedes Mengíbar (Painting) and Ignasi Frat (El mundo de los recuerdos) witnessed the politics of ways of looking and documentary fiction; Mercedes Mengíbar (Painting) and Ignasi Frat (El mundo de los recuerdos) (The World of the Writers) stressed the importance of the research project and methodologies; David Frat (Memory) looked at experimentation as strategies for promoting, communicating and reading the visibility of the project; And finally the collective 'Y' (Alba Aguirre, Mireia Bonet, Belén Gómez, Álvaro Mengíbar, Mer Montaña) brought the group a series of tools for thoughtfully and dynamically managing the work process.

Starting from the notion of cartography has not been easy, given that there have sometimes been different positions concerning questions and debates on what is or isn't art, what should be taught (or not taught), the limits of subject areas, critical debates on the notion "theory" of reading the rules of the validity of complex work processes and research through maps, etc.

Nonetheless, most of the projects are based on a specific aspect for thinking about and reconstructing different neighbourhood issues: processes of urban development and gentrification, the vanishing memories of the neighbourhood's working-class past, the lack of green spaces, and pollution amongst others.

Team of tutors (José Antoni Delgado, Rachel Fandler and Judith Vidalí).

ESCOLA LLOTJA: UN ESPAI OBERT

Després com a Escola Superior d'Art i Disseny es mouen ràpidament i valguts a forts treballs
tècnics de les professionals transdisciplinàries socials i econòmiques, treballant actualment en la línia
d'investigar els nous paradigmes de la nostra societat del segle XXI: les noves tecnologies i
l'entorn del coneixement obliguen a treballar amb noves metodologies pedagògiques i a canvi-
r-se en主体, els nous mètodes, estètiques i procediments que no es presenten com a nou
models de convivència però com a nous dimensions d'individual i col·lectiu.

Multidisciplinarietat, connectivitat, nous models de relació, nous formes de conve-
xibilitat, impossibilitat per comprengre un nou escenari, considerant necessària l'interacció i
la descoordinació entre humans, nous formats noves modernes i nous productes que no sempre
seintitzen les diferències sota la lògica de la identitat més profunda.

En aquest context que l'escola té una tradició al seu voltant, hem obert un laboratori
on que les línies no poden dissociar-se en els nostres currículums, amb un projecte
multidisciplinari adaptat i col·lectiu del seu entorn, com hem fet amb els programes La Sala
d'Art Jove, en què han participat els espais tutelat Hostal per José Antonio Delgado, Raquel Fuster
i Judit Vidiella.

Aquest grup de nous professionals, el seu projecte que magnifica dinàmica, espaios d'entre-
cambis, educatius, elements de reflexió multidisciplinar dins l'educació de l'art contemporani. Nostres
experiències de lloc i el temps, la connexió d'altres, el treball en equip, l'interrelació del
context cultural i els nostres professionals la multiplicitat de vertades, substitueix la lògica de turbotípia
per una lògica d'aprenentatge, dels nous exercicis.

En d'un principi, la seu de llotja i la casa de Sant Andreu, amb un altre sociocultural en
continua transformació, constitueix l'espai ideal per introduir els valors d'una reflexió connectada
i metodologies de recerca. No ens hem separat dels entorns i els processos artístics que sur-
gen a la sala de la Cooperativa i l'entorn del projecte, que juntament fan d'ells els nostres
formes d'aprenentatge, dels nous exercicis.

La col·laboració de les professoras Magdalena Díez, Pilar Henayo i Roger Vilàs ha estat
fundamental a l'hora d'abordar el treball en equip i tinc especial agraïment a què han fet tots els
membres del grup.

Es per tot això que la nostra escriptura està completament completa, treball que necessita res-
ponsabilitat, compromís i coneixement d'un treball en equip, amb nous reptes.

Nuria Arnauola Cerdà
Directora de l'Escola Jove

LLOTJA SCHOOL: AN OPEN SPACE

As a constantly moving art and design school subject to powerful changes brought about by trans-
forming social and economic transformations, Llotja is eager to continue the new paradigm
of our 21st century society. New technologies and working methods mean that we have to
apply fresh pedagogical approaches and create platforms adapted to the new artistic and
professional culture that arise, as well as new models for living with new definitions of the
individual and society.

Multidisciplinarity, interconnectedness, new models of relationships and new forms of conver-
gence are all key if we are to move forward in an academy with a openness need for innovation and
interconnected fields, more modern formats and methods that don't try to symbolise differences but
rather aim to connect the logic of deep identity.

In this context, Llotja is turning to a range of educational and training approaches like a
laboratory in which ideas can be developed within the curriculum, paying particular attention to
urban and cultural interconnectedness of the contemporary world, such as those offered by the Sala
d'Art Jove, in this case through a team of tutors made up of José Antonio Delgado, Raquel Fuster
and Judit Vidiella.

This group of young multidisciplinary and versatile students bring emblematic capacity of
reflection within postmodern art education to our art centre. New conceptions of space and time,
the connection of cultures, teamwork, the importance of cultural conflict and especially the
existence of many different readings across the tree of work that lies at the heart of Llotja's most
innovative ideology.

Right from the start, Llotja's centre in the Sant Andreu neighbourhood, with its constantly
changing geopolitical future, assigned the ideal space to stimulate students to compile collections
and research methodologies. And we weren't wrong: the early difficulties and bumpy road
is aware of the pressing need and timing for the project, which finally bore the professional and
educational fruit we were hoping for.

The collaboration with teachers Magdalena Díez, Pilar Henayo and Roger Vilàs was
vital when it came to facilitating teamwork and supporting relationship issues between all group
members.

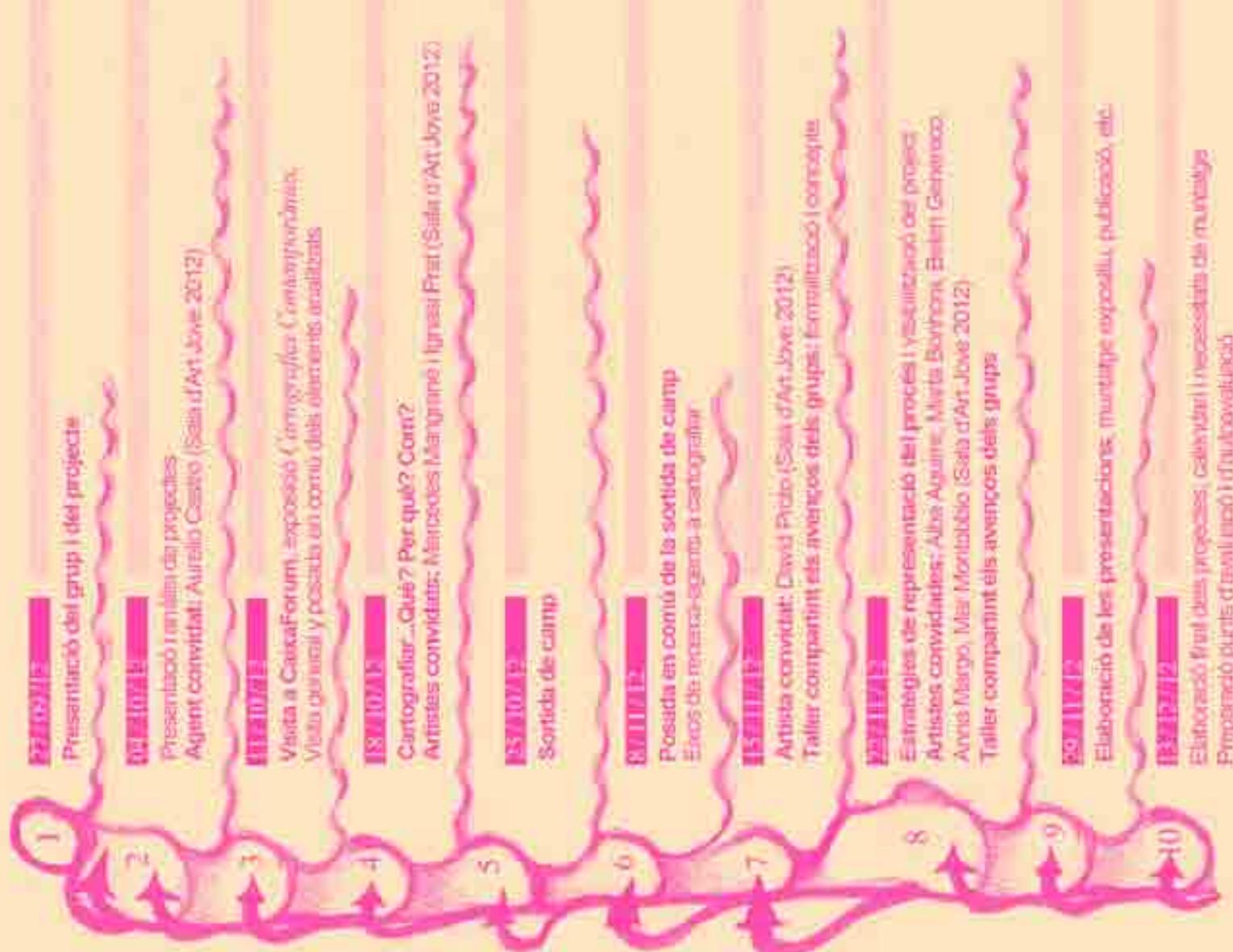
Now that the initiation has been fully set, we hope this collaboration with the staff of
other shared work and new challenges.

Nuria Arnauola Cerdà
Deputy director of Llotja

Universitat de València

Cronograma

PROJECTES EN EXPOSICIÓ

PROJECTS ON SHOW

Caminos y caminos [Paths and Paths]

Isidre Lloca de l'Uller / Filigrana de fils
Lacel·leresse with various kinds of wire

Quan parlem per un mateix indiquen diverses realitats, dependrà dels que hi parlen. Un cop per setembre o octubre, els camins que arriben als vostres oïdes, els camins per descobrir els llocs nous. Hi 130 anys, en un Sant Andreu vorejant començar a construir indústries i la població es va multiplicar i els camins sempre que hi havia contacte humà. Així, generades en la quediada pujant, però al mateix temps, perdudes. I sense el més darrere un edifici industrial amb només la Fabra i Coats, la ciutat llueix viva. En diòx d'estiu que dominen el barri i és al sud del Recinte d'una àrea d'injecció industrial i portuària.

En això de representar aquells espais lacrats amb llibertat, condicionada amb el llibertat de la Fabra i Coats, i que a la post de projectar-hi novs espais, sols els 21 joves en la seva comunitat grec oblidat de l'acció o forces de, són els encarregats d'elaborar una identitat que no són els infants, els nens abandonats ni trobats, són els joves que creuen els camins d'entre els quals han tornat a serembarcada, sentenciant els seus silencis.

En el altre pla, hi ha el vide representatiu del nostre desentramell als carrers dels barris pels membres d'un Família sense espai habitatible, els de l'avinguda, els de l'interior que... VEU a Sant Andreu. Tots dos plantejaments convergeixen en l'objectiu que són la Fabra i la Fabra i Coats, els del barri i els que en les seves iniciatives hi han fet indrets més o menys.

Marta Xammar (Cinc anys, 1929) Universitat es filigranera per la Fundació de l'Escola d'Art i Disseny de Sant Andreu (Litografia a l'aigua) Maria Belkadi (Novembre, 1959). Dau de 2000. Acumulat anteriorment en l'Escola d'Art i Disseny de Sant Andreu (Pintura a l'oli i TEGAM Per Corregir, entre d'altres)

What you go through the same place several times, it just happens. A path for getting home, a path that links with another, a path that connects a new place. Around 130 years ago in a city Sant Andreu, industries started to appear and the population began to grow along with places and paths. Today there are hardly any industries left but the paths remain and there is still one industrial building standing Fabra i Coats. In public areas it starts documenting the neighbourhood and it is the historical symbol of a space of cultural expression and prosperity.

The idea is to represent these former paths with some combination with some remembrance of Fabra i Coats, and project the faded shadow to the west. If we think of the sea a huge field of sand that we slowly covered by living, there are something more and more paths (memories) coming and completely thought out, others have reworking and updating their marking, a remarkable work that better witness the our importance.

On another plane, colored wires represent the past life along the streets of the neighbourhood by members of a typical family that works, goes to school, sleeps... 1929 is Sant Andreu. Both planes are connected by a white wire that runs from the Fabra i Coats building, illustrating the fact that this industry covered the neighbourhood with the

Marta Xammar (Cinc anys, 1929) Universitat es filigranera per la Fundació de l'Escola d'Art i Disseny de Sant Andreu (Litografia a l'aigua) Maria Belkadi (Novembre, 1959). Dau de 2000. Acumulat anteriorment en l'Escola d'Art i Disseny de Sant Andreu (Pintura a l'oli i TEGAM Per Corregir, entre d'altres).

Carry by its wire. Paths of life

La X marca el record [X Marks the Memory]

20 mapes del parc de la
Pegosa dibuixats per diferents
persones referenciacades amb
l'espai de l'homeportacions.

20 maps of Pegosa Park drawn
by different people related to
the space saved and transposed.

A través dels 20 representacions subjectives
en forma de mapa del parc de la Pegosa
de Sant Andreu els persones posen els quanells
de impossibilitat de l'espai transformat en
representació i esborranyant una impossibilitat
del qual s'ha de tractar individualment
el problema d'un espai.

Si possem en un espai llur resultat possem
comprendre millor el filtre del nostre record. Si
el filtre de representació geològica és el que explica
l'absència d'espais més allunyats, la
causa principal d'impossibilitat de representació
afecta als 20 mapes que posen a l'espai com a
impossibilitat del seu o la interpretació general,
però també, a la seva impossibilitat
d'existència. De la mateixa
manera que podíem veure la
causa d'una impossibilitat de
representació vinculada a l'espai
que s'ha d'abandonar, també es pot
veure la causa d'una impossibilitat
d'existència d'un espai que no està
en l'homeportacions de la Pegosa de Sant Andreu
de Barcelona.

Agusentos, 2002 (Tesi Doctoral) *Ciutat d'Aire*
de Sant Andreu

Agusentos, 2003 (Tesi Doctoral) *Ciutat d'Aire*
de Sant Andreu
Agusentos, 2003 (Tesis Doctoral)
Comunicació Artística a la CIAT de
Barcelona | Facultat d'Estudis

Les imatges del recollit no presenten
l'espai de memoria de forma clara.

A series of twenty subjective representations
in the form of a map of Pegosa Park in Sant
Andreu which reveal the impossibility of
subjective representation and thus constitute
the impossibility of memory and perception
of the space saved and transposed.

Any physical space we think of has to
pass through the filter of our memory, and if
we want to represent this space in memory,
we have to turn it into memory of it and use
our subjective element representation. Once
used as tools by geomorphologists, these
interpretations, which are usually one others
complementary representation, in the same
way that everyone experiences reality in
accordance with their own perception, their
individual experiences or the way they make
of a space. There might be all different even
though they represent the same space. Pegosa
Park in the Sant Andreu neighborhood fitted in
this scheme.

Agusentos, 2002 (Tesi Doctoral)
Ciutat d'Aire: salvad i
guardat dels espais de l'homeportacions.

Agusentos, 2003 (Tesis Doctoral)
Comunicació Artística a la CIAT de
Barcelona | Facultat d'Estudis

El Naufraguito cartogràfico [The Little Cartographic Castaway]

Apunts per a l'exposició
de la cartografia artística
contemporània

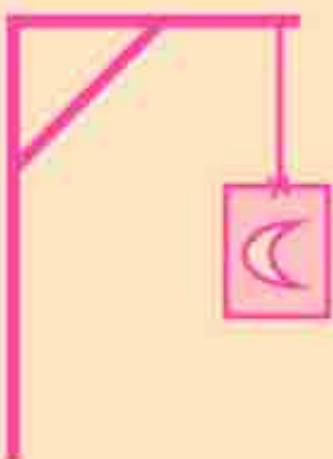
Notes for executing
contemporary artistic
cartography

We brought together cartographers from all over
the world, but especially from the area of Sant
Andreu, to share their idea on contemporary
artistic cartography. The cartographers give
their personal vision, theoretical framework
towards cartography as general and on the
exhibition. Cartography contemporanea
Exhibition of printmaking of Catalonia, which
according to them is NOT cartography.

The prolific use of the term
cartography to designate practically
anything describes genuine cartography.
The cartographers, as the main ones affected,
have raised their critical voices and try to
point toward the most important issues that
they coincide with (excluding cart).

People take refuge and complain how
poor public art, according to the most
criticized people; cartographers are simply
looking for genuine ways to show them the
right way to follow in my field.

Carles Riba, 2003 (Tesis Doctoral)
Tesis Doctoral: *Cartografia contemporània*
en l'àmbit de Sant Andreu i expressió artística:
l'obra nova i l'edició de l'obra. Edits al
Museu del Disseny, Sant Andreu, i Edits
de l'Escola d'Art de Sant Andreu i Centre
d'Art Fàbrica d'Art de Sant Andreu del Penedès
entre el 2002 i el 2003.

Més enllà dels territoris dels cartògrafs
no hi ha més. I no exceptua la seva obra
de Sant Andreu, sobre les correspondents
cartografies contemporànies. Són molt bones
cartes, i s'acosten i busquen un espai al
which seems closer to them, which passes
of the cartographies as general, the expression
Cartography contemporanea que ahi distit
several categories, and does not relate with
NO as cartography.

La problemàtica del tema cartografia
per designar qualquer cosa relacionada
cartografia dels drets, els cartògrafs, cosa el
principal interessat, sobre la qual van fer
molt escrits contra aquells plantejaments agudos
que molt critiquen i critiquen el seu producte.

Les persones blanquegen l'autor d'aquest
concepte (l'autor jurídico el seu), those who
writings, as individuals, are always correct because are
correspond to the idea that are developed at each
contexto con a hi were different and been given

Agusentos, 2002 (Tesi Doctoral), 2003, Tesis
de Ciències i l'Artista Mestra i de General
Tresoreria, Arts del Disseny i Escoltes a Disseny
Edits al Museu del Disseny i el Museu del Penedès
Tesis de Molt Lletres i Solà del Colom de
Barcelona el 2003 i el 2004.

Exposició cartogràfica
Cartographic exhibition

Germinando La Sagrera [Germinating La Sagrera]

Música de llavors germinades
Music of germinated seeds

Dones no són a la Sagrera
Women are in La Sagrera

El nom del qual nomenem germinar la Sagrera es recolzar als altres i al centre que s'ha obert amb l'objectiu d'enviellir la pista a fer les seves pròpies creacions culturals. Una nostra età nova està inspirada en les llavors, els seus diversos colors, tots els vegetals són de l'et que pertany de la natura, per als quals el color ja és verd, tot desent, d'una manera, ja no potseres més l'ecologia.

Volem que hi sigui clarament visible la cultura perquè no se'n separen gairebé elements o els substitueixen, sinó que tots els aspectes an una mateixa cosa, i que enguany sentim una plena vida, ja no s'usa una pronunciada. Estem que volen als espais verds, a contacte amb la natura, la nova llavor, una comunitat entre els diferents, aleshores estem d'acord que una innovació per suprimir tots els nostres canvis. En segon lloc, vols concretament, vides possibles de llurs de la Sagrera. Els projectes són els nostres símbols, els col·lectius són part d'una sola i unitària resultat.

Pel Centre Taller (Barcelona, 1971). Projecte per als Aparadors de Mares Baixes. Judith Kaufman. Alemanya (Berlín, 1988). Projecte per la Participació. Mireia Gómez i els Apardors de Mares Baixes. Mireia Gómez (Barcelona, 1991). Art participatiu de Mares Baixes. Tot Pots fer en cada cas i cada persona.

Hi volem que s'hi germinin la Sagrera, es recolzar als altres i al centre que s'ha obert amb l'objectiu d'enviellir la pista a fer les seves pròpies creacions culturals. Una nostra età nova està inspirada en les llavors, els seus diversos colors, tots els vegetals són de l'et que pertany de la natura, per als quals el color ja és verd, tot desent, d'una manera, ja no potseres més l'ecologia.

We are keen to get people involved and experience culture by bringing in the seeds and forgetting it's green that we live in a world where cement is not so short supply. Planting the soil help make us healthier. We hope people appreciate the green spaces and make contact with nature, although more than that we do simple life apply to our city. In this case we want to start with the neighbourhoods of La Sagrera. Culture and take part in creative acts by collecting part of the living environment.

Pel Centre Taller (Barcelona, 1971). Projecte per als Aparadors de Mares Baixes. Judith Kaufman. Alemanya (Berlín, 1988). Projecte per la Participació. Mireia Gómez i els Apardors de Mares Baixes. Mireia Gómez (Barcelona, 1991). Art participatiu de Mares Baixes. Tot Pots fer en cada cas i cada persona.

El bon pastón [The Great Game of the Cases Barates]

Vídeoinstallació
Video installation

Voluntariat local organitzat d'un joc
permetre espai. Més enllà d'una mostra
que intenta representar el joc que es juga en
grup de jugadors voluntaris dins del taller
de les Cases Barates del bon Pastor a Sant
Antoni, tot basant-se en el joc que es juga
de la poma de l'hort sense hort.

Durant l'exhibició, recollint elements
personalment utilitzats pels participants en el joc,
els disposarem en una taula enfront
d'una taula de joguines de poma
representatives del joc que es juga.
Al mateix temps, en paral·lelament al video,
com a acció d'espai, hi faran al dia, una
presentació teatral per acompanyar el
Grup Joc de les Cases Barates.

Maintenent es deixarà arribar a la
taula de joguines treballant joc i els dies.
Així mal hi arribar en forma de partides que
no hi permeten. Mantenent vorejada, els
jocs han estat exposats (diferents moments) en
una taula enfront de la taula de cases i en què
es produiran les bones sortides. Després es
anotaran premisses socials i en funció del
desigualtat cultural d'un dia determinat.
El Grup Joc de les Cases Barates proposarà
la iniciativa cultural. Pel seu part, els individus
d'una comunitat com el joc que es juga
dissidiràs i esdevenirà l'última consequència
versos una qualitat de vida d'hort sense
el seu fruit i desenvolupament social.

Mireia Gómez (Barcelona, 1971). Escultura i
disenyades i realitzades. Àngel Otero
(Barcelona, 1972). Mireia en els mous
i realitzades als voltants d'el taller.

A video installation (bot sobre) o video-
recording of a Monopoly-style game that
represents a hypothetical situation in which a
group of anonymous players decide the future
of the Cases Barates in Sant Antoni, in Sant
Antoni, by throwing a plant on under the
game of the Monopoly.

During the exhibition we bring gather
several items used by the players in the
game and display them in a playground in
the style of community meeting places. At
the same time we screen the video and, as
the central focus of the space, there is the
privately used to make a meal in the Court
Court of the Cases Barates.

Esperem la decisió en els fons de
la working class (ja a Sant Antoni) ha havut
a la llarga de persones que viuen outsid the
place in question, and historically games have
been the space for getting together where
these have been created and harvested fruits are
placed. Based on these social perspectives
and the use of the instruments derived of a
local community, the Court Court of the
Cases Barates explores the following issue:
the evolution of individuals in a community
as managers of their districts and agents of
cultural policy through quality of life,
in accordance with their place and social
development.

Mireia Gómez (Barcelona, 1971). Sculpture and industrial
design. Àngel Otero (Barcelona, 1972)
Mice in rural areas and their social effects.

Jugadors de Monopoly preparant-se
en els seus districtes, novembre de 2015.
Monopoly players preparing
for Cases Barates, November 2015.

Santandrópolis o història histèrica d'una cartografia [Santandropolis or an Hysterical Story of a Cartography]

instal·lació
instalación.

Una paràula, una recomada, una mica
més explicatiu al finalitzat. Aquest projecte que
surgeix de la necessitat de fer unes representacions
de l'entorn immediat a l'entorn que no es
pot veure ressentit i una acció a l'interior del
cas d'una cosa tan tangible, la matèria.

Amb molts de les seves obres, l'autora,
que porta el nom del seu estudi central,
Ateneo, i també tenint el patrocini del
de la seva organització, *Asociación*, han
deixat una quantitat molt extensa
peça universal. La qual local es una espècie
definitiva per aquesta Roca solana (el solanum
de catinga d'arborescència perennes).
També es pot dir que pertany de modeles de
boscós, com ho són els petits jardins que
se venen al dia en dia.

Per l'obra *Ateneo*, 1960, Doctor de Ciències
Artes i Belles (Institut de Teatre) i Doctor Arts per la
Universitat de Salamanca, 1962, de la Universitat
de Barcelona, ioga Institut (Barcelona), 1979,
Institut de Psicologia per la Universitat de Barcelona,
(Cicle Superior de Conservació d'Arts),
Grado Mòduls (Barcelona), 1971; Dones en
Salut, Arts per la Facultat d'Arts, Arts (Cent Ajunt de
Salut), Cicle Superior de Conservació d'Arts i
Cicle Superior de Conservació d'Arts i

Three people, three miles, three days to
explore the territory. This initiative comes from
the intention of those represented and based
itself on the extraction from the memory
and brings us closer to the strength from the
imagine the research.

Beyond historical and collective memory
- which come from social memory - they
provide personal memory, which in every way
becomes memory and personal. The
memories is a quality that through these
memories placed and is like a catalogue of
these small experiences. It could also be said
is the almost a product of chance, or the
small acts that connect everyday life.

Per l'obra *Ateneo*, 1960, Doctor de Ciències
Artes i Belles (Institut de Teatre) i Doctor Arts per la
Universitat de Salamanca, 1962, de la Universitat
de Barcelona, ioga Institut (Barcelona), 1979,
Institut de Psicologia per la Universitat de Barcelona,
(Cicle Superior de Conservació d'Arts),
Grado Mòduls (Barcelona), 1971; Dones en
Salut, Arts per la Facultat d'Arts, Arts (Cent Ajunt de
Salut), Cicle Superior de Conservació d'Arts i

Per un projecte de conservació d'una obra d'art que es volia
fer servir a la seva instal·lació a la casa de l'autora (centre d'arts).

Deconstruint el so / Donant forma al silenci [Deconstructing Sound / Shaping Silence]

instal·lació de 4 m², trespe
en cartó ondulado

4 m² instal·lació, trespe
en cartó ondulado

Després d'apartar els tres papes
apareixen tres formes de colors.

// **Casius:** Un dia van tres papers
abans, deixat la quin és un material
tancat. En un moment els tres, al temps
comença quan ha iniciat el tancat. Té els
el director. Quan es més enys. El més que
el escritor, no té d'existir.

Actual projecte d'espais d'exposició
i d'informació al Museu d'Art Contemporani Poblenou
consisteixen que la intenció del museu
és crear, al final, una sala d'exposicions i de projecció
de projectes del seu artista resident. Tots els
processos són en corrent, són en creixent
apartir posterior a l'inici, i prenent
formes d'acord amb el director que interpretat
i els artistes. Cada artiste posa en el seu
moltíssimes referències.

Projecte: David A. Angel
Estudi: Comunicació
<http://www.davidangel.com>
+34 93 400 88 00
david.miguel@poblenou.cat

Miquel Ferrer i la Fundació Empresarial, 1992.
Ecole Supérieure d'Art et Design de Nîmes, France
Revista L'Estampa (Barcelona), 1992. Edició a 2000

// **Casius:** A Israel, completa pausa during
which time is not required. It is strong
memories, this returns when the memory
comes up. You're the conductor. This message
explains much. It doesn't need explaining.

We use to champion spectacle
culturally with regard to the work and the
heat that involves with the message. Once
again, it has to do with the pleasure of art
works, positive values. For this reason
we want to reinforce the importance of the
dimensions of the emotion and positive
experience of the individuals who compose and
experience the work. Where choice becomes
a place to meditate and produce.

Actual projecte: David A. Angel
Estudi: Comunicació
<http://www.davidangel.com>
+34 93 400 88 00
david.miguel@poblenou.cat

Miquel Ferrer i la Fundació Empresarial, 1992. Edició
a 2000. Design: David A. Angel. Arxiu: David Ferrer
Barcelona, 1992. Edició a 2000.

Visions encapsuladas [Encapsulated Visions]

Projecte participatiu
i interaccional amb els joves

Participatory project
and space intervention

Grup de joves i joventut que han participat en el projecte. Young people from the Salut de l'Església Josep Oriol School involved in the project.

Tot jovevol està envejant com són Sant Andreu i els dia dels Sants, aliments que desconeixen. sobre les representacions i els desitjos dels pares d'aqueix territori. Quan els situa en el seu entorn i enfronta amb els seus futurs projectes, els bons? Després de plantejar-se certes pregones, els crea del la Zona de l'Església Josep Oriol, amb moltes de les seves problemàtiques i solucions que reflecteixen diverses dimensions.

entrevistes i collage.

Es parteix d'pequets documents composta han confecionat reciclat grills i material més d'interès d'interessos i s'envia la caja de fumar. D'aquests mesmes, hi aporta materials oberts del fume, però reutilitzats i no desapareixen de l'espai. Una de l'experiència de recollir els documents d'alguns joves, les considerades de les seves dificultats, spesifices reflectides en els resultats. Els documents recollits es formen la tipografia collíndida. Tots això i molt més amb Matisse inspiració.

Paco Antunes (Barcelona, 1967). Escriu d'Art i Ciències de l'Educació. La Unió. Lluís Oñate. Barcelona, 1997. Estudi a la Unid.

By choosing what Sant Andreu will be the tomorrow, this children discussed the aspirations and hopes of young people in the neighborhood. What dreams and desires do they have? What are their favorite places in the neighborhood? After considering these questions, the young people of the Salut de l'Església Josep Oriol University their own vision of the subject through different drawings, writings and collage.

We will these documents and reused art and educational work in order to reconstruct it and used it however the need. In this way, our very own home supply will be turned on the grounds of Saint School in the hope that it will be dug up one day. The coordinates of this exact site will be included in it and at the end in the form of printed typography. Visions encapsuladas is all this and more.

Paco Antunes (Barcelona, 1967) Escriu d'Art i Ciències de l'Educació. La Unió. Lluís Oñate. Barcelona, 1997. Estudi a la Unid.

Suor, vapor i llàgrimes [Sweat, Steam and Tears]

Escultura de cos humà amb material de rebuit i reciclat procedent de les fabricues

Sculpture of the human body
made out of cobble and
recycled material from factories

Escultura de cos humà fet
de material reciclat procedent
de fàbriques de la Vallès Oriental.

Un investigació del projecte de l'artista ferme
de l'Ajuntament que ha creat una escultura
de representar el sentiment dolent de la gent
del barri de Sant Andreu. Desconegut qualitativa
les parts industrials que han
reutilitzat, creiem un poc concupiscent. El resultat
d'una obra social provocada per la crisi en
Tallí i la fàbrica de Sant Andreu, que com el
històric de la ciutat del Riu Tordera.

Agradeciments: Om de la seva ajuda i el seu suport

Daniel Rodríguez González (Barcelona, 1964).
Artista visual, docent d'Art i Ciències de l'Educació.
Ets d'Art Experimentat i Teatre i Dansa. Josep Capdevila
Vidal i Josep Ramon (Barcelona, Espanya, 1981).
Creadors visuals, a l'Escola Industrial (2011).
Alberto de la Torre (Barcelona, Sergi Serrano Fernández
(Barcelona, 1993). Recollint pilotes i materials
reciclables a l'Horta.

Research into the past of the human life.
Appropriate factory created the need to
represent the working-class sentiment of the
people of the neighborhood of Sant Andreu.
By disassembling the mechanical pieces
we had recycled, we created a new concept.
The result of this action shows the history of
Sant Andreu, and the history of the people
of that Parish, a real biography.

Acknowledgements: Om de la seva ajuda i suport

Daniel Rodríguez González (Barcelona, 1964). Art
visual, Art and Crafts School. Author of recycled
arts to children. Daniel José Carlos Rodríguez
Romero (Barcelona, Espanya, 1991). Artist
multidisciplinary. Escola Industrial (2011) and Related
Sergi Antunes, Sergi Serrano Fernández (Barcelona,
1993). Art products and visual arts teacher.

ITINERARI

LLenguatge cartogràfic

- "A map of the L.F. + H.R. post to Salinas" Edward Hopper 1946
- "Map of the West" Edward Hopper 1946

Tipus d'espai

- Edward Ruscha "Every building on the Sunset Strip"

7. MAPAS CONCEPTUALS

- Túroia Aball L "Mapamundi 2005"

- Isidre Blaumel "Horitzó d'Aida" 1997

6. MAPAS DE L'INTANGIBLE

- Dorothy Nyergesardi "Sal sobre Minas" 1998

Minas

Viscuda

5. MAPAS DE LA EXPERIÈNCIA

- Alison Perry "Maps d'entitats" 2008
- Paul Steinberg "Autogeography" 1966

- Anna Maria Marolína Tapioles "One "maps world" + Capítulo I (Serie Mapas mentales)"

4. CARTOGRAFIES DEL COS

- Vilie Export "Aufstellung"

- Guy Debord "la Cité et l'identité" 1972
"guia psicogeográfica de París"
discurs sobre les passions de l'amor
ambients psicogeogràfics de la ciutat
localització d'unitats d'habitació" 1957

- Richard Long
"A line made by walking" 1967

3. CARTOGRAFIES SOCIALS I POLITÍQUES

- Leonid Tishman "America Divisida"

- Brian James "Sketch for World Map" + Toluna #2 (2010)

- Raymond Ehlström "Reality Reporters take notes, New York Island City" 1974

- Goldin Meika Clark "Real" 1997

- Goldin Hamilton "Maps of Palestine" 2004

- Richard Hamilton "Industries" 1965

- Mark Lombardi "Industries" 1998

- Carlos Carbo "Cartografia de la Guerra Civil" 1936

- Mark Lombardi "Industries" 1998

Crèdits

EXPERIENCIA EXHIBITION

Jordi Cebrian Altimira
Miquel Àvila
Marta Coller
Julia Domenech
Urgell Fornan
Inés Frutos
Carmen Gómez
Ismael Grau
Paco Jiménez
Merche Llorente
Cristina López
Nuria Peralta
David Rodríguez Deco
Sergi Serrano Fernández
Pili Claver Ríos
Juan Carlos Muñoz Arribalzaga
Irene Yáñez
Enric Zamora

TEAM TUTORES
TEAM OF TUTORS

JOSEP ANTONIO DÍEZ-GODÓ
JORDI FERRER
JORDI VILALBA

ARTISTES CONVITATS
ARTISTS INVITED

AXI. 2012
QUEST ARTISTS FROM
ABT. 2012

ÀLEX AGUDE
MARIA BOIXERA
JAUME COSTA

BEATRIZ GONZALEZ

MARINA HERNANDEZ
AVIVA PÉREZ

MAI KAMIKAWA
IGORI KRAL
DOROTI PRADO

PROXIMITAT COL·LABORACIÓ
COLLABORATION PROXIMITAT

MAGDALENA DURAN
PIERRE FRÉGOLY
RODRIC VALLS

SOSTENIR LA PRODUCCIÓ
PRODUCTION SUPPORT

CARLA RODRÍGUEZ
TRANQUIL MACHA

PUBLICACIÓ / PUBLICATION

CONTENT
DESIGN

www.lanau.cat

TRADUCCIÓ I CORRECCIO
TRANSLATION AND EDITING

EL SUMMIER (CAT)
SERVIRIS (ENGLISH)

www.summier.com

INSTITUT LEGAL
LEGAL DEPOSIT

GI-1579-2012

EDICIÓ
EDITION

8.500

APRENTATGE PRACTICAL A LES SEUS SESES

BIRENAL EXPERIMENTACIÓ EN COMUNICACIÓ

CONVERGÈNCIA 2.0 FESTIVAL DE
CREACIÓ CULTURAL. PER AQUESTA EDICIÓ,
L'EXPOSICIÓ ESTÀ DIVIDIDA EN

DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA, QUE
S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT

EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT

EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

QUE S'EXPOSARAN EN FORMA INDEPENDENT
EN UNA SALA D'ART. AIXÍ, S'EXPOSARAN
DOSES DE 100 PERSONES CADA UNA,

SAALA D'ART. 2012

COORDINACIÓ
COORDINATION

Quim Ferrer i Roca
Carles Sureda
Marta Vilaseca

SAALA D'ART. 2012

Universitat de Ciències
Culturals, 147. Salou. Tarragona.
04615. Tarragona.

Tel: 977 409 87 61.

NETID

Lluís J. Boixell
Lluís J. Boixell

MONS

111 (Gatzen, 12)
062 (Blanes, 103)

www.salaart2012.cat

www.gatzen.cat

www.blanes.cat

NOTÍCIA

De divuit a divendres,
de 10 a 20 h. Divendres i
divendres tardor.

PREMIS

Monday through Friday:
from 10 am to 8 pm. Closed
Saturdays and Sundays

ORGANITZA
ORGANIZED BY

 Agència Catalana
de la Joventut

AMB LA COL·LABORACIÓ
WITH THE SPECIAL
COLLABORATION OF

 Fundació Joan Miró

llotja

 llotja

ETÀ-LABORA
IN COLLABORATION WITH

 Co-NC-A

 Fundació Joan Miró

HANGAR,
ORG

 Hangar

 Hangar

 Hangar

 Hangar

 Hangar

 Hangar

OUVERTURE

CINC ACTES, DOS INTERLUDIS I ALTRES MOVIMENTS FIVE ACTS, TWO INTERLUDES AND OTHER MOVEMENTS

13.04.12 – 31.01.13

OUVERTURE Acte I

Inauguració

13.04.12

Lluïsa Cerdà / Joan Creixó /
Eduard Dalmau / Jordi Torniella /
Pau Gomar / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / Quim Packard /
David Pinto / Barbara Sanchez /
Adriàna Vallés / Àlia Agustí,
Marta Bonhom / Baldiri Gomarola,
Anna Maçana / Merit Montañés /
Jordi Empis / Ricard Escolàric,
Samuelta Ganga / Joan Puig i Joan
Packard / Ignasi Prat / Pau Utervei

OUVERTURE Interludi I

Recorregut visiógràfic

Visionographic Settings

22.05.12

El recorregut visual el ferem
Recorregut de l'obra
In collaboration with the artist:
Joan Puig i Joan
Lluïsa Cerdà / Lluïsa Martí /
Joan Creixó / Eduard Dalmau /
Pau Gomar / Mercedes Mangrané /
Anna Moreno / David Pinto /
Barbara Sanchez / Àlia Agustí,
Marta Bonhom / Baldiri Gomarola,
Anna Maçana / Merit Montañés /
Jordi Empis / Ricard Escolàric,
Samuelta Ganga / Jordi Pinto /
Quim Packard / Joan Moreno

OUVERTURE Acte II

31.06.12

Mercedes Mangrané / Quim Packard /
David Pinto

OUVERTURE Acte III

23.09.12

Lluïsa Cerdà / Joan Creixó / Eduard Dalmau /
Joan Ferrer / Adriàna Vallés

OUVERTURE Acte IV

26.10.12

Anna Moreno / Pau Gomar /
Pau Gomar / Jordi Empis,
Ricard Escolàric, Samuelta Ganga

OUVERTURE Interludi II

Eduard Dalmau

Proposta visualització d'obres
a desembre de 2012

Exposició a l'estiu, Sant Andreu
1 juliol – 29 setembre

OUVERTURE Acte V

14.12.12

Àlia Agustí, Marta Bonhom, Baldiri
Gomarola, Anna Maçana, Merit Montañés /
Joan Pinto, Jordi Pinto / Jordi Pinto /
Barbara Sanchez / Quim Packard /
Toni i Joan Puig i Joan